

NNCL1104-476v1.0

EVELYN MARSH

Holttest a sziklákon

General Press

BUDAPEST 1992

SZERKESZTETTE LUKÁCS RÓZSA
ARCULATTERV GREGOR LÁSZLÓ
A BORÍTÓ ELSŐ OLDALÁT BOROS ATTILA TERVEZTE

© MOCSÁRI ERIKA 1992

ISBN 963 7548 18 1

KIADJA A GENERAL PRESS KIADÓ ÉS AZ E. MARSH BT.

FELELŐS KIADÓ: LANTOS KÁLMÁNNÉ
FELELŐS SZERKESZTŐ: D. HORVÁTH TIBOR
IRODALMI ÉS MŰVÉSZETI VEZETŐ: LANTOS KÁLMÁN

KÉSZÜLT A BORSODI NYOMDA KFT.-BEN, 1992-BEN
FELELŐS VEZETŐ: DUCSAI GYÖRGY IGAZGATÓ
MUNKASZÁM: 2524

"Mindent vállal a vakmerő ember,
s bűnbe rohan száz tilalom között"
(Tibullus)

Andreas reggelenként hat óra tájban szakított idejéből húsz percnyit futásra, a sziklákkal övezett tengerparton. Hiányzott neki a tenisz, miután San Franciscóban hetente legalább három alkalommal a Cen klubban játszott. De amióta - közel egy hónapja - a Minosz Belgyógyászati Kórház vezetése, nem maradt ideje másra, csak a reggeli futásra, ritkábban egy-egy órai fürdésre, búvárkodásra.

A kórház a part menti Kolimbaritól mintegy húsz kilométerre épült. Krétának ez a része még vadságot, buja növényzetet és civilizálatlan területet jelentett. Bruno Piccoli jelentékeny vagyont költött a belgyógyászati kórház létrehozására, amelyet egy hatholdas, vadregényes, ám igen rendezett park ölelt körül.

- Itt minden olyan szép, különleges, mintha egy álomvilág kelt volna életre - állapította meg magában Andreas, a kórház igazgatója, aki igencsak elégedett volt az ötlet megvalósításával.

Egy másodpercre megállt, s hallgatta a Földközi tenger habjainak ritmikus zenéjét. Ez valahogy mindig a szirének énekét idézte fel lelkében.

Ekkor pillantotta meg a holttestet. Először nem is tudta elképzelni, hogy mi lehet az, hiszen mintegy száz méterre a tenger szintje felett állt, s az a "valami" a legalsó sziklán feküdt. A fel-felcsapódó víz megmozdította...

Az élénkpiros szín élesen elütött a palaszürke kövek és a halványkék, fehér fodrokat verő habok színétől. A férfi megállt, és csodálkozva bámult le. Nem tudta tisztán kivenni, mit lát. Érezte, hogy le kell mennie oda, de azt is látta, hogy a meredek sziklafalon nem juthat le. Aztán aprólékosan végigpásztázta szemével a köveket, tőle vagy ötven méterrel arrébb a szél, a víz és az erős viharok olyan kiugrókat vájtak, amelyekbe kapaszkodva úgy tűnt, talán lejuthat a partra. Sietős, ám óvatos léptekkel elindult a vélt lejáró felé. Közelebb érve látta, hogy a bemélyedések sokkal kisebbek, a kiugró részek pedig, sokkal laposabbak annál, mint fentről látszottak, így a lejutás közel sem lesz könnyű, és máshol még ilyen lehetőség sem ígérkezik. Még egy pillantást vetett a piros pontra, sóhajtott, s kezével belekapaszkodott az egyik kiálló sziklába. Hasra feküdt, és lábával óvatosan kitapogatta az első bemélyedést, amit kinézett...

Jó sokára jutott le a partra, az eltelt idő, bár óráknak tűnt, mindössze húsz perc volt. Végül az előbbiekhöz képest szilárdnak tűnő kavicsos parti talajra ért. Felsőhajtott, aztán szaporán indult, a most már sokkal közelebb látszó piros szín irányába.

A nő holtteste egy hegyes, éles szirtecskén akadt fenn. Hason feküdt, mindkét lába és hosszú fekete haja belelógott a vízbe. Az erőteljes hullámvészta következtében úgy tűnt, mintha csak integetett volna. Andreas döbbenetben látta, hogy a piros ruhája jórészt leszakadt róla, s együtt mozgott a hullámokkal, ez hívta fel rá a figyelmet fentről. Az orvos vigyázva belegázolt a sekély vízbe. Közelebb lépve látta, hogy a lány bőre már lividen elszíneződött, így tehát neki nem akadt teendője. A hullámverés azonban egyre erősödött, elhatározta, hogy a holttestet kiviszi a partra, nehogy elsodorja az áramlás. Izmos karjaival válla és térde alá nyúlt, kiemelte a vízből, s néhány lépéssel kievickélt vele. Még vagy öt métert feljebb ment, s mikor úgy vélte, hogy odáig a hullámverés semmiképpen nem érhet fel, letette a testet a kavicsra.

Ahogy megfordította a női tetemet, még holtában is szép vonású, naptól leburnult arcot

látott, melyet a halál és a hullámverés sem tudott elcsúfítani. A halott fiatal lehetett, Andreas húsz év körülnek gondolta. Első pillantásra az orvos nem látott rajta semmilyen sérülést. Hátrasimította haját az arcából, amikor a koponyája bal oldalán valami ragacsosat érzett. Haja alá tapintott, s összerázkódott, amikor a fejbőr alatt az éles csontszéleket észrevette. - Szerencsétlen - mormogta -, valószínűleg a halántékára esett, amikor lezuhant a sziklákról...

Tudta, hogy itt már segíteni nem lehet, s a holttestet a tenger nem sodorhatja el. Sietős léptekkel elindult a parton, hogy egy veszélytelenebb feljártot keressen, mint amelyen lemászott. Néhány percet gyalogolt, míg a sziklák éles és veszélyes meredeksége enyhülni kezdett. Az utat követve hamarosan felért a kórház mögött húzódó partszakaszra. A hátsó bejáraton ment be az épületbe, ahol ebben a korai órában senkivel nem találkozott. Szobájában ledobta vizes ruháit és cipőjét, felvette kórházi fehér nadrágját és ingjét. A könyvszekrény aljába beépített kis jég szekrényhez lépett, melyben különféle üdítőket és néhány üveg krétai italt tartott. Töltött magának jó kétujjnyi Metaxát, felhajtotta, és tárcsázta a kolimbari rendőrőrs számát.

A negyedik csengetés után egy álmos hang szólt bele a készülékbe:

- Halló! Halló!

- Itt Andreas Gavioli doktor beszél. Most jöttem fel reggeli futásomból a partról, ahol egy fiatal nő holttestére bukkantam. Kérem, jöjjenek sürgősen, keressenek meg itt a Minosz Kórházban, elkísérem magukat a helyszínre.

- Köszönjük a bejelentést, doktor úr, azonnal indulunk - válaszolt a hang.

Rövidesen egy őrmester és egy tizedes lépett be az igazgató szobájába. A bemutatkozás után, késlekedés nélkül együtt indultak a tetemhez, ahol Gavioli doktor elbúcsúzott a fiatal rendőröktől.

- Bocsássanak meg, de nekem mennem kell! Ha bármiben segíthetek, a kórházban mindig megtalálnak.

Elindult a fedett üveg folyosó felé, mely a kórház épületét és az orvosok, valamint a személyzet lakásait összekötötte egymással. A másik oldalon az impozáns, minden luxussal felszerelt étterem helyezkedett el, ahová Andreas belépett. Most is megállapította, hogy barátja, Bruno Piccoli nem sajnálta a pénzt a kivitelezésre és a berendezésre. Az ajtónál hatalmas pálmák álltak, a bejáratához vezető utat délszaki virágok, törpe mandulafák, narancs- és citromfák szegélyezték. Piros, vastag szőnyeg borította a mozaiklapokkal kirakott burkolatot. Az asztalok, székek mind-mind tölgyfából készültek, s a hosszú reggelizőpult is, ugyanabban a stílusban, süllyesztett króm acél tárolókkal, melyekben az ételek melegen maradtak.

Korai időpont lévén még csak hárman reggeliztek. Az igazgató tálcára rakott magának egy nagy adag kávé, mellé pirítóst, lágy tojást, sonkát és görög gyümölcslátát.

Szokásához híven lassan, megfontoltan evett, majd elindult a laboratóriumok felé. Ezek a hófehér, kétemeletes épület teljes földszintjét elfoglalták. Felszereltségük messze meghaladta az európai színvonalat. Andreas inkább az általa ismert amerikai és japán kórházakhoz tudta volna hasonlítani.

Az általános belgyógyászati, szövettani, endocrinológiai és hematológiai laboratóriumok mellett impozáns, légkondicionált és rezgésmentesített helyiségben még elektronmikroszkópjuk is volt, külön szobában a speciális előkészítővel. Az igazgató erre igencsak büszke volt, miután a rendkívül nagy felbontóképességű, japán JEOL készülékhez hasonlót még valóban nem látott Európában.

Belépett a műszerszobából nyíló saját laboratóriumába, és az íróasztalnál gondosan

végignézte az előző napi metszetekről készült színes fényképfelvételeket. Hosszasan elidőzött néhánynál, melyeken halvány festődésű, hypochromiás sejtek látszottak. Ezek közepe nem is festődött meg, csak a pontszerű sejtközép körüli festetlen gyűrűt, majd ezen kívül a sejt szélét látta. - Tárcsasejtek! - morogta. - Semmi kétség, ez kizárólag Thalassaemiában fordul elő. Ilyét még csak irodalmi leírásokban olvastam. Ez itt pedig egy héten belül már a hatodik eset! Ilyen gyakorisággal a hypochromia csak a földközi-tengeri országokban fordul elő. Még ma délelőtt megkezdem a betegek kezelését, aztán meglátom, hogy szervezetük hogyan reagál az általam jónak látott gyógykezelésre. Még egy ilyen alkalmam az életben nem lesz!

Rápillantott órájára, s látta, hogy elszaladt az idő. Felpattant és sietve ment a belgyógyászati osztályon lévő szobájába, ahol minden reggel nyolc órakor a főnökök részére megtartotta az aznapi eligazítást, még a vizit előtt. Ahogy belépett, már gyülekeztek kollégái.

Andreas Gavioli elsősorban Amerikából, Olaszországból hívta meg munkatársait, ketten pedig Athénból érkeztek. Jelszava az volt, hogy mindenből a legjobbat adjuk a betegeknek, s ez elsősorban az orvosi munkára vonatkozott. A belgyógyászat főnöke az amerikai Rogers Carleni volt, akinek szülei a második világháború előtt vándoroltak ki Sziciliából Amerikába. Rogers és Andreas, valamint Bruno, a kórház tulajdonosa, aki egyben az igazgató legjobb barátja is volt, szintén Amerikában született. Korábban mindhárman San Franciscóban éltek. Andreas leginkább Rogersre kívánt támaszkodni a hivatalos kórházi munkájában. Most is őt üdvözölte elsőként, s megkülönböztetett baráti hangsúllyal érdeklődött, hány üres ágy van még az osztályon.

- Az első emeleti harmincas létszámból még csak tizennégy telt meg, a második emeleten mindössze hat betegünk van, és huszonnégy szabad ágyunk. De gondolom, Andreas, még egy hónap és híre megy Krétán a kórházunknak...

- Ezért ne aggódj, Rogers! Brunót ebben az esetben nem a pénz érdekli, mint te is tudod, hanem az, hogy a Minósz Kórházban olyan betegeket gyógyítsunk, akik pazar környezetben mindenből extrát kapnak, de nem kell többet fizetniük, mint egy szerény kórházi ellátásért, vagy ha rászorulnak, semmit sem. Az alapítvány és a kuratórium is ezt tűzte ki célul.

Ezután Gavioli a hematológia, a laboratórium és a röntgen főorvosát beszámoltatta az aznapi feladatokról. Mikor végeztek a kórházi témákkal, néhány szóban említést tett kollégáinak a sziklákon talált holttestről.

- A rendőrség rövidesen visszajön, és valószínűleg ismét kihallgatnak - mondta.

Am még be sem tudta fejezni a mondatot, amikor titkárnője belépett.

- Elnézést, igazgató úr, a rendőrség keresi önt...

- A délelőtti nagyvizitet ma tizenkét órára teszem át - szólt a többiekhez. - Kérem, engedje be az urakat - mondta titkárnőjének.

Az orvosok elhagyták az igazgatói szobát. Az őrmester és a tizedes kissé feszengve ült le a főorvos előtti íróasztal elé.

- Mi úgy gondoljuk, hogy a lány vagy leesett, vagy lelőtték a sziklákról. Már értesítettük az iraklioni rendőrséget, mert nekünk nincs megfelelő emberünk és felszerelésünk a nyomozáshoz.

- Tudja, főorvos úr - vette át a szót az őrmester -, nálunk legfeljebb lopás, verekedés fordul elő. Mi itt, ahogy mondani szokták, meglehetősen szerényen és csendben élünk. Néhanapján Afratában vagy Kolimbariban kocsmái verekedés után bezárunk a rendőrségre egy-egy hőzöngőt. Ezért arra kérjük, ha az iraklioni főfelügyelő úr megérkezik, fogadja őt. Már telefonon jelezte, hogy a főorvos úrral is beszélni kíván. A fővárosi rendőrségi apparátus igen

modernül felszerelt. - Büszkeség csendült a beszélő hangjában. - Egyébként rendőrorvos és nyomszakértők is jönnek. Gondolom, két-három, órán belül megérkeznek. Ha megengedi, idehozom a főnököt.

- Természetesen, a főfelügyelő úr rendelkezésére állok - felelte az igazgató. - Gondolom, rámegy egy kis időm a beszámolóra.

- Akkor mi megyünk is. - A két férfi felállt. - Előre is köszönjük a segítségét.

Bruno Piccoli bár már negyvenes éveinek közepét taposta, nem látszott még harmincnak sem. Ezt nemcsak a rendszeres sportolásnak köszönhette, hanem testi felépítésének is. Anyjától örökölte vékony csontjait, éjfékete haját, barna bőrét. Apjától pedig mindenre elszánt természetét, amely kitartó volt és céltudatos, határozott egyénisége szinte minden üzletében segítségére volt. Ehhez hozzájárult az is, hogy szülei óriási vagyont hagytak rá, s miután egyetlen gyermekük volt, így a Piccoli érdekeltségek apja halála után az ő kezébe kerültek. Bruno pedig kiváló üzleti és diplomáciai érzékkel hat év alatt megháromszorozta vagyonát. San Francisco korlátlan ura volt. Nemcsak Amerikában, hanem Európában, Afrikában is működtek érdekeltségei, amelyek a játékbarlangoktól a vegyi üzemekig, a kábítószer-től a prostitúcióig sok mindent magukba foglaltak. Igen jó érzékkel választotta ki fő embereit, így ő maga San Franciscóban kizárólag legális üzletet bonyolított. Ezért soha nem került összeütközésbe a törvénnyel. Mindig eszébe ötlött anyja szicíliai mondása:

- Kisfiam, a szegényeket csak a becsületük védi, a gazdagokat pedig a pénzük!

Amikor szülei kivándoroltak Andreas családjával, a háromgyerekes Gavioliékkal együtt, először utcát söpörtek, majd kisebb-nagyobb üzletekből fedezték szerény megélhetésüket.

A két család útjai szétváltak. Piccoliék egyre feljebb jutottak a ranglétrán, Gavioliéknak pedig csupán egy zöldségüzletet sikerült fenntartaniuk. Később Bruno apja egy-egy feladatot bízott Gaviolira, s ennek fejében Andreas elvégezhetette az orvosi egyetemet.

- Csuda klassz srác volt már akkor is a barátom! - emlékezett vissza Bruno. - Milyen jó, hogy azóta is istápolom! Nélküle a minőszi kórházat nehezen tudnám elképzeléseim szerint működtetni. - Elmosolyodott. Eszébe jutott, hogy a kezdet kezdetén, Andreas mennyire tiltakozott a terv ellen! Aztán belekóstolt a várható jólétbe, s minden ment a maga útján. - Okos voltam, hogy kivettem őt az állami hematológiai intézetből, s kertelés nélkül felvázoltam neki a jövő útját. Döntésében talán az is segített, hogy testvérei meghaltak, szülei pedig még mindig nehezen élnek. - Miután Andreas aláírta a szerződést, azonnal vett a szüleinek egy kis házat Dél-Olaszországban, s azóta ott saját kertjüket művelik, szórakozásból, minthogy Andreas ellátja őket. Szegények, nem tudtak beleilleszkedni az amerikai életbe, így aztán mindketten boldogan mentek vissza szülőházájukba. Andreas annyi pénzt küld nekik havonta, hogy ha a kisujjukat sem mozdítják, akkor is földi paradicsomot teremtenek maguknak.

Ránézett az órájára, s tudta, hogy percekben belül megérkezik az első "nagy hal", ahogy Bruno nevezte magában a milliomos Mattoli klán-vezetőjét, az öreg Zenót, aki olyan ravasz, mint a kígyó, és olyan bölcs, mint egy elefánt. Úgy védi az övéi érdekeit, hogy mindenre hajlandó.

- Ezért is jön el hozzám. Vajon milyen újabb csínytet követett el a fiacskája, aki eddig csak bajt okozott neki?... Később viszont ő lesz a család feje, ezért az öreg Zenónak bármi áron is meg kell mentenie Luciliót.

De már ki is tárult a hatalmas tölgyfaajtó, és az ősz hajú, hajlott hátú, ám fényes, okos, tekintetű, tagbaszakadt Zeno Mattoli lépett be. Bruno elément, s megölelték egymást.

- Mit tölthetek?

- Egy kis bort, az orvosom megtiltotta az erős italokat. Tudod fiam, az utóbbi időben rendetlenkedik a szívem... sok a gondom a család miatt.

Koccintottak, Bruno magának whiskyt, az öregnek francia vörösbort töltött.

- A közös jövőnkre! - Mattoli sóhajtott. - Azonnal a dolog közepébe vágok, ismersz annyira, utálom a köntörfalazást. Az a hülye, felelőtlen Lucilio három nappal ezelőtt lelőtt egy rendőrt éjszaka az utcán.

- Miért? - kérdezte Bruno, noha már az alvilág pletykája az ő fülébe is eljutott.

- Fogadásból elkapott egy prostit, aki állítólag, hogy miért, nem tudom, rendőrért üvöltözött! Ennél többet nem mond a fiam. Sejtet te is, hogy annyi nőt kaphatna, ahány csillag ragyog az égen, de ennek a hatkörnek az utcán kellett a haverjaival randalírozni... Mégis ő az egyetlen fiam, s a hatalmas Mattoli vagyon előbb-utóbb órá száll. El kell bújtatnom, legalább fél évre, amíg elrendezem az ügyét... Nem kerülhet a rendőrség karmai közé. Hat hónap múlva már senki nem emlékszik semmire. Tudod, a pénz dallama... megszédíti még a nagyfőnököt is!

- És én mit tehetek ennek érdekében? - Bruno megjátszotta az álszent barátot.

- Hallottam róla, hogy Krétán, egy eldugott helyen építettél valamilyen jótékony célú kórházat a szegények számára. Dicséretes, nagyon dicséretes, fiam! Mesélj valamit erről a kórházról, hol is van pontosan?

- Kréta lakatlan részén, Rodop félszigeten vásároltam néhány hektárnyi földet. Ahol az Afrata halászfalu véget ér, ott már megszűnik a világ is - nevetett fél Bruno. - Onnan már csak gyalog lehetett tovább menni, de gyönyörű a táj, sziklás a tengerpart. Én utat és leszállópályát építettem, természetesen a kórházam számára. Egyébként Kolimbáriból motoros hajóval megközelíthető ez a partszakasz. - Bruno ivott egy kortyot. - Lényeg, hogy egy hatvanégyes belgyógyászati kórházat alapítottam, ahol elsősorban a hematólogiai betegségeket gyógyítják és kutatják, de természetesen minden belgyógyászati kázust is ellátnak - váltott kicsit tudálékos stílusra Bruno. - Remek felszereléseket vettem, csodás parkot varázsoltam a kórház köré, nem szólva a kitűnő specialistákról.

- Ki az igazgató?

- Régi jó barátunk, a Gavioli család fia, Andreas.

- Már régen nem hallottam róluk, de tudom, nem sokra vitték itt Amerikában.

- Nem volt szerencsájuk, de most Andreas gondoskodik a szüleiről, akik visszaköltöztek Olaszországba.

- Jobb is - bólogatott az öregember. - Becsületes népség volt, de nagyon ostoba. Remélem, a fiú nem a szülőkre ütött.

- Nem, nem! Andreas kiváló belgyógyász és hematólógus, amellet ambíciózus férfi, a barátom, s annyira megbízom benne, mint magamban.

- No akkor térjünk a lényegre. A madárkák azt csiripelik, hogy ott, a távoli görög szigeten el tudsz rejteni embereket...

- De Zeno! Hogy képzeled ezt? - Bruno, akiben meglehetősen erős színészi képesség lappangott, felugrott székéről.

- Annyit fizetek, amennyit kérsz! Fél évre oda kellene szállítani a fiamat, s találjon ki a híres barátod valamilyen betegséget, amivel kezelik. Esetleg álnéven szerepelhetne.

- Nem is tudom... soha nem gondoltam, hogy egészséges ember búvóhelye legyen a kórházam...

- Ugyan, Bruno! - csattant Mattoli hangja. - A pénzt te sem veted meg.

- De a becsületem!

- Ne játszd meg magad! Igaz, itt Friscóban feddhetetlen nevű üzletember vagy, de én is tudom, hogy Chichagóban, Bostonban, Dél-Amerikában és sorolhatnám még a városokat és országokat, ahol nem a saját neveden, de mégis benne vagy nem egy szennyes ügyben! A mocskos pénzt a bankjaid tisztára mossák... De nem kívánom sorolni a tranzakcióidat! Szóval mennyit kérsz? Fél évről lenne szó, mint mondtam, addig mindent elrendezek...

- Hát... hát... mondjuk havi egymillió dollár!

- Úristen, Bruno! Neked elvette az eszed a hatalom! Nem vagy normális! Ennyi pénzt dobjak ki az ablakon csak azért...

- Hogy Lucilio biztos helyen kapjon menedéket.

- De ez akkor is borzasztóan nagy pénz! Ennyit nagyon nehezen tudnék előteremteni.

- No jó, a barátság barátság, legyen havi ötszázezer... Rendben?

Még legalább egy órán keresztül, vitatkoztak, végül megállapodtak hat hónapra két és félmillió dolláros összegben.

- Persze adómentesen - mondta, és kezet nyújtott Bruno, amikor kikísérte Mattolit.

- No ez remek, az első fecském elrepül. Eredetileg is ilyen összegre gondoltam - dörzsölte össze kezét Piccoli. - Pillanatokon belül elterjed a hír... csak győzzem kielégíteni az igényeket. De egyszerre csak néhány bűnözőt rejtünk el, mint Andreással is megállapodtunk már, így az arány megfelelő. Hatvan ágy van, abból párat kiszakíthatunk! Milyen jó, hogy már előre mindenre gondoltunk, s a krétai rendőrkapitánynak is tisztes alapítványt ajánlottunk fel a felszerelésük korszerűsítésére... De ezt még megtoldhatom majd - gondolkozott el a férfi. - Meglátom, nem kell most döntenem: Luciliót nyugodtan rábízhatom Andreasra. Ő is szépen részesedik a dohányból.

Helena Preza főnővér még néhány hét után is áhítatosan lépett be a laboratóriumba, mert ilyen felszereltséget a mormiesi kórházban soha nem látott. Mindig is érdekelte a laboratóriumi munka, de a nővérképző után, amelyet Athénban végzett, örült, hogy a kis görög kórház alkalmazta. Szülei ugyan nem ellenezték, hogy esetleg a fővárosban maradjon, de szerelme visszahúzta a szigetre, ezért döntött Mournies mellett. Amikor megtudta, hogy egy amerikai milliomos új, korszerű kórházat létesít Krétán, és nővéreket keresnek, azonnal beadta pályázatát. Mikor meghallotta, hogy a kórház Kréta kietlen táján, Rodop félszigetén létesül, kissé elment a kedve, mert tudta, hogy szerelmével így ritkán találkozhat. Andreas Gavioli még a kórház megnyitása előtt felkérte a nővért, hogy jöjjön el hozzá megbeszélésre. Helena először nem is akart elmenni. Aztán szülei, sőt a szerelme, Tipolo nyomozó is bátorította, hogy előbb nézzen körül, ismerje meg a körülményeket, s csak utána döntsön az állásról.

Helena elég jól tudott angolul, s a főorvos néhány perces beszélgetés után főnővérként alkalmazta. A lány pedig, amikor meglátta a luxuskörülményeket, nem tudott ellenállni a csábításnak. Most, amikor erre visszagondolt, vérsüllyedési leletekre várakozva, ismét megállapította, hogy jól döntött. Álmodozásából Barizza doktor, a laboratórium vezetője zökkentette ki.

- Kedves Helena, ezt a két leletet legyen szíves vigye át az igazgató úrnak, külön kérte tőlünk. Ő majd tájékoztatja az osztályos orvost.

A főnővér az összes leletet megfogta és kifelé indult a számára "csodának" tűnő laboratóriumból.

- Ha egyszer lehetőségem nyílik elvégezni a laboráns iskolát - töprengett -, úgy szeretnék itt dolgozni, minden olyan ragyogó és érdekes! Hiszen a belgyógyászat az

orvosok a laboránsok munkája nélkül semmit sem tudnak diagnosztizálni...

Az igazgató szobája felé indult, kopogott, majd belépett.

- Tegye csak le ide az asztalra a papírjait, Helena nővér. Gondolom, a laboratóriumból hozta a leleteket.

Amikor a nővér kiment, a rendőrkapitány folytatta:

- Az áldozatról minden rendőrsnek adunk fényképet, s megpróbáljuk mozgásba hozni az apparátust. De tudja, igazgató úr, nálunk igen kevés a bűnügy, pláne a gyilkosság. Szerencsénkre ez egy békés sziget, ahol nyáron több a külföldi, mint a helybéli. Sajnos a nagyobb városokban, az új diszkókban a külföldi fiatalok között egyre több kábítószerrel is találkozunk. De ide a szigetünkre a fehér por még nem ért el, vagy csak alig. Mindenesetre köszönjük a segítségét, s azt, hogy ismét eljött velünk a helyszínre.

- Borzasztó volt a látvány, ahogy ott a sziklán megpillantottam a holttestet. Pedig én, mint orvos, megszokhattam a halált, de a brutális gyilkosságot képtelen vagyok elfogadni. Én is osztom az önök rendőrorvosának a véleményét, hogy a lányt lelőtték a mélybe... Erre mutatott a testhelyzete, de a boncolás után nyilván önök is többet tudnak majd. Miután legalább nyolc-tíz órát heverhetett ott a tetem, csak a rendőrorvosi szakvélemény adhatja meg a választ.

Közben a felügyelő is visszatért, aki embereivel a kórház parkjában nézett körül.

- Főnök, sehol semmit nem találtunk - mondta Dimitri Tipolo. - Annyi örömöm volt a mai naptól - folytatta -, hogy tíz percig beszélhettem Helenával.

- Ön ismeri a főnővérünket? - kérdezte az igazgató.

- Hogyne, együtt nőttünk fel Agiosban, és azóta is gyakorta találkozunk...

- Ugyan-vágott a mondat közepébe a rendőrfőnök. - Az igazgató úrnak nyugodtan elmondhatod, hogy nemsokára meglesz az eljegyzések, aztán majd az esküvő...

Andreas a hír hallatán megdöbbsent, de igyekezett idegességét leplezni.

A rendőrök felálltak és elbúcsúztak tőle. Amikor Andreas egyedül maradt, azonnal a telefonhoz lépett, és Bruno számát tárcsázta. Több mint egy órán át próbálkozott, míg végre meghallotta Bruno hangját.

- Helló, öregfiú! Jó hírem van! Éppen hívni akartalak! - előzte meg Andreas szavait. - Most ment el tőlem Mattoli úr. A kedves kis fiacskájának, Luciliónak belgyógyászati kezelésre van szüksége. Egy héten belül nálad lesz...

- Jaj, most ne, Bruno!

- Miért, ha szabad kérdeznem? Megijedtél talán?

- Nem, dehogy... csak... no jó rendben. Nem teleföntéma, amit mondani akarok.

Várom Luciliót.

- Még három beteg van kilátásban, utána én is átrepülök hozzád néhány napra.

- Csao! - Letette a kagylót.

Andreas néhány másodpercig elgondolkozott, majd elindult az első emeleti belgyógyászatra, ahol betegei részére három külön szobát tartottak fenn, s az egyikben egy fiatal nő feküdt súlyos endocarditisszel. A beteget Kolimbariból, a halászfaluból hozták a kórházba, a nőnek magas láza volt, hányt és görcsökről panaszkodott.

Valamilyen módon az egész falu kapcsolatba került a kórházzal, a halászok halat szállítottak, a kis ABC-üzlet vállalta a tej, tejtermékek és egyéb élelmiszerek hetenként háromszori áthozását, a hentes a húsról gondoskodott. Így tehát az ott élők örültek, amikor híre ment, hogy ezen az elhagyatott félszigeten kórház épül. Akkor még nem is tudták, hogy ide

mindenből a legjobb, a legdrágább áru kell! De az üzleti érzékkel megáldott görögök valóban eleget is tettek a kívánalmaknak. A fiatal nő a pék lánya volt, aki minden hajnalban motoros bárkával küldte a friss kenyeret, péksüteményt, kalácsokat. Az üzlettel igen elégedett volt, mert alig egy hónap alatt a kórházi szállításokkal megkereste félévi hasznát.

A lány karjába infúzió volt kötve. Gavioli doktor ismételtén átvizsgálta a legfrissebb laboratóriumi leleteket, és megerősítve látta diagnózisát. Megnyomta az ágy melletti csengőt, és Mata nővér pillanatok múlva megjelent.

- Parancsoljon, főorvos úr...

- Kérem, hozza be a mozgatható EKG-t és a mini-röntgent. Szóljon Carleni doktor úrnak, hogy jöjjön ide, konzultálni kívánok vele.

Andreas lelkiismeretes orvos volt, ezért akart kollégájával beszélni a kezelésről. Rövidesen Rogers Carleni, a belgyógyászat főorvosa is megérkezett a betegszobába.

Az igazgató átnyújtotta neki a beteg kórlapját, melyhez az eddigi EKG-k és laboratóriumi leletek is hozzá voltak tűzve.

- Mint látod, Rogers, a masszív endocarditis nem kétséges. A legnagyobb baj azonban az, hogy bár két napja antibiotikum kezelést kap és Strophantinnal próbáljuk kompenzálni, ez ideig minden teljesen eredménytelen.

Carleni főorvos gondosan megnézte a lány EKG-görbéit, majd fülébe tette fonendoszkópját és különböző helyeken hosszasan figyelte a szívhangokat.

- Igazad van, Andreas. Véleményem szerint meg kellene kísérelni kristályos penicillint adni neki igen nagy adagokban, három-négy óránként. Felmehetnek a napi négy-öt millió egységig... Természetesen a Strophantin maradjon, még hozzá így, ahogy most kapja, infúzióban. Ha elkezdődik a kompenzáció, akkor viszont javaslom, hogy térjünk át azonnal Carditoxinra, ami mellé már adhattok napi tíz milligramm Calpamidumot is. Őszintén remélem, hogy néhány napon belül jobban lesz, de ha megengeded, három-négy nap múlva újból átjövök megnézni.

- Nagyon köszönöm, Rogers, és kérek is erre. A lány édesapja ma délután jön át hozzám, s szeretném őt megnyugtatni.

Alexandru Grillo rendőrkapitány már harmadszor olvasta el az orvos boncjegyzőkönyvét, amelyben az állt, hogy a lány karján és vállán külsérelmi nyomok láthatók, ami azt valószínűsíti, hogy nem véletlenül zuhant le. A feltételezhető gyilkosságot megelőzően a lányon nemi erőszak nem történt. Nem állt sem kábítószeres, sem alkoholos befolyásoltság alatt. A hivatalos papír mellé a doktor gyöngybetűivel még odaírta egy kis cédulára:

"Alexandru! Szerintem a csajt meglökték, jó erősen megtaszították. Így én a gyilkosságot valószínűsítem. Véleményem szerint a férjének ruházata gazdag nőre utal. Az alkatából arra következtetek, hogy esetleg görög volt, de semmiképpen sem krétai. Nem zárható ki az sem, hogy külföldi."

A rendőrkapitány elolvasta a levelet, és eldöntötte, hogy az ideiglenesen megbízott nyomozási csoport vezetője mellé több embert kell adnia.

- Dimitri Tipolo jelenleg három felügyelőnek a főnöke, és eddig nem volt szükség több munkatársra. Azonban azt hiszem, most segítenem kell neki. Minden bűntényre utal, ezért néhány őrmestert és tizedest is beosztok hozzá. Nehéz lesz a halott személyazonosságát mindenféle irat nélkül megállapítani - töprengett tovább Grillo. - A sziget tele van turistákkal, nagyon óvatosan kell eljárunk. Hol keressék az embereim egy feltételezetten gazdag nő nyomát, akinek az eltűnését még senki nem jelentette be nálunk? - Kiszólt a titkárnőjének:

- Légy szíves, küldd be hozzám Dimitrit.

Közben töltött magának egy pohár Minósz-Kavat, jó hideg fehér bort és vizet engedett hozzá.

- Micsoda hőség! Árnyékban is legalább 32 fok! - Itt született a szigeten, mégsem tudta megszokni a hőséget.

- Itt vagyok, főnök! - Belépett a szobába a magas, karcsú, jóvágású fiatalember, akin ugyancsak megakadt a lányok tekintete. Igazi krétai férfi gondolta a főkapitány, s barátsággal nézett rá. Gyerekkora óta ismerte, és örömmel nyugtázta, hogy Dimitri a rendőrakadémiát Athénban kiváló eredménnyel végezte el. A kollégák ott akarták tartani, a fiatalember azonban ide, Iraklionba kérte áthelyezését, mert mint indokolta, a sziget, a család, a barátok megszokott világa nélkül üres lenne az élete. No meg Helena is szerepet játszott döntésében. A rendőrfőnök örült, hogy az ambiciózus fiatalember nála dolgozik.

A rendőrkapitány és a felügyelő legalább egy órán át tanácskoztak, merre induljanak a nyomozással. A polaroid képeket már szétküldte Dimitri, de még egyetlen rendőrségtől, órsről sem kapott bejelentést, hogy bárki felismerte volna a megboldogultat.

- Kapsz még három embert Dimitri - fejezte be a megbeszélést a rendőrkapitány. - Szeretném mielőbb megoldani ezt a rejtélyt. Nem akarom, hogy az újságok írjanak róla, mert tudod, a turistákat könnyű elijeszteni. A mi szigetünkön pedig a turisták pénze aligha volna nélkülözhető.

Bruno Piccoli elégedetten nézte a mellette fekvő asszony szabályos vonásait, karcsú, izmos, kisportolt alakját. Szőke haja beborította vállát, s nagy, kék szeme mintha állandóan kérdően tekintene a beszélgetőre. Az asszony negyvenkét événél lényegesen fiatalabbnak tűnt, ám a hajnali megvilágításban a férfi már egy-egy apró ráncot is felfedezett szeme alatt és ajkai körül. Bruno állhatatos volt, ha az érdeke úgy kívánta, s hat éve tartó viszonyukat nem akarta feladni... Mindketten elégedettek voltak a heti egyszeri találkozással, amikor vad szeretkezéssel töltöttek néhány órát. Ez most egy kivételes alkalom volt, mivel a szenátor férj Washingtonba utazott. Így egy egész éjszakát együtt tölthettek. Juliet Corti a külvilág előtt harmonikus házasságban élt az ötvenöt éves Urso Cortival. Ám a valóság egészen másként festett. Az asszony házasságuk második évében rájött, hogy a köztiszteletnek örvendő szenátor úr szívesebben bújik az ágyba fiúkkal, mint vele. De egyezséget kötöttek, a férfi vállalta, hogy szerelmi kapcsolatait diszkrétan intézi, és soha senki nem jöhet rá, míg az asszony is titokban találkozik szeretőivel. Így aztán furcsa életet éltek, s miután mindketten nagyravágyók és hiúk voltak, a tizenöt éves házasságot a san franciscói felső tízezer kiválóinak és mintaszerűnek tartotta...

Juliet szülei a középosztályhoz tartoztak, apja bankpénztáros volt, míg anyja különböző jótékonyági szervezetekben ügködött. Juliet érettségi után beiratkozott a képzőművészeti főiskolára, de csupán két évfolyamot végzett el, aztán abbahagyta. Majd fotómodellként próbált érvényesülni, de ez sem jött be neki. Sok-sok próbálkozás után megismerkedett Ursóval, és rövid idő múlva a felesége lett. Utána pedig fél sem merült, hogy dolgozzon. Sporttal, szórakozással és a meglehetősen nagy háztartás irányításával, reprezentációval töltötte napjait. Szeretőit rendszeresen váltogatta, egészen addig, míg a jó sorsa egy partin összehozta Bruno Piccolival. Azóta egy-egy futó kalandot kivéve nem volt más férfi az életében. A szexuális kielégülésen kívül a férfi milliói is vonzották. A szenátor olyan briliánsokat és egyéb ajándékokat soha nem engedhetett meg magának, mint amelyeket Bruno adott az asszonynak. Nemrégiben egy nyaralót is vásárolt neki. Mindezt Urso Corti szó nélkül vette

tudomásul, mivel papíron a külvilág miatt úgy szerepelt, hogy ezt is ő ajándékozta hitvesének...

Juliet mozdult egyet, nyújtózkodott, kinyitotta szemét.

- Te már fenn vagy, Bruno? Olyan régen voltunk így zavartalanul együtt egész éjszaka. Milyen csodálatos éjszakánk volt, ugye kedvesem? - Átölelte a férfit. - Meglepetésem van a számodra! A jövő héten, hála az égnek, újból Washingtonba kell utaznia Ursónak, így ismét egy teljes éjszaka lehet a miénk.

- Drága Juliet, ez sajnos nem megy. Néhány nap múlva elutazom, s legalább két hétig távol leszek San Franciscótól.

- Hova készülsz? Halaszd el az utadat!

- Krétára, a saját kórházamba...

- Csak nem vagy beteg?

- Nem, dehogy. De az igazgatóval, akit te is ismersz, Gavioli doktorral szeretnék egy-két ügyet megbeszélni. Egyébként sem láttam még teljesen készen a Minószt, csak akkor, mielőtt még az utolsó simításokat elvégezték.

- Jaj, de kár!... Vagy tudod mit? Vigyél engem is magaddal. Krétán még soha nem jártam... nagyszerű lenne, nagyszerű! - lelkesedett Juliet.

Bruno rövid ideig gondolkozott, aztán határozott hangon szólt:

- Nem, ez nem lehetséges. Nem nyaralni megyek oda!

- Akkor is vigyél el! - Az asszony hangja nyafogóssá vált. - Majd Ursónak beadok valamilyen mesét... De hát őt úgyis csak a külvilág érdekli, egyébként azt csinálom, amit akarok.

- Tudod mit, Juliet? Most még ne vitatkozzunk ezen. Majd meglátom. Még igen sok mindentől függ az én utazásom is.

Közös reggelijük feszélyezettebb volt, mint egyébként. Az inas szótlanul hozta a finomabbnál finomabb falatokat, ám egyiküknek sem volt étvágya. Juliet dühöngött magában, hogy egy ilyen apró kérését nem teljesíti Bruno. Azonnal arra gondolt, hogy nő van a dologban. Hiába, hat év hosszú idő, lehet, hogy megunta a kapcsolatukat... - Azt hiszem, ennek majd utánaérezek - határozta el.

Bruno azért volt mérges, mert nem szerette, ha bárki ráakaszkodott, amikor ő nem akarta. Most pedig mindenképpen egyedül kívánt Krétára utazni. Elhatározta, hogy az időpontot nem közli előre az asszonnyal, majd a különrepülőgépéről telefonál neki. Így aztán már nem tehet semmit.

Most született meg benne egy új kívánság: jó lenne lazítani hosszúra nyúlt kapcsolatukon. Sőt, már-már azt sem bánta volna, ha Juliet végleg kilép az életéből...

Délután két órára minden hivatalos ügyét elintézte, s nagy megkönnyebbülésére Juliet már sokkal előbb elment. Így aztán felkészülten várta Bostonból Alfredo Sabatát, akit eddig csak hírből ismert. Telefonon a férfi csak annyit közölt, hogy üzleti ügyekről kíván vele tárgyalni. Bruno nem a lakásán fogadta, hanem egyik hatalmas építőipari cégének elnöki szobájában. Úgy vélte, hogy mivel Sabata hivatalos hangot ütött meg, neki is azt kell tennie. Talán a bostoni üzletét erre a területre is ki akarja terjeszteni? Tovább nem jutott, mert titkárnője jelentette Sabata úr megérkezését. Hatalmas, közel két méter magas, hófehér hajú, tekintélyt parancsoló férfi lépett be, mögötte két megtermett alak, akiken látszott, hogy a gorillái. A pasasok szemrebbelés nélkül pillanatok alatt átnézték a szobát, de lehallgatót nem találtak...

- Bocsáss meg, Bruno - Alfredo Sabata kezét nyújtott -, de esetleg a tudtod nélkül is

figyelhetnek...

- No ne, ez már vicc! Jól néznék ki, ha minden ügyfelem előzőleg megvizsgálatná az embereivel a szobámat. Ezt senkinek nem engedném meg, csak neked, Alfredo - udvariaskodott Bruno, de magában majd szétrobbant a méregtől. A nagy üzlet reményében azonban lenyelte a dühét.

- Ugye gondolod, hogy Bostonból nem holmi csip-csup ügy miatt jöttem hozzád személyesen.

- Fogalmam sincs jövedeled céljáról. De örülök, hogy a hatalmas Sabata klán fejét személyesen is megismerhetem - udvariaskodott a vendéglátó.

- Krétáról van szó. Mattoli elmesélte, hogy fiát, Luciliót fél évre hozzád küldi gyógyulni.

- Hát... hát...

- Jó, ne is folytasd, ismerem a részleteket. Mint tudod, két fiam van, és egy lányom, Jessica. Az anyja miatt segíték rajta... Bár nem érdemli meg... Havonta egymillió dollárt ajánlok fel érte...

Bruno megdöbbsent. Ha ekkora összeget kínál fel Sabata, ott a háttérben valami igen nagy disznóság lehet. Hangosan csak annyit kérdezett:

- Hány éves a lányod, és mennyi időre kellene elrejtennem?

- Jessica húszéves múlt. Legalább fél évre vagy talán még hosszabb időre kellene ott tartanod...

- És ha ő nem akarja?

- Nem érdekel. Kétségbe van esve, és minden oka megvan rá...

- Nem tudhatnám a részleteket? Így nagyon nehéz...

- Nem! Jobb, ha te semmit nem ismersz! - pattogott Sabata hangja. - Havi egymillió dollár kielégítheti a kíváncsiságodat. Elégedj meg ennyivel, Bruno. Na most, hogy megállapodtunk, tölthetsz nekem egy pohár whiskyt.

- Mikor kell elutaznia Bostonból a lányodnak? Gondolom, erről van szó.

- Azonnal! Egy napot sem várhatok! Hazarepülök innen és elindítom a különgépemen. Testőrt is adok mellé, aki elkíséri... Légy szíves, részletesen mondd el, Kréta melyik részén van a kórházad. A repülőm meddig mehet? Vagy van a félszigeten leszállópálya?

Bruno mindenről alapos, részletes tájékoztatást adott.

- Még ma telefonálok a kórház igazgatójának, Andreas Gaviolinak, hogy készüljön fel Jessica fogadására.

- Az igazgatód is olasz, ugye?

- Persze, az ő és az én szüleim annak idején együtt jöttek át, de...

- Ne is folytasd, a Gavioli nevet nem jegyzik a piacon... De nekem ehhez semmi közöm. Lehet, hogy jó orvos...

Elővette csekkfüzetét, és egymillió dolláros utalványt töltött ki.

- Az első hónap előre fizetve - nyújtotta át Brunónak -, a többit is küldöm, amíg Jessica ott marad...

Bertrand Farren vörös arccal rontott be az igazgatóhoz:

- Ne haragudj, kérek, de már nem bírom tovább! A főszakács képtelen arra, hogy európai ételeket készíttessen. Hiába mondom el neki nap nap után, hogy nem csak görögök vannak a kórházban! Az egyetlen, amit úgy-ahogy rendben tart, az a kiírt diéta. Az orvoskollégák már többször szóvá tették, hogy állandóan keftedakia, hozzá naponta

spanakotyropita, ez az alig ehető, spenótos-sajtos tézta a menü. No meg a choriatiki, a parasztsaláta, is gyakran szerepel a menükártyán...

- De kedves barátom - szólt mosolyogva Andreas. - Hiszen az orvosok és ápolónők kivételével minden alkalmazottunkat te vetted fel, mint gazdasági igazgató. A főszakácsot tudomásom szerint Volosból hozattad át azzal, hogy kiváló képesítései vannak, s a görögön kívül angolul is beszél! Nem értelek. Most mi a baj? Mondd meg neki, hogy mindennap legalább háromféle európai étel is szerepeljen az étlapon.

- Nem hallgat rám. Azt mondja, te adtad ki az utasítást, hogy helyi specialitásokkal kedveskedjen az európaiaknak.

Az igazgató elgondolkozott, s eszébe jutott, hogy az első nap, amikor az egész személyzetet megismerte, valóban mondott valami kedveset a szakácsok főnökének a finom görög konyháról, de már azt sem tudta, mi volt az. Nyilván Otto Ceres félreértette. De ahogy ránézett Bertrand Farrenre, aki a gazdasági teendőket kitűnően látta el, s gyakorlatilag levett a válláról minden ilyen jellegű gondot, eldöntötte, hogy beszél a főszakács fejével.

- Rendben! Küldd be hozzám, elintézem. Néhány perc múlva vékony alkatú, csendes, halkszavúnak tűnő, tartózkodó modorú fiatal férfi lépett hozzá.

- Hívatott, uram?

- Kedves Otto, arra szeretném kérni, hogy a jövőben a napi menük összeállításánál vegye figyelembe, hogy az orvosok nagy része európai, sőt amerikai. Nekem ugyan nagyon ízlenek a maga specialitásai, de kérem, legyen tekintettel a többiekre is! Tudomásom szerint hat szakács dolgozik a keze alatt, és nem is tudom fejből, mennyi még a kisegítő személyzete. Talán nem elegendő a létszám?

- Nem, uram, nem erről van szó. Még soha senki más nem piszkált, csak Farren úr, aki utálja a görög ételeket. Mindig bécsi szeletet enne vagy véres marhahúst... Egyetlen orvos, nővér, de még beteg sem kifogásolta a konyha munkáját. Precízen, pontosan, időben elvégzünk mindent. A napi menükártyák már reggelinél az asztalon vannak. Ennél többet nem tehetek. Ha az igazgató úr elégedetlen velem, máris szedem a sátorfámat. Találok én munkát mindenhol! Eddig is főszakácsként dolgoztam a...

- Kedves Otto, ne is folytassa. Persze hogy mindannyian elégedettek vagyunk a konyha munkájával. Én csupán azt kérem, hogy a napi étrend összeállításakor néhány európai ételt is vegyen fel a programba. - Andreas igyekezett még a szokottnál is barátságosabb lenni, mert nem kívánt már az indulásnál a személyzet ügyeivel foglalkozni. A főszakács személye pedig fontos, hiszen az ápoltak ellátása külön figyelmet igényel, s amint benépesül a kórház, nyilván egyre több diétás beteg lesz - gondolta végig az igazgató. Majd felállt, és kezét fogott Ottóval. Csak annyit mondott még neki: - Remélem, nem lesz a jövőben hasonló nézeteltérés maga és a gazdasági igazgatónk között. Tudja, itt sokkal fontosabb a jó kapcsolat kialakítása, mint egy városban, ahol a szabadidejét mindenki úgy tölti el, ahogy akarja. Itt mindannyian egy kicsit be vagyunk zárva, és alkalmazkodnunk kell egymáshoz...

- Megértettem, uram. - Meghajtotta fejét a főszakács, de az arcára volt írva, hogy dül-fül magában.

- No végre most már megkezdhetem a nagyvizitet. - Andreas az órájára nézett, azonban se szó, se beszéd, kivágódott az ajtó, és egy feltűnően öltözött fiatal nő lépett be. Köszönés helyett csak annyit mondott:

- Én vagyok Jessica Sabata! Tudomásom szerint Lucilio Mattoli már itt van. Adjon nekem valami különleges szobát, legyen benne tévé, video, hifi-torony, CD-lemezjátszó, és

külön személyzetet kérek - hadarta egy szuszra.

Andreas Gavioli hidegen végignézett a lányon.

- Kedves kisasszony, ha nem lenne tisztában vele, én elmondom, ön itt csupán egy beteg, akinek alkalmazkodnia kell a kórházi rendhez. Ha ez nem megfelelő, máris mehet vissza a motorcsónakkal Kolimbariba. Egyik emberem elkíséri, onnan pedig bérelt autóval juthat tovább. E pillanatban kórházunk minden autója foglalt. De ha így döntött, azonnal induljon, látni sem akarom többet!

- No, ezt nem ússza meg, hogy így beszél velem! Azonnal felhívom az apámat Bostonban, ő majd intézkedik...

- Ezt kétlem, de parancsoljon, itt a telefon. - A lány felé tolta a készüléket.

Jessica a határozott hang hallatán kissé megszeppent. Rándított egyet a vállán, s a telefonhoz lépett. Közben Gavioli doktor kiment a szobából, hogy megkezdje a nagyvizitet. Titkárnőjének csak annyit mondott, hogy a most érkezett, feleszű teremtést ne engedje ki, amíg ő nem érkezik vissza.

Mintegy másfél óra múlva, amikor Andreas ismét az igazgatói szobába ért, Jessica egy fotelben ült, s látszott rajta, hogy valamitől megrémült. Hogy az apja mit mondhatott neki, azt elképzelni sem tudta, de mindenesetre megszeppent és elveszítette határozottságát a hölgy - konstatálta magában Andreas.

- Kisasszony, marad vagy megy? Eldöntötte?

- Maradok...

- Akkor behívatom Helena főnővért, ő elhelyezi magát. Az első emeleten egy kétágyas szobában kap helyet.

- Jézusom! Valakivel együtt kell aludnom?

- Most még nem, de ha megtelik a kórház, akkor majd igen. Most bizony döntenie kell a következő hónapjairól. Természetesen magát is kivizsgáljuk, de ettől ne féljen. A látszatra adnunk kell. Kedves édesapja, Sabata úr valószínűleg azért küldte ide, mert van valami takargatnivalója, vagy nincsen?

A lány lehajtotta a fejét és a fogai közül sziszegte:

- Rendben, maga nyert. - Felállt és kifelé indult a szobából...

Rogers Carleni, a belgyógyászat vezetője megállt a fiatal halász ágyánál. A szerencsétlen férfi agyrázkódást kapott és erős zúzódásokat szenvedett. Kolimbariból jövet csónakjának a motorja elromlott, és evezővel próbálta a kórházi kikötőt elérni. Közben vihar támadt, s nemcsak a rakomány veszett oda, hanem a fiatalember is megsérült. Az első röntgenleleten több helyen belső vérzés is látszott, közben a beteg vérnyomása emelkedett, szíve aritmiássá vált.

- Valószínűleg a sokkhatástól lehet, de azonnal csinálunk EKG- és talán EEG-vizsgálatot is... - gondolta az orvos.

Ivra doktornő szinte futva érkezett, miután Carleni üzent érte.

- Légy szíves, Pénélopé, indíts meg a betegnél egy transzfúziót. Miután az állapota elég súlyos, javaslom, hogy a vörösvérsejt-koncentrátumot használd.

- Azonnal intézkedem. Rendeljek neki esetleg Amparont is?

- Nem, nem szükséges, de a koncentrátumból legalább két adagot adj neki.

- De Rogers, mint te is tudod, az igazgató szigorú utasítása szerint a vérkoncentrátumokhoz csak az ő engedélyével nyúlhatunk. Most mi legyen?

- Add csak be nyugodtan, én vállalom a felelősséget, azonnal szólok Andreasnak. Itt

most életveszélyről van szó, nem tétovázhatunk.

Közben a laboratóriumban Gavioli és Strode doktor számba vették a vörösvérsejt-koncentrátumokat.

- Megfelelő mennyiség áll rendelkezésünkre, holnap jön a gép érte - fordult az igazgató Strodehoz.

- Tudod, Andreas, lassan rájövök, hogy igazad volt, amikor már Friscóban felvetted az itteni vérkészítmények előállítását, s az ebben rejülő óriási üzletet.

- Nem volt nehéz kitalálni ezt a remek elgondolást, miután kézenfekvő az ötlet és nem kíván nagy beruházást. Az amerikai klinikák kapva kapnak ezeken a speciális készítményeken, különösen nagy az érdeklődés a cryopraecipital-plazma siccátum iránt. Ez két évig is felhasználható, ha megfelelő a tárolás. Gondolj csak arra, barátom, milyen sikerünk volt, amikor az Államok néhány klinikájának felajánlottuk a vörösvértest-massza szállítását.

- Hát igen, Andreas, kétségtelen, egyik legsikeresebb ez a készítményünk. Persze ehhez hozzátartozik, hogy a világon sehol nem tudják ezt úgy megoldani, ahogy mi, mert ugyan honnan szereznének annyi vért, amennyi ehhez szükséges.

- Természetesen néhány szegény ember élete semmit nem számít ahhoz a segítséghez képest, amit azzal nyújtunk, hogy továbbítjuk ezeket a készítményeket. No, a pénzről most nem is szólok - sóhajtott Andreas. - Aztán tudod - folytatta -, az is külön szerencse, hogy Bruno barátunknak erről sincs fogalma. Szó nélkül megvásároltatta a legkülönfélébb és legdrágább felszereléseket, műszereket s még azt sem tudja, miért van például szükségünk folyékony nitrogénre. Pedig e nélkül ezeket a termékeket nem tudnánk előállítani. De kezdjünk hozzá a munkához.

Kellemes szellő lengedezett a kertben, a délutáni nap már lassan eltűnt a horizonton, a levegő langyosan simogatóvá vált. Több beteg az üdítően árnyas parkban sétálgatott. A személyzet néhány tagja ilyenkor vette igénybe az úszómedencét, a mini-golfot és a teniszpályát. Ez utóbbin éppen Bertrand Farren és Therrisz Kimion hematológus mérkőzött. Látszott rajtuk, hogy élvezik a játékot. Többen megálltak és nézték a két játékost, amint erős ütésekkel verték vissza egymásnak a sárga teniszlabdát.

Otto Ceres kinézett "birodalma" ablakán, s ismét - ki tudja hányadszor - mérhetetlen düh öntötte el a gazdasági igazgató láttán. Főnöke jókedvét különösen nehezen viselte el. Már az első pillanatban utálatot érzett Farren iránt, akiben a sikeres amerikai férfitípus megtestesítőjét vélte felfedezni. A jóképű amerikai mindenkit meghódított környezetében. Szőke hajával, égszínkék szemével, kisportolt alakjával és nem utolsósorban derűs, közvetlen viselkedésével itt is a nővérek és a személyzet kedvencének számított. De ő, Ceres, nem tudta elfogadni, hogy valaki könnyed, világfiás stílusával az ő főnöke legyen.

Ablakából egy ideig nézte a teniszezőket. Hirtelen feltörő nagy indulattal, még egy ellenséges pillantással végigmérte a jóképű férfit, azután szokásos rutinjával ellenőrizte a vacsorára készített görög és európai ételeket. Megállapította, hogy a tíz különböző fogásban még Farren úr sem találhat kivétlivalót. Az étteremben is tartott egy "villám" ellenőrzést, noha ez nem az ő feladata lett volna, hanem a főpincéré. De amikor elfogadta ezt az állást, feltételként kikötötte, hogy ne csak a hat szakács, a hozzájuk rendelt kiségitők, hanem valamennyi éttermi alkalmazott, köztük a főpincér is hozzá legyen beosztva. Miután sem Andreas, sem Bertrand nem volt tisztában a kérés fonákságával, természetesen beleegyeztek. Otto pedig mérhetetlen nagyravágyásában örült, hogy attól kezdve tizenhat ember főnöke lehetett.

Az asztalokon csillogó kristályvázákban krétai íriszek és fehér orchideák pompáztak. A terítés kifogástalan volt, s a konyhafőnök elégedetten nyugtázta magában, hogy beosztottai engedelmeskednek neki, minden az ő instrukciói szerint történik. Ő maga szinte rigorózusan precíz ember volt, a legkisebb lazaságot sem nézte el, s a munkatársai rövid idő alatt megszokták, hogy "Ceres szeme mindenhol ott van". Körútját befejezve a bárba ment, ivott egy pohár uzót, rágyújtott és a bárpincérrel beszélgetett egy ideig.

Farren a mérkőzés után lezuhanyozott, és elindult a szobájába. Mielőtt ide, a világ végére érkezett, Amerikában Bruno Piccoli egyik beruházási vállalatának főkönyvelőjeként dolgozott. Közismert volt róla, hogy a számok birodalmában soha nem tévedett. Ezért is esett órá az "alapító Bruno" választása, amikor épülő kórházába gazdasági igazgató kellett. Bertrand, aki szerette a társaságot, a nagyvárosi élet forgatagát, egy darabig szabadkozott, de a felajánlott jövedelem mértéke átsegítette őt a döntés nehézségein, és elvállalta az új beosztást. Elhatározásában persze az is szerepet játszott, hogy második feleségétől - aki egy színész kedvéért otthagya őt - éppen az ajánlat napjaiban vált el.

A Minosz Kórházban rögvést rájött, hogy érdemes volt aláírnia a hároméves szerződést. Tudta magáról, hogy gyorsan és könnyen teremt kapcsolatokat, ért hozzá, hogy a közvetlen környezetébe tartozó emberekkel jó viszonyt alakítson ki, miközben mindig sikerült megtartania az ominózus "három lépést". Ez itt is így történt. Emellett tetszett neki a sziget, rokonszenvesnek találta a görögöket, s nem utolsósorban emberségesnek érezte a kórház egész légkörét. Biztató volt számára, hogy az igazgató már az első napokban megbeszélte mindenkivel a tennivalóit és a munkakörét, aztán hagyta őket, hogy feladataik megoldásában saját munkaterületükön maguk döntsenek.

Bertrandnak senkivel nem volt baja, csupán a séffel, aki ahol lehetett, betartott neki. Igaz, ő sem szívelte a görög férfit, aki megjelenésével, modorával ellenszenvet váltott ki belőle.

Amint a park sétányán ballagva egy színpompás virágágyásban gyönyörködött, elégedetten nyugtázta gondolatban, hogy végre sikerült Andreasszal megértetnie: a főszakácsot neki kell megreguláznia ahhoz, hogy változtasson a kórházi étrenden.

Feltűnő megjelenésű, számára ismeretlen, fiatal nő terelte el figyelmét Ottórol és az étkezési gondokról. Furcsa módon a lány vonásai ismerősnek tetszettek számára, de képtelenségnek érezve feltételezését, mindjárt elhessegette pillanatnyi benyomását és továbbment. Ám csupán néhány lépést tehetett, amikor az ismeretlen utána futott és megszólította:

- Maga doktor, és itt dolgozik ebben a lebuiban? - A közlés stílusa valósággal lebénította a férfi nyelvét. Nemcsak a kórházban, de egész eddigi életében megszokta az emberek közötti érintkezés kulturált formáit. Akadozva válaszolt.

- Én nem vagyok orvos... a kórház gazdasági igazgatója lennék...

- Annál jobb, ki akarok innen jutni. Valahová, ahol lehet szórakozni...

- De kisasszony, ahol vagyunk, az nem szálloda, hanem kórház. Ön nyilván beteg és azért került ide, a belgyógyászatra, mert kezelésre van szüksége. Talán az orvosával beszélhetne, ha... - De a mondatot sem tudta befejezni, mert Jessica agresszíven közbevetett:

- Ne oktasson ki! Fizetek az ellátásért! Maga is abból él! Mondja meg, innen hova jut az ember, és mivel tud közlekedni?

- Ugyan már, kisasszony, próbáljon megnyugodni. Ha megengedi, visszakísérem a szobájába és szólok a kezelőorvosának vagy az igazgató úrnak, hogy engedjék ki innen, bár tudomásom szerint senkit nem tartanak fogva... A férfi hangja nyugodt maradt.

Jessica szikrázó szemmel nézett rá, és a fogai közül sziszegte:

- A maga segítségéből sem kérek! - Ezzel sarkon fordult, és ellenkező irányba elindult, megszaporázva lépteit.

Bertrand eldöntötte, hogy azonnal beszámol az incidensről Andreasnak, nyilván valami nem stimmel a lánynál! Az akcentusából azonnal tudta, hogy amerikai lehet az illető.

Gaviolit a laboratóriumban találta meg, éppen egy szövetmintát vizsgáltak Steno Barizza doktorral.

- Elnézést, de azonnal beszélnem kell veled - fordult az igazgató felé.

- Most? Nem érne rá később?

- Nem! - hangzott a határozott válasz.

- Gyere, menjünk ki a folyosóra. Mondd, már megint mi van? Csak nem Otto menüjével van baj? - Bertrand röviden és tömören beszámolt Jessica felbukkanásáról és furcsa viselkedéséről. - A nevét nem tudom a lánynak, de...

- Ne is folytasd, tudom kiről van szó! Azonnal megkeresem és beszélek vele. Köszönöm, hogy szóltál, meglehetősen nehéz beteg, főleg a természete...

A kórházat, a parkot bejárva az igazgató végül is az egyik félreeső padon talált rá Jessicára. Ott ült és cigarettázott.

- Kisasszony - szólította meg a lányt -, ha nem változtat a magatartásán, kénytelen leszek értesíteni az édesapját, hogy vitesse vissza Bostonba. Úgy látszik, első találkozásunk alkalmával nem értette meg, ez egy kórház és itt első szempont a betegek gyógyítása! Ha pedig nem tudja elfogadni az itt érvényes szabályokat, sajnos távoznia kell. Nem mi kértük, hogy jöjjön el Krétára, - vált gúnyossá a főorvos hangja.

- De az apám fizet!

- Már megbocsásson, de az ön családjának nyilván elemi érdeke, hogy maga egy időre eltűnjék Bostonból! Igaz, a részleteket nem ismerem, az okokat sem, de bizonyára súlyosak. Tehát utoljára figyelmeztetem: vagy úgy viselkedik, mint a többi beteg, vagy azonnal hazaszállítatom! Bruno Piccolit, kórházunk tulajdonosát minderről már most értesítem, mert nem hiszem, hogy lelkesedne azért, hogy az ön feltűnő és lehetetlen viselkedése miatt itt minden elképzelésünk felboruljon! Kisasszony, vegye tudomásul, sem az ön személye nem ér ennyit, sem a kedves papája pénze. Utoljára figyelmeztetem - csattant a férfi hangja. - Egyetlen megjegyzése vagy cselekedete, amely nem illik a kórház atmoszférájába, elég lesz, és ön repül!...

Jessica látta, hogy a férfi komolyan beszél, s neki semmi esélye nem maradt arra, hogy itt saját akarata szerint élje az életét. Bezzeg az apja Bostonban nem ezt ígérte... Igyekezett őt eltávolítani... Elmerengett a semmibe... - Igaz, igaz, nagy bajba kerülhettem volna... Talán igaza van ennek a pasasnak, meg kell változnom, és beilleszkednem ebbe a világba... Majd csak kibírom azt a rövid időt, amit itt kell töltenem...

- Na, jöjjön velem szépen! - Gavioli doktor megfogta a karját. - Elkísérem a szobájába, aztán javaslom, hogy vacsora után videózzon a klubszobában, és próbáljon kapcsolatba kerülni a többi beteggel. De normálisan viselkedjen, ne játssza meg a milliomos kisasszonyt!

Késő este Andreas telefonált Brunónak. Szerencséjére a lakásán megtalálta, s néhány szóban beszámolt Jessica viselkedéséről, Lucilio Mattoli megérkezéséről, aki egyetlen nap alatt kitűnően alkalmazkodott a kórházi légkörhöz.

- Vele nem lesz semmi gond, ám én nagyon félek, hogy az a buta tyúk még a végén

nagy bajt kever! Mit tegyek vele?

- Nézd, Andreas, a jövő héten átugrom hozzád. Több témát is meg kell beszélünk, közben néhány dolgot megtudok a lányról. Őszintén megvallom neked, én sem ismerem jobban, mint te. Ha baj lesz vele, egyszerű az ügy, hazakülditek Bostonba. Aztán Alfredo máshol rejtheti el csemetéjét.

- Ez így remek! Tudod, Bruno, egyedül nem merem vállalni a felelősséget, hogy egy buta liba miatt vakvágányra fusson a nemes ügyünk...

Mata Riart, görög származású nővér szinte leste az osztályos orvos, Susie Wilson minden óhaját. Az angol belgyógyász Londonban a felső tízezer által kedvelt Szent Benedek Klinika és Szanatóriumában dolgozott. Amikor Bruno Piccoli meghívta - Gavioli doktossal egyetértésben - a Minosz Kórházba, Susie magánéletéről Bruno többet tudott, mint bárki más. Ezeket a bizalmas információkat azonban nem közölte barátjával - neki sem kell mindent tudnia. Susie először nemet mondott az állásra, majd rövid idő múlva, elsősorban a csábító honorárium miatt, igennel válaszolt.

Wilson doktornő alaposan, lelkiismeretesen és precízen látta el betegeit. Mióta Krétán dolgozott, szabadidejében az úszáson kívül kizárólag hematológiai kutatásokat végzett, mert már Londonban jócskán előrehaladt a rehabilitációját jelentő értekezésével. Itt pedig olyan a laboratóriumi felszereltség, amilyen még Amerikában sincs. Ez jó lehetőséget kínált, hogy az itt töltendő évek alatt valami eredményeset alkosson. Rogers Carlenivel, a belgyógyászat főorvosával már az első napokban sikerült kellemes, baráti kapcsolatot kialakítania, miután Rogers tisztelte és becsülte a precizitást és lelkiismeretességet. Susie Angliában is egyedül élt így nem okozott számára problémát, hogy ezen az elhagyatott helyen a hivatásának éljen. Majd csak kialakul...

Kedvesen nézett a mellette álló Mata Riartra, aki az orvosnő utasítása szerint éppen Ringer-infúziót készített egy beteg számára. Susie még egyszer átnézte a leleteket. Megállapította, hogy a férfi súlyos tüdő-ödémával került be hozzájuk, s a két napja adagolt Strophantin és Diaphylin még nem sokat javított állapotán. Ezért eldöntötte, hogy igen lassan és óvatosan, 100 milliliteres, húsz százalékos Mannitolt és további 25 milligramm Strophantint is adat az infúzióba. Nem lett volna szerencsés tracheotomia végzése, mert a súlyos állapotban lévő embernél még ritmuszavar is támadt. Mindenesetre ezt a főnökkel is meg kell beszélnie.

Ekkor vette észre, hogy az idős férfi légzése ki-kihagy. Azonnal a nővérhez fordult.

- Mata, légy szíves, szólj fel telefonon Carleni főorvosnak. Ha nincs a szobájában, keresd meg, a nevemben kérd meg, jöjjön azonnal. - Közben a gyógyszereszkobában felszívott egy ampulla Adrenalin és intravénásan beadta. Hirtelen azt hallotta, hogy a beteg légzése nemcsak kihagy, hanem periodikusává is válik. - Úristen! Egyre katasztrofálisabb az állapota...

Szinte másodpercek múlva lépett be Rogers Carleni. Látta, hogy osztályos orvosa kétségbeesetten méri a beteg vérnyomását. - Hát ez katasztrofális! 250/140! Nem is értem, mitől ment fel ilyen magasra a szisztoléja - fordult főnökéhez, majd ismertette az addigi kezelést.

- Tudod, Rogers, szerintem a tüdő-ödéma nem zajlik le simán, hanem anaphylaxia is fellép. Ezért adtam neki néhány perccel ezelőtt Adrenalin. Tálán habttalanítani kellene, vagy leszívni a habos ödémát? Mi a véleményed?

- Igazad van - szólt mintegy ötperces vizsgálat után Rogers -, lássunk hozzá. Azt hiszem, csak így menthetjük meg...

- Nővér - szólt a főorvos -, azonnal hozzon étert is, hogy inhaláltassuk a beteget!

Legalább kétszer ismétljük meg, aztán meglátjuk a továbbiakat.

Egy órát töltöttek a beteg ágya mellett, akit a mentő Peramából hozott be. Az idősödő férfi Kréta szigetén nagy népszerűségnek örvendett. Ötvösművész volt. Kézi megmunkálása, csodálatos minőségi mintákkal díszített vázáit, tálkáit, valamint ezüstből készült ékszereit nem csak a szigeten ismerték, hírük messze földre eljutott. A turisták rendszeresen előzönlöttek műhelyét és üzletét. Minderről Mata Riart nővér tájékoztatta Wilson doktornőt, még akkor, amikor felvették a beteget.

Carleni doktor már látta, hogy a férfi légzése egyenletesebbé vált. Átfogta Susie vállát.

- Nézd, ennél többet nem tehetünk. Javaslom, hogy félóránként kontrolláld az állapotát, és egy gyakorló kisművét ültess mellé! Milyen jó, hogy ilyen nagy létszámú a személyzet - sóhajtott Rogers -, ezt bizony nehéz lenne e nélkül megoldani. Gyere, most már tartsuk meg a kisvizitet. Legalább ezen is túl leszünk, s referálni tudunk Andreasnak.

Nagy ricsajt hallva benyitottak a folyosó végén lévő szobába. Jessica Sabata az ágyon üldögélt, bömböltette a magnetofonját, közben kezével a heavy metal-zene dallamtalan ritmusára ütögette a párnát...

- Jézusom, mi ez itt? - csattant fel Wilson doktornő hangja. - Kisasszony, ön elfeledkezik róla, hogy kórházban van! - A két orvos a kórlaphoz lépett, amelyen csupán a normális vérsüllyedés, normális vérkép és a röntgen szerepeltek, kezelésként pedig enyhe szedatívumok.

- Figyelj, Susie! Ez Andreas betege. Gyere menjünk, hagyjuk a fenébe...

- Jobb is lesz - szólt bele a főorvos megjegyzésébe az ifjú hölgy -, úgyis elegendő van az orvosokból.

- Azért én szólok Gavioli doktornak! - Élesebbé vált Wilson doktornő hangja. - Még ha az ő betege, akkor sem lehet ilyen hangerővel működtetni a magnetofont. Ennek - súgta Rogers fülébe, hogy a lány ne hallja - inkább altatóra lenne szüksége, vagy ideggyógyászra. Nézd csak meg, milyen agresszív a mozdulatai és a szeme is furcsán villog. Igaz, én nem vagyok ideggyógyász, de hát ennyit azért ismerek az orvostudományból!

- Kisasszony! - Carleni közelebb lépett az ágyhoz. - Kérem, legyen tekintettel a többi betegre és halkítsa le a készüléket. Zavarja a pihenni vágyókat. Ez egyébként is megengedhetetlen!

- No nem! Már maga is parancsolni akar nekem, mint az a digó Gavioli? Ez már azért több a soknál! Ennyi pénzért azt csinálom, ami nekem tetszik, vegyék tudomásul, hogy...

- Ezt a kórház nevében kikérem magamnak - kiabált immár a belgyógyászati főnöke. - Azonnal jelentem az igazgató úrnak! Képtelenség ezt eltűníteni... - Majd mindketten kimentek a szobából.

- Nem is értem Andreast - fordult beosztottjához a főnök -, miként tűrheti, hogy ez a lány így viselkedjék? Egyébként a kórlapon láttam a nevét, Jessica Sabatának hívják, gondolom, nem krétai. A lakhelye nincs feltüntetve... Mindenesetre megemlítem Gaviolinak, hogy intézkedjék.

Amikor Juliet Corti Bruno inasától megtudta, hogy szeretője ismeretlen helyre távozott, olyan méregbe gurult, hogy nem tudott uralkodni magán.

- Követelem, azonnal mondja meg a kórház helyét, mert biztos vagyok benne, hogy Piccoli úr odament!

- De kedves asszonyom, az úr semmit nem közölt velem, még azt sem, hogy mennyi ideig marad el. Telefonon majd jelentkezik, akkor átadhatom az ön üzenetét...

- Menjén a fenébe! - Lecsapta a kagylót az asszony, aki azonnal arra gondolt, hogy egy csinos kis orvosnőért sietett oda a férfi. Annyit tudott, hogy Krétán van Bruno... De vajon ott hol? Az a sziget nem lehet túl kicsi. Próbált visszagondolni arra, mit mondott neki, amikor erről a témáról beszélgettek. Egyébként is hogy juthatna oda? Neki nincs repülőgépe, vagy helikoptere, mint milliomos barátjának, aki a külvilág előtt olyan tiszta üzletember, mint a frissen esett hó. De ő tudja, igenis biztos forrásból tudja, hogy vannak neki piszkos ügyei... bár a részleteket nem ismeri. Aztán próbált kicsit lehiggadni, s józanul gondolkozni. Nem lenne szerencsés, ha Urso megtudná, hogy Bruno után akar menni. Ezzel árthatna neki is... De valamit mégiscsak tennie kellene. Sokáig töprengett. - Talán őt is elvihetném... ott találhat görög fiúcskákat magának. Néhány nap kikapcsolódás nem árthat neki... De hogy beszéljem rá? Velem kell jönnie, ez az egyetlen lehetőség, hogy ne legyünk szóbeszéd tárgya. Most különösen, a választás előtt ez igen fontos... - Ismét a telefonhoz lépett, s igyekezett nyugodtabb hangon beszélni. A harmadik csengetésre az ismert hang szólt bele.

- Itt Piccoli úr lakása.
- Ismét én vagyok, Juliet Corti.
- Bocsásson meg asszonyom, de nem tudok többet mondani.
- Nem is kell, csak annyit közöljön Piccoli úrral, ha telefonál, lehet, hogy a férjemmel meglátogatom Krétán! - ezzel letette a kagylót.

A laboratóriumban lázas munka folyt. Themisz Kimion hematológus és Steno Barizza, a laboratórium vezetője éppen a legfrissebb keneteket tanulmányozták.

- Nem kérdés, hogy hypochromias a beteg. Nézd meg, Themisz, milyen halványan festődnek a sejtek. Szerintem ha még egy festést csinálunk, előtűnnek a tárcsasejtek is! - szólt halkán Steno.

- Ezek szerint egy újabb Thalassaemias esettel szaporítjuk belgyógyász kollégáink gyűjteményét? Tudod, szinte hihetetlen, hogy mennyit találunk ezekből, bár az irodalom is jelzi, hogy a Földközi-tenger környékén fordul elő leggyakrabban ez a betegség... Javasolom, hogy csináljuk meg a vérből az immun-elfőt is. Nagyon meglepődnék, ha nem lenne felszaporodva az S-hemoglobinja.

- Igazad van, magam is azt gondolom, hogy alá tudjuk vele támasztani a diagnózist. Mennyi volt a festék indexe? - kérdezte Barizza doktor.

- Nagyon alacsony - hangzott a válasz -, bár manapság ennek már nem tulajdonítanak túlzott jelentőséget, mégis szerintem egy hypochrom anémiában ez mondja a legtöbbet.

- Akkor írjuk ki immun-elfőra, s ennek eredményével együtt adjuk meg az osztálynak a véleményünket.

A mikor a repülőgép leszállt a Rodop-félszigeten kiépített pályára, Bruno ruganyos mozdulatokkal ugrott ki belőle. Összesen egyetlen bőrtáskát hozott magával.

- Értesítem, mikor jöjjön értem - szólt vissza a pilótának, és elindult a kórházat jelző tábla nyomán. Mintegy tíz perces gyaloglás után messziről meglátta a hatalmas, kovácsoltvasból készült kaput, rajta az aranybetűs feliratot: Minósz Belgyógyászati Kórház.

A kapuban lévő őr meredten tekintett a három monitorra: kamerák pásztázták az egész területet. Ha bármi szokatlan dolog történt, azonnal jelentenie kellett a biztonsági főnöknek. Bruno Piccoli megállt a kapuban. Az őr hozzáfordult:

- Uram, ön hogy kerül ide? Nem hallottam a motorcsónakot és autót sem látok...
- Nem baj - mosolyodott el a látogató -, Andreas Gavioli úrhoz megyek. Engedjen be,

igazítson el, merre találok.

- Nem úgy van az, uram! - tudálékoskodott az idős férfi. - Azonnal szólok egy biztonságisnak, majd ő elkíséri. Megtudhatnám a nevét, hogy az igazgató urat telefonon értesítem?

- Hagyja csak jóember, majd betoppanok hozzá.

- Bocsásson meg, de én nem azért kapom a fizetésem, hogy ne vigyázzak a kórházra.

Kérem, engem azonnal kivágnak, ha bárkit beengedek...

- Rendben, akkor szóljon, hogy Bruno Piccoli van itt.

A férfi telefonált, majd egy pillanattal később mélyen meghajolt a vendég előtt.

- Köszöntöm az urat. Bocsásson meg az előbbi akadékoskodásomért, az igazgató úr személyesen jön ön elé!

Amíg Bruno várakozott, magában áldotta az eszt, hogy Andreast avatta be tervébe. Nála jobb, gondoskodóbb, igazgatót nem találhatott volna, s ha már a portán ilyen szigorú rendszabályokat léptetett életbe, biztosan az egész kórházban fegyelem és rend uralkodik. Ez pedig igencsak szükséges mindazoknak a biztonsága érdekében, akiket majd, ideküld. - Kíváncsi vagyok, hogy érzi magát Lucilio Mattoli és vajon Jessica Sabata már beletörődött-e a sorsába? Nehéz teremtés, de az apja szerint szigorúan, vasmarokkal bánhatunk vele. A kapuhoz vezető széles úton feltűnt Andreas magas alakja. Brunóhoz lépett, megölelték egymást.

- Jaj, de örülök, hogy megjöttél! Nagy szükségem van rád. Gyere, menjünk! - Kivette barátja kezéből a táskát. - Emlékszel, az én lakosztályom mellett van egy vendégszoba is, kényelmesen berendezve. Megfelel, ugye?

- Hát persze. Lepakolok, átöltözöm, aztán mondjuk egy óra múlva, ha ez nem zavarja a kórházi életet, hívd össze az egész személyzetet.

- Azokat is kerítsem elő, akiket jól ismersz?

- Persze, úgy lesz a legjobb. Néhány szót majd szólok dicséretes munkájukról, aztán inkább baráti beszélgetés közben szeretném megismerni az itteni életet.

- Rendben, Bruno, jó lesz így. Te vagy a kórház tulajdonosa, gesztusként hat majd, hogy mindenkivel beszélgetsz. Aztán este, négyszemközt elmondom a gondjaimat, mert azok is akadnak...

Az ünnepséget a légkondicionált bárban tartották meg az egész személyzet számára. Bruno most sem hazudtolta meg természetét. Kedvesen, ám igen határozottan beszélt a gyógyítás jelentőségéről itt, ahol elsősorban szegény embereket kívánnak talpra állítani.

- Nem meggazdagodni akarunk így - többes számban beszélt -, hanem segítséget nyújtani! - Pátosz csengett a hangjában. Még néhány szívhez szóló frázist mondott, aztán az orvosokkal, majd a nővérekkel beszélgetett.

Már rövid előadása alatt megakadt a szeme a főnővéren. Sudár alakjával, hollófekete, feltűzött hajával, hosszúkás, finoman ívelt arcával a férfit a görög istennőkre emlékeztette. Utolsóként beszélt a lánnyal, aki kedves közvetlenséggel válaszolt magánjellegű kérdéseire is. Ahogy nézte a tiszta tekintetű, törékeny teremtést, egyre jobban hatalmába kerítette a birtoklás vágya.

- Nem volna kedve este kocsival eljönni, hogy megmutassa nekem a szigetet? - tette fel a kérdést, amelyre azonnal igent várt.

Helena kedvesen ugyan, de határozottan válaszolt:

- Bocsásson meg, Piccoli úr, de ma estére már van programom. Barátom, Tipoli

felügyelő jön értem, és mivel holnap estig szabad vagyok, elmegyünk szórakozni...

Brunóban e mondatától még jobban fellángolt a számára is szokatlan heveségű vágy.

- Úgy látszik, nem könnyű eset a lány... Na mindegy, lesz még időm! Senkinek nem tartozom elszámolással, meddig maradok itt...

Néhány udvarias mondat után felment Andreas orvosi szobájába a belgyógyászatra. Gavioli megmutatta a kórtermeket. Néhány szóban tájékoztatta Jessica Sabata kibírhatatlan és minősíthetetlen viselkedéséről is, amellyel megzavarhatja jövőbeni terveiket. Beszámolt arról is, hogy a kórháztól nem messze, a sziklás parton, ahol egyik reggel futott, egy holttestet fedezett fel.

- Értesítetted a rendőrséget?

- Igen, sőt ki is hallgattak, de úgy tudom, még mindig nem azonosították az áldozatot.

Amikor a két férfi belépett Jessicához, a lány éppen a haját csavargatta a tükör előtt. Morcos tekintettel nézett rájuk, s köszönésükre csak annyit válaszolt:

- Hagyjanak most, nem látják, hogy el, vagyok foglalta? A kórházban működő fodrászat pocsek, nem ismerik a divatot.

- Engedje meg, Jessica, hogy bemutatkozzam. - Hozzá lépett a kórház tulajdonosa. - Bruno Piccoli vagyok. - Kezet nyújtott.

Jessica csak biccentett, majd szúrós tekintettel méregette a férfit...

- Maga is orvos netán? Mert belőlük bőven van itt.

- Nem. Üzletember vagyok, és apja kérésére én engedélyeztem, hogy itt maradjon néhány hónapig, amíg Bostonban elcsitulnak az ügyei...

Bruno ugyan nem tudta, hogy a lánynak miért kellett elrejtőznie a világ szeme elől, aki hallotta a mondatát, mégis azt hihette, hogy mindennel tisztában van.

- Egyébként - Piccoli hangja is metsző lett -, mint hallom, nem tartja be a kórházi rendszabályokat. Ez így nem megy! Édesapjával már a kezdet kezdetén megállapodtunk, hogy maga, kisasszony, engedelmeskedik Gavioli doktor úrnak. Ha ez nem így lesz, még ma este értesítem Sabata urat, hogy holnap az első iraklioni járattal visszaküldöm. Elég volt ebből a gyerekes és megengedhetetlen viselkedéséből!

- Jaj csak ezt ne! - visított fel Jessica. - Apám megölet. Nem hagyja, hogy a család becsületén szégyenfolt essen. A bátyáimat imádja, engem meg gyűlöl... Ha kitudódik... - Kétségbeesetten a fejéhez kapott. - Uram, könyörgök, ne küldjön el! Ígérem, megváltozom, s mindenben engedelmeskedem Gavioli doktor úrnak!

A két férfi egyetértőleg bólintott.

- Rendben, most az egyszer még elnézzük magának. De ne adj isten, ha az igazgató úr felhívna telefonon, hogy ön ismét megbontja a kórház rendjét, azonnal értesítem az apját... Ezt jól véssé a fejébe! Most pedig azokat a csavarokat vagy micsodákat szedje ki a hajából, és menjen le a többiekhez videót nézni. Viselkedjen úgy, mintha normális beteg lenne, vagy le is út, fel is út...

A két jó barát még éjjel két óráig beszélgetett. Erős rakit kortyolgattak, ezt a híres krétai pálinkát. Megállapodtak, hogy Bruno három-négy napig marad, közben felkeresi Iraklionban Alexandru Grillo rendőrkapitányt, és ismét felajánl a rendőrség korszerűsítésére egy jelentősebb összeget.

- Tudod, Andreas, olyan lesz ez a néhány nap nekem, mintha nyaralnék. Csodálatos itt minden, s ez a sziklás vidék ámulatba ejt... Egyik reggel búvárokodjunk együtt. Emlékszel? Amikor tizennégy évesek voltunk, állandóan a homokos tengerparton játszottunk, s szerettünk

volna cápát fogni, de nem sikerült...

Másnap korán reggel Bruno lement a sziklás partvidékre, és jócskán beúszott a tengerbe. Kifelé jövet látta, hogy valami színes anyag hever az egyik sziklán. Ahogy közelebb ment, kirajzolódtak szeme előtt a lógó karok, a vízbe hulló sötét hajszálok, egy természetellenesen elterülő női test részei. Odalépett. Nem kellett hozzá orvosi diploma, hogy lássa, holttest fekszik előtte. Egy másodpercig töprengett, mit tegyen. Rájött, hogy semmi kedve sincs belekeveredni egy bűnügybe.

Gyorsan magára kapta fürdőköpenyét, belebújt strandpapucsába, és a keskeny ösvényen, amelyen idejött, visszabandukolt a kórházba. Nem a főkapun ment be, mert még a tervrajzokból emlékezett, hogy az építész legalább négy oldalkijáratot tervezett a szállítóknak, meg azoknak, akik a sziget belsejébe kívánnak eljutni. Mintegy negyedórai keresgélés után megtalálta az egyik vaskaput, amely nem volt bezárva, csak bereteszelve. Lassú, komótos léptekkel haladt a vendégszoba felé. Eldöntötte, hogy még Andreasnak sem meséli el, hogy mit látott reggel a sziklákon.

Átöltözött. Azután az orvosok, nővérek éttermébe ment reggelizni. Jobb, ha itt látják most, az időpontokra úgysem emlékszik majd senki... Egyébként sem gyilkolt... de jobb, ha a rendőrség nem hallgatja ki, s nem kell tanúként szerepelnie... Hirtelen balsejtelem futott végig rajta,

- Azt a szerencsétlen nőt valószínűleg éjjel lökték le... de ki jár erre felé éjszaka? Csak nem a kórházból hiányzik valaki? Talán mégis szólnia kellene Andreasnak, nehogy még nagyobb baj legyen...

Komótosan megreggelizett. Közben melléült a laboratórium vezetője, aki arról áradozott, hogy itt a kórházban micsoda kitűnő műszerek segítik a munkájukat...

- Tudod, kedves Bruno, meggyőződésem, hogy a hematológiában is forradalmi lépéseket teszünk majd. - Cinkosan rámosolygott az ötvennégy éves, sovány, szemüveges férfi. Közben melléjük telepedett Bertrand Farren.

- Ugye nem zavarok?

- Parancsolj - Brunó az üres székre mutatott. Úgyis szeretnék néhány dolgot kérdezni tőled. - Tessék, állok rendelkezésedre.

- Akadt még néhány friscói és chicagói üzletember, akik egy kis pénzzel támogatnák az alapítványt. Hát ha valaki, te aztán igazán tudod, Bertrand, ők sem járnak rosszul, miután ezt az összeget leírhatják az adójukból. Újabb, mintegy hárommillió dollárral gazdálkodhatunk. Ebből kizárólag felszerelést, műszereket, berendezéseket kívánok vásárolni. Mi a véleményed, nem lenne jó, ha a kórház egy saját mentőhelikopterrel is rendelkezne?

- A helikopterre valóban szükség lenne. De még inkább három autóra és a zavartalanabb élelmiszerszállításhoz két motorcsónakra is. Ezt már elmondtam Andreasnak, aki megjégerzte, hogy tájékozzat téged.

- No látod, mire jó egy reggeli! Majd délelőtt megbeszélem Gaviolival. Egyébként, Bertrand, elégedett vagy az itteni munkáddal? Nem hiányzik a cégem, ahol már más ül a főkönyvelői székben?... Bár korántsem olyan jó fej, mint te vagy...

- Hát nézd csak, ez a kórház igazán modern, szép, elegáns intézmény, ahol megítélésem szerint mindenki jól, pontosan végzi munkáját. Senkivel nincs bajom, csak Otto Ceresszel, azzal a pimasz pasassal. Képtelen vagyok normálisan szót érteni vele.

- Az meg kicsoda?

- A főszakács.

- Ne viccelj már velem! Egy főszakács mióta zavarja a gazdasági igazgató munkáját?
- Nem olyan egyszerű ez, mert tizenhat ember főnöke, és azt hiszi, ő az atyaisten. Talán csak Gavioli szavára hallgat, de az sem megoldás, hogy percenként az igazgatóhoz futkározzak, ha az étterem körül problémák akadnak.

- És mi a bajod vele?

- Nem fogadja el a javaslataimat, nem elég változatosak az ételek, s a legkisebb hibáért vagy mulasztásért agyon szekírozza a beosztottait. Már többen jöttek hozzám panaszra, de erről még Andreasnak sem szóltam.

- Ugyan, Bertrand, ne törődj vele! Te vagy a főnöke, és ehhez tartsa magát. Vagy beszéljek én vele?

- Ne... azt hiszem, az még rosszabb lenne... - Az ebédlő ajtajában megjelent Alexandru Grillo rendőrkapitány és két fiatal rendőr.

- Elnézést a zavarásért - szólt a rendőrkapitány, kezet nyújtva Brunónak. - Nem is tudtam, hogy itt tartózkodik.

- Tegnap érkeztem, és néhány napig maradok. Éppen ma akartam felkeresni önt Iraklionban, de most, hogy itt van, alkalom adódott, és nem kell a fővárosba utaznom. Elmondom majd, amit akarok.

- Elnézést, Piccoli úr, majd később a rendelkezésére állok. Most sajnos egy kényelmetlen feladat vár rám. Az igazgató urat már kerestem, de azt mondták, éppen öltözik. Ezért jöttem ide, hátha itt könnyebben elérem, hiszen most van a reggeli ideje.

- Miért? Mi történt? - Bruno összehúzta a szemét. Tudta, hogy a rendőrség megtalálta a holttestet, csak azt nem értette, ki és hogyan fedezte fel.

- Valaki telefonált, valószínűleg innen, és annyit közölt, hogy ismét egy lány fekszik holtan a sziklákon... majd letette a kagylót.

- Bocsásson meg, rendőrfőnök úr, de honnan tudja, hogy innen telefonáltak? Bemutatkozott az illető? És megtalálták a holttestet?

- Nem mutatkozott be, csak annyit mondott, hogy a Minósz Kórházból beszél. A tetemet megtaláltuk. A rendőrorvos a helyszínen éppen vizsgálja. Borzasztó, hogy rövid idő alatt ez már a második...

- Csak nem gyilkosságra gondol?... - Megállt a mondat a levegőben.

- De igen! Persze így sajnos mindenkit ki kell hallgatnunk. A nyomszakértők már dolgoznak, de nem hiszem, hogy bármi használhatót találnának. A víz elmosott mindent... ha később érünk ide, talán már a holttestet is elvitte volna a dagály...

Amikor Gavioli néhány perc múlva megérkezett az étterembe, s meghallotta a történeteket, ugyancsak megdöbben.

- Úristen! Ki lehet az?

Egy órán belül olyan volt az egész kórház, mint egy megbolydult méhkas, mindenki a halotról beszélt. A pletykálkodók hozzátettek és elvettek a történetből, kikerekítették...

Délután két órára a rendőrség végzett a tennivalókkal, de mint Grillo a búcsúzásnál elmondta, egyetlen lépéssel sem jutottak előre, mert az áldozatnál semmiféle táskát, iratot nem találtak. A kórházból senki sem ismerte el, hogy telefonált vagy látta volna a halottat.

Ebéd után Brunót a telefon éles hangja verte fel szundikálásából. San Franciscóból az inasa, John Rota jelentkezett, s elmondta, hogy Urso Corti és felesége, Juliet rövidesen meglátogatják a szigeten.

- Jézusom! Még ez hiányzott! Te hatökör! Csak nem mondtad meg Julietnek, hogy hol

vagyok?

- Nem, uram, Corti szenátorné kitalálta. Bocsánat, uram, de én nem tudok semmit tenni.

Bruno szó nélkül tette le a kagylót. Hangosan káromkodva felállt a heverőről, és mérgében járkálni kezdett le-föl...

Dimitri forrón ölelte Helenát. Élvezték az együttlét gyönyöreit, s nem tudtak betelni egymás testével. A férfi iraklioni lakásán töltötték a szabadnapjukat.

- Tudod, Helena, most, hogy ideiglenesen kineveztek a nyomozási csoport vezetőjévé, sokkal több a dolgom, mint régebben volt. Ott van az a kiderítetlen gyilkosság, amit a te főnököd, Gavioli doktor fedezett fel. Szerencse, hogy Alexandru Grillo nem engem hibáztat, amiért eddig még az elhunyt nő személyazonosságát sem tudtuk megállapítani. Én egyre jobban hajlok arra, hogy külföldi lehetett... - Ebben a pillanatban megszólalt a telefon, s Dimitri azonnal megismerte a rendőrkapitány hangját.

- Tudom, hogy szabadnapos vagy, mégis kérlek, gyere be. Ugyanott, ahol a múltkor, ismét egy holttestet találtunk a sziklákon. A részleteket majd itt a kapitányságon ismertetem. Indulj! - Kattant a készülék.

- Bocsáss meg, Helena, de azonnal be kell mennem.

- Miről van szó?

- Képzeld el, ismét megöltek valakit ugyanott a sziklákon... mert azt hiszem, gyilkosság lehet, bár erről nem szólt a főnök. A részleteket is csak bent tudom meg. Légy szíves, várj meg. Ha végzek, akkor kocsival visszaviszlek a kórházba. Hány órára kell ott lenned?

- Reggel hatkor állok munkába, hiszen mondtam már!

- Rendben, akkor várj meg. Ha későn jövök, telefonálok. Addig esetleg nézd a televíziót vagy olvass. Ugye nem haragszol, drágám? - Átölelte a lányt.

- Ugyan, te számár, hiszen ez a hivatásoddal együtt jár. Abban hasonlít kettőnk munkája, hogy éjjel-nappal rendelkezhetnek velünk.

Közben Dimitri lezuhanyozott, felöltözött. Ahogy tudok, sietek vissza, drágám!

Helena először televíziót nézett, majd berakott egy videokazettát, aztán görög salátát készített és abból falatozott. Már este tíz óra is elmúlt, amikor Dimitri visszaérkezett, és néhány szóban elmondta a történetet.

- A főnökkel megbeszéltem, hogy visszaviszlek a Minosz Kórházba, és utólag néhány embert kihallgatok még ott.

Jessica behunyta a szemét, és maga előtt látta Carlos rémült tekintetét, amint a lány kezében meglátta a fegyvert... A dolog úgy kezdődött, hogy ötszobás bostoni lakásában születésnap bulit rendezett. Legközelebbi barátait és évfolyamtársait hívta meg. Voltak vagy huszonöten, s néhány óra múltán a társaság hangulata meglehetősen magasra hágott a nem csekély mennyiségben megivott ital hatására. Aztán meg a fiatalok nagy része, így Jessica is, fogyasztott kábítószer, amit különben nem szokott. Már éjfél is elmúlt, amikor a társaság párokra szakadt, akik a lakás különböző részeiben vertek tanyát. Jessica benyitott a fürdőszobába, ahol legjobb barátnője, Sandra éppen az ő szeretőjével, Carlosszal szeretkezett.

Jessica gyorsan visszalépett, hálósobájába sietett, ahol éjjeliszekrényének fiókjában tartotta azt a 6,35-ös kis gyöngyház berakású pisztolyt, amelyet apjától kapott ajándékba. Szinte nem is tudta, mit tesz, amint kábulatában megmarkolta a fegyvert és ismét a

fürdőszobához lépett. Kinyitotta az ajtót és a szeretkező párra ráeresztette az egész tár golyót. A hatalmas, velencei tükörből készült falon is patakokban folyt a vér...

A többiek visítása visszhangzott fülében, amint össze-vissza rohantak a lakásban. Jessica csak apja megjelenését észlelte, akinek mint utólag kiderült, egyik évfolyamtársa telefonált. Emlékezett rá, hogy apja milyen feldúlt volt, arca komor, szeme haragtól szikrázó. Két hatalmas pofont adott a még mindig kábult lányának, s visszafojtott dühvel sziszegte:

- Te kis hülye kurva! Most jól elintézted magad! De nem hagyom a Sabata nevet megcsúfolni, intézkedem, hogy hosszú időre eltűnj Bostonból!

Most, amikor milderre visszagondolt, ismét éktelen gyűlöletet érzett apja iránt, aki ide juttatta. Bár józan eszével felfogta, hogy nem maradt más választása, Sandra és Carlos meggyilkolásáért életfogytiglanra ítélték volna...

A férfi a hajnali derengésben leült az egyik sziklára, és meredten nézte az örvénylő, fehér, fodros hullámokat. Vonzotta a mélység, órákig el tudott volna merengeni itt, ezen a vadregényes helyen. Behunyta szemét, és visszaidézte a múltat. Zavaros, összemosódott képek jelentek meg előtte... aztán kitisztultak az arcok, s ismét világosan megelevenedett agyában a tragédia. Életre keltek a szereplők, az események egymást követték. A halászbárka úgy, mint akkor, a képzeletében ismét felborult... s megjelent a lány, aki elvette a csónakban lévő egyetlen mentőövet, s úszott vele kifelé a partra... ő pedig a jéghideg vízbe merült... merült... majd nagy nehezen feljutott a felszínre... Átfagyott... próbált kiúszni a partra, de nem ment... Közben már körülötte keringtek a cápák, a ragadozók, ismét torkába kúszott a félelem, a görcsös félelem a haláltól! Aztán már nem emlékezett semmire... Végül egy halászhajó mentette meg, mint utólag kiderült, napokig eszméletlen volt... - Az a rohadt szuka! Otthagyt!... Majdnem a hullámokban lettem haláloamat... vagy a cápák fogai között...

Aztán elhalványult a kép, s Clara jelent meg újból, ahogy önfeledten egymásba fonódott testük éjszakánként a kietlen, sziklás tengerparton... Clara külföldi volt, Görögországban nyaralt. Elkényeztetett, hiú teremtés, akinek megtetszett a csendes, jóvágású, udvarias modorú fiú. Aztán jött a baljós éjszaka... Elkötöttek egy halászbárkát... ő akarta, mindig vágyódott a kalandok után...

Eltűnt. Soha nem került elő. Következtek a kihallgatások. A szülők őt vádolták. Nem volt bizonyíték, de neki nem hitték el, hogy a lány, elvitte a mentőövet. Őt hibáztatták, hogy a tenger elnyelte. Hosszú évek... nehéz évek... s közben megteremtette az egzisztenciáját. Nehéz volt, de ő szorgalommal és kitartással tanult... Aztán a férfi felállt, és elindult a keskeny ösvényen.

Juliet Corti a kórház kapuja előtt kifizette a sofőrt. Amíg elővette a pénzét, eszébe jutott, micsoda szerencséje volt. Az iraklioní repülőtéren azonnal talált valakit, aki ismerte ezt az isten háta mögötti helyet, hallott a kórházról és elhozta őt. Belépett a kapun. A portás udvariasan köszöntötte, s amikor a látogató közölte, hogy Bruno Piccoli úrhoz jött üzleti megbeszélésre, azonnal felkísértette őt a főépületbe.

A férfit a bárban találta meg, amint egy fiatal nővel kávé és üdítőital mellett beszélgetett. Brunón látszott, hogy minden rábeszélőképességét latba vetette, s valamiről igencsak igyekszik meggyőzni partnerét. Egyikük sem vette észre, amint Juliet az asztalhoz lépett.

- Drágám, megérkeztem! - Odahajolt Brunóhoz és megcsókolta.

A férfi arca egy másodperc alatt vérvörös lett a méregtől, de igyekezett a szituációhoz

illően válaszolni.

- Jaj, de örülök, Juliet, hogy megérkeztetek! A férjed hol van? Úgy értesültem, hogy mindketten meglátogattok.

- Urso üdvözetét küldi, de a szenátusban egy igen fontos törvényjavaslatot tárgyalnak, így sajnos le kellett mondania az útról. Engem nem fosztott meg attól, hogy ezt az idillikus környezetet lássam. Engedje meg, hogy bemutatkozzam - kezét nyújtotta a lánynak -, Juliet Corti vagyok.

- Helena Preza főnövér.

- Ó, azt hittem, hogy orvos! Nem látszik magán, hogy csupán...

- No gyerünk, Juliet, megbeszélem Andreasszal, melyik szobában tudnak elhelyezni. - Megszűnt a nyájasság a férfi szavaiban, mert azt hitte, azonnal megüti a guta. - Nem elég, hogy ideszemtelenkedik Juliet, még sértegeti is a bájos és okos Helenát! - Dühöngött magában. - Nyilván féltékeny, de erre van is oka. Szívesen cserélném őt erre a kedves teremtsre. Julietből tökéletesen elegendem van!

Gavioli doktor meglepődött, amikor Bruno és Juliet megjelent nála. Barátja néhány szóban elmondta, hogy Cortiné rövid ideig szeretne itt maradni, s megtekinteni a kórházat. Nem mulasztotta el azt sem közölni, hogy férje a szenátor, elfoglaltsága miatt nem tudott eljönni, amit Bruno szívből sajnál.

- Meg kell mondanom, csupán egy vendégszobánk van, a te lakosztályod. A hölgyet vagy egy különszobaként szolgáló kórteremben helyezhetem el, vagy megosztod vele a lakosztályodat, ahol három szoba is van. Sajnos más megoldást nem tudok ajánlani - mondta Gavioli.

Mielőtt Juliet megszólalhatott volna, Piccoli határozott hangon közölte:

- Megfelelő lesz a betegszoba, hiszen Juliet csupán egy napig lesz a vendégünk. Légy szíves, a titkárnőddel holnapra foglaltass repülőjegyet, én pedig Iraklionig elkísérem...

Az asszony látta Brunón, hogy jobb, ha nem ellenkezik vele.

- Végeredményben nem is olyan rossz megoldás, legalább egy-két pletykát megtudhatok majd róla... Persze abba úgysem egyezem bele, hogy holnap hazamenjek, de addig még kitalálhatok valamit... esetleg megbetegszem. - Magában elmosolyodott.

Éjszaka, amikor Julietet tartotta a karjában, Bruno úgy érezte, hogy elveszítette férfiasságát. Állandóan Helena lebegett a szeme előtt, s így barátnője, aki immár hát éve zavartalanul és kiegyensúlyozottan elégítette ki vágyait, most tehetetlen volt. Bruno képtelen volt szeretkezni, s inkább taszította az asszony, mintsem vágyat ébresztett benne. Újból és újból megkísérelte felizzítani magában a régi szenvedélyt, de nem sikerült. Az asszony megjátszotta, hogy eljutott az élvezetig, aztán hirtelen felült az ágyban:

- Hagyjuk ezt most, Bruno. Úgy látszik, ez a sziget, meg talán a főnövér megbabonázott... Ilyen még nem fordult elő...

A férfi felkelt, és töltött két pohár whiskyt, majd jégkockákat szórt bele.

- Mondd csak, Juliet, minek jöttél utánam? Csak nem kémkedni akarsz? Tudomásul kellene venned, hogy neked férjed van, és a mi kapcsolatunk nem életre szóló. Közel egyidősek vagyunk, s nem kívánhatod, hogy hátralévő életemet család nélkül éljem le, csak azért, mert te úgy akarod!

Julietet mintha vipera csípte volna meg, amikor a korát emlegették. Ő is tudta, hogy nem egészen két esztendő közöttük a korkülönbség, de az most fájt, hogy éppen Bruno hozta fel. Még soha nem mondott hasonlót sem. Cigaretára gyújtott, majd így szólt:

- Légy igazságos, Bruno, én soha nem mondtam, hogy ne nősülj meg. Te hangoztattad állandóan, hogy szereted a független életet, s minden szabadidődöt betölti a munka. Most másként döntöttél. Hidd el, ezt is megértem. Ezért elfogadom a javaslatodat, és holnap visszamegyek San Franciscóba. Remélem elviszel az iraklioni repülőtérrig. Vagy ennyi időre sem akarsz itthagyni a főnövért?

- Ugyan, Juliet! Ne számárokodj! Azért, mert beszélgettem Helenával, nem kell képzelődnöd! Egyébként rövidesen én is visszatérek, a főnök pedig természetesen itt marad Krétán. Ne legyél ilyen ostoba módon féltékeny.

- Akkor mondd meg, ki van a háttérben?

- E pillanatban senki, de szeretnék egy olyan nővel megismerkedni, aki jövődö gyermekeim anyja lehet. Család után vágyódom, ezt megértheted.

- Hát persze, csak kicsit furcsának találok, hogy otthon erről nem tettél említést. Talán a krétai légkör hat így rád? Jó, de nem érdekel ez az egész, Bruno, nem akarok családi boldogságod elé köveket görgetni. Ezért is utazom el. - Felvette a köpenyét az asszony, majd kiitta maradék italát, és az ajtó felé indult. - Jobb, ha most visszamegyek a kórházi szobámba, én is fáradt vagyok. A reggelinél találkozunk. - Kilépett a folyosóra.

Amikor a férfi egyedül maradt, hirtelen valami balsejtelem futott végig rajta. Néhány piszkos üzletéhez szüksége volt a szenátor barátságára, s tudta, hogy Juliet bár nem fog szólni semmit a férjének, mégis minden lehető alkalmat megragad majd, hogy keresztbe tegyen neki. - Mindegy, nem bírtam már a nőt, igaz, Helena megjelenése is közrejátszott döntésemben. Elegem volt Julietből, egyre kiállhatatlanabb lett, mostanában már igazán nagyon untam...

Órájára pillantva látta, hogy már négy óra is elmúlt. Végre lefeküdt. - Legalább három órát aludhatnék - sóhajtotta -, és aztán holnap hazaküldöm ezt a lehetetlen asszonyt. San Franciscóban majd valahogy rendezem az ügyeimet. Újabb támogatókat kell keresnem... azt hiszem, ez nem lesz gond. - Megkönnyebbülten hajtotta fejét a párnára.

Juliet hajnalig forgolódott ágyában, és őrvjögött magában, hogy Bruno látszólag ilyen egyszerűen megszabadult tőle! - Ezt megbosszulom, nem hagyom annyiban! - döntötte el. Aztán megjelent előtte férjének a képe, és rájött, hogy végleg és visszavonhatatlanul elrontotta az életét. Bruno sem most, sem korábban nem akarta őt feleségül venni... Soha nem mondta, hogy váljon el Ursótól. Szüksége volt a szenátor támogatására. De most megkapja majd a magáét...

Megfordult, próbált elaludni, de nem jött álom a szemére, vagy a múltban kalandoztak gondolatai, vagy a bosszú lehetőségeit latolgatta. Lassan körvonalazódott benne egy nagyszabású terv... Többször átgondolta, mert rájött, hogy Brunónak is van egy gyenge pontja. Ott fogja támadni. Tönkreteszi, szétzúzza a birodalmát, akkor majd nem jut eszébe a fiatal főnök, aki ha megtudja... Elmosolyodott, s gonosz vonás telepedett a szája szélére...

Ismét aludni próbált, de nem tudott. Gondolatok kavarohtak a fejében, s csiszolgtatni kezdte bosszújának egy-egy állomását. Nem egy csapásra kívánta tönkretenni Brunót, hanem szép lassan, könyörtelen alaposággal fogja felmorzsolni, megsemmisíteni.

A rendőrök végezték a dolgukat. Noha még a gyanú árnyéka sem vetődött a kórházra és a személyzetre, vagy a betegekre, Tipolo felügyelő mégis alaposan és részletesen kihallgatott mindenkit. Egyetlen gyanús momentumot sem talált. - A telefonbejelentés - állapította meg - nyilván máshonnan jött. Vagy az ügyeletes értette félre, vagy a telefonáló így próbálta inkognitóját védeni. Lehet, sőt valószínű, hogy maga a gyilkos jelzett, ami nem ritka a kriminalisztikában.

A kórház éttermében megebédelt, kávéját is megitta, s búcsúzni készült Helenától, mert indult vissza Iraklionba.

A főnövér egészen a kapu előtt álló autóig kísérte szerelmesét. Akkor vette észre, hogy Piccoli úr és barátnője egy Mazdába szállnak be, s elhajtanak a főút felé. Bruno is megpillantotta a lányt, de jobbnak látta, ha mielőbb indul Juliettel a fővárosba. Gyorsan meg akart szabadulni az asszonytól, legszívesebben már a repülőgép után integetett volna. Attól félt, hogy a nő meggondolja magát, és nem megy vissza San Franciscóba. Azonban legnagyobb meglepetésére, amikor reggel találkoztak, Juliet kedvesen, sőt baráttian csevegett vele, s az indulás előtt sürgette Brunót, nehogy lekéssék az athéni járatot.

Amikor Helena egyedül maradt, furcsa érzés kerítette hatalmába. Fúrta az oldalát a kíváncsiság, hogy Bruno vajon végleg elment, vagy csak a barátnőjét kísérte-e el. Aztán visszaszaladt az osztályra, hogy ellássa délutáni teendőit. Az osztályon meglehetősen fejtelenség uralkodott, miután Jessica délelőtt váratlanul rosszul lett. A belgyógyászat főorvosa azonnal vizsgálatokat írt elő a lánynak, de előtte konzultált az igazgatóval: Néhány óra alatt az összes lelet elkészült és egyértelművé vált a tüdőgyulladás diagnózisa. Rogers és Andreas közösen döntöttek a kezelésről.

- Elképzelhetőnek tartod a vírus-infekciót? - kérdezte Andreas.

- Hát elég valószínűtlennek tűnik, magam legalábbis egyetlen vírus-pneumoniáról sem tudok a szigeten.

- Nos, végül is mindegy, a kezelésen ez nem változtat lényegében. A magam részéről Doxycyclin-penicillin kombinációját látnám indokoltnak, tekintettel a meglehetősen masszív tünetekre. A vérsüllyedését három-négy óra múlva okvetlenül ellenőriztesd - mondta az igazgató. - Ha az antibiotikumok hatására sem csökken lényegesen a süllyedés, megfontoljuk, ne adjunk-e infúziót is a magasabb és állandó koncentráció biztosítására.

- Nagyon alacsonynak tűnik a vörösvérsejt-szám is...

- Egyébként azt javaslom - mondta kifelé menet a szobából Gavioli doktor -, hogy egy ápolónót ültess az ágyához, mert meglehetősen hisztériás a nő. Nem szeretném, ha valami zűr támadna...

Ahogy Caroline Bess kitekintett a landoló repülőgép ablakán, elgyönyörködött a délelőtti napfénytől megszépülő Iraklion körvonaláiban. A part menti hófehér házak mintha közelednének a szeme láttára, míg a távolban feltűntek Ida hegyének csúcsai. Az útlevél- és vámvizsgálat pillanatokig tartott, s a szokatlanul kisméretű váróteremben találta magát, ahol egy fiatal férfi lépett hozzá.

- Ugye ön Caroline Bess? Én viszem el a Régészeti Múzeumba. Engedje meg, hogy bemutatkozzam, Nikolas Megalo vagyok. Együtt dolgozunk majd az ásatásokon, remélem, jól utazott - hadarta egy szuszra a férfi.

Caroline az ismerkedés után beült a kocsiba. Mintegy negyedóra autózás után megérkeztek a Régészeti Múzeumba. Útközben Nikolas megállt egy-egy nevezetesség előtt, így krétai büszkeséggel ismertette a monumentális Ajiosz Markosz-templomot.

- Remélem - fordult Caroline-hoz -, alkalma lesz mindent megnézni Krétán, hiszen itt rengeteg a velencei, a török, a mór építészeti emlék. - Az Ajiosz Minasz-templom előtt is időztek, majd Nikolas ránézett az órájára. - Sietnünk kell, mert a múzeumunk igazgatója várja önt, kisasszony. De este, amikor már elfoglalta a szállását, szívesen megmutatom Irakliont, ha nem nagyon fáradt és lenne kedve megnézni a város nevezetességeit.

A Régészeti Múzeum épülete a Platia Eleftheriasz téren helyezkedett el.

- Ugye tudja, kedves kolléganő, hogy nálunk található a minőszi művészet emlékeiből fellelhető legjelentősebb gyűjtemény. Sehol sem nyerhetünk az emberi kultúrának erről a korszakáról annyira átfogó és teljes képet, mint éppen itt. A leletek ötezer éves időszakot reprezentálnak. Majd meglátja, az egész gyűjteményt időrendi sorrendben állítottuk össze.

Amikor az első emeleti igazgatói szobában Caroline Bess megismerkedett a hatvanadik évében járó igazgatóval, hosszasan beszélgettek a feladatokról. Caroline már az ismerkedés alatt azt gondolta, hogy helyesen döntött Londonban, amikor elfogadta ezt a meghívást.

- Most még lesz ideje akklimatizálódni Krétához, megnézni a nevezetességeket - mondta végezetül az igazgató -, aztán körülbelül két hét múlva kezdődnek az ásatások Agü Deka környékén. Addig is mindenben a segítségére lesz munkatársam, Nikolas Megalo.

Az összkomfortos lakás, amelyet az angol régész nő számára béreltek, a múzeumtól és a városközponttól csupán néhány percnnyire volt. Nikolas segített a lánynak elhelyezkedni. Azután búcsúzóul átadott egy üveg Metaxát és hat doboz üdítőitalt.

- Este hét órakor visszajövök és elviszem vacsorázni, ha megfelel magának, Caroline.

- Boldogan elfogadom a meghívást, Nikolas. Addigra kicsomagolok mindent és elkészülök.

Amikor Caroline egyedül maradt, kiment a parányi erkélyre. Meglepődött a hatalmas forgalmon, amely a ház előtt hömpölygött. Nem is gondolta, hogy Iraklionban ennyi ember sétál és nézelődik az utcákon. Feltételezte, hogy a legtöbb szemlélődő turista. Töltött magának egy hideg narancslét, leült a karosszékbe, és visszagondolt az elmúlt hónapokra. Steven már az első napon hiányzott neki. Úristen, mi lesz később! Hiába, két évig éltek együtt. Igaz, mindkettőjük életét betöltötte a közös munka, s talán ezért nem volt soha egyetlen hangos szóváltás sem közöttük. Aztán eszébe jutott a tervezett és megghiúsult egyiptomi út, amely helyett jött ide. Remélte, ha megkezdődnek a minőszi kultúrával kapcsolatos ásatások és sikerük is lesz, nyilván elrepül az a néhány hónap, amit szerződése értelmében a szigeten tölt. Valójában az időszámítás előtti harmadik évezredben virágzott minőszi kultúra maradványainak feltárásáról van szó, ami őt is igencsak érdekelte. Az eddig elolvasott-feldolgozott irodalom szerint elsősorban használati tárgyakat kutatnak majd, amelyek a próbaásatásokon nagy mennyiségben kerültek elő a föld alól Agü Deka körzetében. - No majd meglátjuk. - Elindult a fürdőszobába, hogy zuhanyozzon és átöltözzön. Nikolast illendő készen várni.

Bruno csak három napig maradt a kórházban, mert telefonértesítést kapott, hogy üzleti ügyben azonnal menjen vissza. Minden idejét és szabad percét Helena társaságában töltötte. Ha a lány a hematológiára vagy a laboratóriumba ment, oda is követte. Eleinte nem értették az orvosok, hogy a kórház tulajdonosa őket ellenőrzi-e, vagy ennyire érdekli a gyógyítás. Aztán szárnyra kelt a hír, hogy Helena megbabonázta a milliomost...

Az utolsó estén hosszú sétát tettek kettesben a tengerparton. Bruno búcsúzóul csak annyit mondott, miután összetegeződtek, hogy rövidesen visszatér.

- Tudod, Helena, nekem olyan mérhetetlen feltöltődést jelent ez a krétai kikapcsolódás, hogy sietek újból hozzád!...

A főnővér zavara mellett jólesően nyugtázta, hogy az amerikai férfi, közvetlenségével, kedvességével egészen más, mint a görög férfiak.

- Várlak - nyújtotta a kezét, amit Bruno forrón és hosszan megcsókolt.

Aztán még Andreasszal tisztázta a kórház jövőjét. Ismételten megállapodtak, hogy még négy "beteget" küld Bruno.

- Ezekkel is, amint látom, elég sok a bajotok, de hát valamit valamiért... - Sójajtott. -

Remélem, hogy néhány év múlva ebből az üzletből kiszállhatunk... mindketten - tette hozzá.

Másnap reggel hat órakor, amikor a nap még nem kelt fel, repülőgép landolt a leszállópályán, hogy tulajdonosát Amerikába szállítsa. A pilóta meglehetősen hosszúnak találta az utat, ám Bruno ragaszkodott hozzá, hogy saját gépével repüljön át a kontinensen.

Felhívta telefonon inasát, aki egyben bizalmasa is volt, s azonnal a lényegre tért.

- Nem tudsz valamit arról, miért zuhantak a részvényeim?

- Nem, Piccoli úr, de a bankárja már óránként telefonál, annyira sürgős, hogy találkozzanak!

- Jó, majd innen a gépből felhívom, bár nemigen mond telefonon semmit, mániája a titkolózás. Valami baj lehet, ha azonnal hazakéretett... - Majd letette a kagylót.

Hazaérkezése után azonnal találkozott jobbkezeivel, az ügyes, mindent ismerő és a legtitkosabb ügyeket is kiválóan elintéző David Grimaldival.

- Azonnal lépnünk kell, Bruno, meg kell állítanunk a foszfátbányád részvényeinek árfolyamzuhanását! Tájékoztattam, és megtudtam, valaki a pénzügyi körökben elterjesztette, hogy tönkrementél. De már erre is kitaláltam a megoldást. Figyelj!

A legapróbb részletekig elmagyarázta barátjának a tennivalókat.

- Ugye van befektetni való pénzed?

- Hogyne, te tudod a legjobban!

- Bruno, azért van olyan titkos bevételi forrásod, amelyet nem közölsz velem sem, tudom én jól, nem ejtettek a fejemre! De most nem ez a lényeg. Figyelj csak rám! Van egy jó lehetőség. A Közel-Keleten beszálhatsz egy olajfeldolgozó üzembe, így percekben belül híre megy, hogy a tönkremeneteledről szóló pletykák valótlanok. Azonkívül vásárolj azokból a részvényekből, amelyeket a Kereskedelmi Fejlesztési Bank tegnap bocsátott ki.

Még legalább egy órán át részletezte David Grimaldi a tennivalókat, végül mindenben megállapodtak.

Amikor Piccoli egyedül maradt, megpróbálta végiggondolni, kinek állt érdekében azt terjeszteni róla, hogy tönkrement. - Virágzóbbak az üzleteim, mint valaha - állapította meg magában. Hirtelen felrémlt előtte Juliet Corti búcsúzkodása. Alig akarta elhinni, de lelke mélyén tudta: ez csak az asszony bosszúja lehet. Ekkor a titkárnője jelentette, hogy Sergio Barboni, az egyik legnagyobb áruházi konszern és építőipari tröszt tulajdonosa megérkezett.

Ahogy kinyílt az ajtó, majd két méter magas, testes férfi hatolt be, korát és súlyát meghazudtoló fűrge léptekkel. Átölelték egymást, s néhány udvarias, semmitmondó szót váltottak. A házigazda italt készített, gint tonikkal, emlékezett rá, hogy egyik találkozásuk alkalmával Sergio ezt kérte.

- Örülök, hogy eljöttél, Sergio! Gondolom, fontos mondandód van.

- Először egy kérdést szeretnék feltenni, remélem, őszintén válaszolsz rá. Azt hallottam, bár nem hiszem el, hogy tönkrementél, valamilyen sötét vállalkozásod miatt.

- Ugyan! - nevetett fel Bruno őszinte hangon. Néhány szóban ecsetelte a bankárával előzőleg megbeszélte új vállalkozások körvonalait. - Tudod Sergio, ha az embernek jól megy, akkor is akadnak irigyei, ha rosszul megy, még akkor is... ahogy otthon, olasz földön tartják. Ezek után mondd el, mi járatban vagy?

- Zeno Mattoli igen jó barátom, s tőle tudom, hogy fiát, Luciliót elrejtetted a te krétai kórházadban. Jól érzi magát, mint hallom. A klinikád gyönyörű környezetben van, s már nem is bánja a fiú, hogy apja odaküldte. Kréta szép hely lehet - kortyolt egyet az italából -, bár én még soha nem jártam ott. Tudod, az üzlet minden percemet elveszi, kiszívja a véretem is.

Egyszóval szeretném, ha az én Terryt is ott tartanád egy fél évig. Szegény kisfiam ártatlanul belekeveredett valamibe... - Elhalkult Sergio hangja.

- Hány éves is Terry? S ha szabadna tudnom, mibe keveredett? Beláthatod, hogy legalább nagyjából ismerni akarom a körülményeket...

- A kisfiam harminckét éves és itt Friscóban, a "Kék nyúl" kaszinóban szóváltás közben lelőtte Manrimot, azt a szemét állatot. Azt kiabálta az én Terrynek, hogy nem lépheti át többé a kaszinó küszöbét.

- De miért? Mi oka volt erre?

- Hát... pókereztek a különteremben... és Terry kabátujjából kiesett egy káró király és egy bubu... Valaki belecsempészte... Aztán szóváltás történt, és Terry egyetlen golyóval eltalálta... Meghalt... Szerencsére az embereimnek sikerült kimenteni a kisfiamat, a rendőrség sem tudja, hogy ő volt a gyilkos, mert a szóváltás közben verekedés tört ki... így a nagy zűrzavarban sikerült Terryt leléptetni...

- Most hol van?

- A lányom lakásán húzódott meg.

- Mikor történt ez az incidens? - Bruno igyekezett finoman fogalmazni.

- Tegnapelőtt éjjel.

- Rendben van, segítek. De kénytelen vagyok az összeget felemelni, mert nagyobb a kiadás, mint számítottam rá! Kell vásárolnom egy helikoptert, további autókat...

- Ne folytasd! Az összeget mondd, a fiam biztonsága nekem mindent megér...

- Fél évre három és félmillió dollár...

- Jézusom! Zeno Mattoli nem ennyit mondott!

- Az igaz, de Jessica Sabatáért az apja havi egymilliót fizet. Tehát így is baráti árat ajánlottam. Persze, Sergio, nem kell elfogadnod, a kapcsolatunk akkor is megmarad.

Néhány másodpercnyi hallgatás után Barboni biccentett.

- Rendben! Hogy kerül majd oda? Nincs repülőgépem, és rendes járaton nem utazhat.

- Én elvitethetem a gépemmel, de az plusz pénzedbe kerül.

- Ezen már nem múlik. Éjszaka a lakásodra viszem Terryt, és ha lehet, mielőbb induljatok!

- Rendben, a többit bízd rám, elintézem.

Mata Riart és Susie Wilson volt ügyeletben. Noha súlyos betegük gyakorlatilag nem volt, s a kórház melletti épületben laktak, az igazgató mégis ragaszkodott hozzá, hogy mindig legyen legalább egy vagy két orvos éjszaka is a belgyógyászatban. Most úgy ítélte meg, hogy Susie Wilson el tudja látni egymaga is a feladatokat, ezért a kiírásán csak az ő neve szerepelt.

A késő esti kisvizit végén, miután a doktornő és a nővér még egyszer ellenőrizték a betegeket, bementek Susie első emeleti szobájába. Mata hozott két csésze kávé a konyháról, meg kekszet és édes aprósüteményt. Mindketten erős dohányosok voltak, de a kórházi rend szigorúan tiltotta, hogy az orvosok akár a folyosón is dohányozzanak. Ezért mindketten alig várták, hogy az orvosnő szobájában kényelmesen elhelyezkedjenek, és rágyújthassanak.

Mata nem bírta kíváncsiságával, s rögtön megkérdezte az orvosnőt:

- Mikor jön ismét a kórház tulajdonosa hozzánk?

- Hát látod, azt én sem tudom, de nem is érdekel.

- Bezzeg a főnővérünkön látszik, hogy megperzselődött tőle.

- Ezt meg honnan tudod?

- Hallottam, amint veszekedett Otto Ceresszel, hogy a diétás ételeknél nem tartják be

az előírásokat. Ez ellen igencsak tiltakozott a séf, mire Helena azt válaszolta, ha nemsokára visszajön Bruno, majd ő szól neki erről is.

- Csak így mondta, hogy Bruno?

- Igen.

- Azt pletykálják a többiek, hogy amikor Piccoli úr itt volt, esténként még Helena szobájába is felment... bár ezt nem hiszem el... De én nem voltam ott.

Susie elmerengve nézte a görög lányt, aki már első találkozásuk alkalmával szimpatikus volt számára, s ebből szép lassan, fokozatosan szenvedély alakult ki. Az orvosnő igyekezett leküzdeni a benne feltoluló érzelmeket, de sikertelenül. Közelebb lépett a lányhoz, először a haját kezdte simogatni, majd keze lejjebb-lejjebb csúszott...

Mata nem tiltakozott ellene, élvezte a bevezető játékot, noha még soha életében nem volt nővel, férfival is csak egyetlen alkalommal, amikor az egész aktus utálatot váltott ki belőle. Nem kívánta a férfitest ölelését...

Susie az ajtóhoz lépett, és kulcsra zárta...

Dimitri Tipolo az egyik őrmesterével ismételten végigjárta a sziget kisebb és nagyobb településeit, beszéltek a rendőrökkel, ismerősöknek meg-megmutatták a két áldozatról készült polaroid fényképet.

Késő délután megálltak egy kis településen. Meleg volt, s mindketten egy pohár hideg sörre vágytak. Rizza esett legközelebb az úthoz. Így letértek, s a tucatnyi ház közül előbukkant egy mini-bár feliratú, virágokkal körülvett helyiség.

- Jó lesz, főnök? - kérdezte az őrmester, s reménykedett benne, hogy legalább egy negyedóraig pihenhet.

A forróság elbágyasztotta, a szomjúságtól teljesen kitikkadt.

- Persze, mindegy, hol állunk meg. Érdekes, bár Krétát úgy ismerem, mint a tenyeremet, ebben az eldugott faluban még nem jártam - válaszolt a nyomozó.

Bementek, s azonnal rendeltek két dobozos sört. Dimitri cigarettáját és öngyújtóját keresve mindent kirakott a zsebéből, így a két áldozat fényképe is az asztalra került. A pincémő pillanatok alatt hozta a jéghideg sört, s letette eléjük az asztalra. Pillantása a két fotóra esett, s hirtelen felkiáltott:

- Jé, ez Anna Grog asszony!

- Honnan tudja ezt, kisasszony? - kérdezte a felügyelő, akinek eszébe sem jutott ebben a kis porfészekben bárkinek is mutogatni a képeket.

- Hát... talán valami rosszat mondtam... - bizonytalanodott el a pincérlány.

- Sőt, ellenkezőleg! - Biztatóan nézett rá Dimitri. - Csak folytassa, mit tud Grogneról.

- Igazság szerint nem sokat. Nagyanyámnál lakott pár napig, és kétszer találkoztam vele. De amikor legutóbb valamit vittem a nagymamának, panaszkodta, hogy valahová eltűnt a lakója, nem tudja, mi lehet vele.

- És mit mondott még a nagymama?

- Csak annyit, hogy szerencsére előre kifizette a szállásdíjat, amiben megalkudtak, és a holmija is ott maradt. Azt tartotta különösnek, hogy szó nélkül ment el. Nagyanyám nem érti, hová lett...

Dimitri maga elé mormogta:

- Na végre! Egy nyom, amire nem számíthattunk - gondolta. Majd tovább nógatta a lányt. - Kedves kisasszony, mondjon el mindent, amit tud. Éppen ebben az ügyben nyomozunk. Először árulja el, hol lakik a nagymama, ha lehet, azonnal felkeresnénk.

- Innen nem messze él, Rizzától mintegy három kilométerre a tengerparton. Nagyapám építőmester volt, s egy szép házat hagyott örökül nagyanyámnak, aki tavaly rendbe hozatta, a szobákat pedig kiadja turistáknak. Anna Grog az egész szezonra kibérelte a házat. Így nagyanyám beköltözött a telek hátsó végében álló szoba-konyhás kis lakásba... Mi mondtuk, hogy hozzánk is jöhet, de nem volt hajlandó. Ennyit tudok az egésztől. Ha a főnök úr elenged, megmutatom maguknak egy darabon az utat, aztán már könnyen odatalálnak...

Egy kilométer után véget ért a falucska. A lány az elágazásnál megmutatta, merre menjenek, s elmondta, hogy nagyanyját mindenki ismeri, Borgerisz asszonyt keressék. Ahogy megpillantják a tengert, a parton a harmadik ház az övé.

Tíz percen belül már az idős, fekete ruhás, kendős asszonynál ültek a teraszon, aki házi pálinkát tett az asztalra. Amikor megmutatták neki az elsőként megtalált nőről készített képet, felkiáltott:

- Hiszen ez Anna Grog asszony! De jó, hogy megvan, annyira aggódtam már érte.
- Mióta lakott itt a megboldogult?
- Micsoda?

A felügyelő jobbnak látta, ha elmondja, miként került sor a nő holttestének megtalálására, mert a kertelés ebben az esetben nem vezetne célra. Röviden összefoglalta a legfontosabbakat.

Az asszony zsebkendőt húzott elő fekete szoknyájából.

- Szerencsétlen fiatalasszony! Csak egy éve kötötték be a fejét...
- Kérem, kérem, nagyon fontos, hogy mindent elmondjon az áldozatról, mert semmiféle papírt nem találtunk nála. Kezdje a történetet egészen előlről.
- Hát túl sokat nem tudok. Anna fél évre kivette a fenti házat. Elmondta, hogy egy éve ment feleségül Groghoz, aki nagykereskedő Münchenben. Amerikába ment valami üzleti útra, és feleségét ide küldte előre. Úgy emlékszem, egy hónappal később kellett volna a férjnek is megjönni.

- Mennyi ideig lakott itt az asszony?

- Csupán egy hétig. Akkor bérelt egy szép piros autót, és délutánonként azzal ment ide-oda. Délelőttönként pedig úszkált, napozott. Én főztem neki ebédet, de este mindig más-más vendéglőben evett. Egyik nap - összehúzta a szemét az asszony - azt mondta, felmegy a fővárosba, mert a Régészeti Múzeumot akarja megnézni, s csak másnap jön haza. De nem jött. Azóta is várom... már nem tudtam, mit csináljak. Rizzában van egy jóképű rendőr, gondoltam, majd neki szólok, hogy a bérlőm elveszett. De még vártam, hátha előkerül - fejezte be a beszélő. Dimitri majdnem elkáromkodta magát, de nem szólt semmit. Azután halkán megkérdezte:

- Megnézhetnénk a házat?

- Persze, kedveském, megyek magukkal, és mindent megmutatok. Éppen tegnap csináltam nagytakarítást, ragyog minden. Összeraktam a holmiját is, mert kicsit rendetlenke volt, de hát istenem, még olyan fiatal volt a lelkem...

- Úristen, az öregasszony mindent letörülgetett. Semmiféle nyomot nem találunk, talán csak papírokat, vagy feljegyzéseket. Ugye jót értettem, a férje Münchenben él?

- Igen, igen, azt hiszem. Vagy nem is, valami hasonló várost mondott... Gondolkoznom kell.

A ház valóban olyan csodálatosan szép és tiszta volt, mint a patyolat. A hófehér falak mellett hatalmas faládákban fehér és rózsaszínű nárciszok, leanderek voltak, illatuk betöltötte a

levegőt. A másik oldalon ciprusok ölelték körbe a stukkó-díszítésű épületet. A jókora hall berendezése egyszerű volt, a szobáké és a mellékhelyiségeké is. De mindenhol rend uralkodott. Anna az első emeleti hálószobában lakott, ott tartotta a holmiját - az idős asszony oda vezette fel a rendőröket.

A két zsarú szakértelemmel és nagy precizitással minden holmit átnézett. Semmit nem találtak, csak az egyik blézer zsebében egy gyufát, amelyen az iraklioni kaszinó címere díszelgett. Ezt Dimitri zsebre vágta, s csak annyit kérdezett az asszonytól:

- Többször volt a fővárosban a bérlője?

- Nekem nem mondta, legalábbis én nem tudok róla. De mesélte, hogy amikor megérkezett a repülőgéppel Németországból, két hétig Iraklionban lakott.

- Melyik hotelban? - vágott a szavába Tipolo.

- Ó kedveském, én azt nem kérdeztem. Tudom, hogy mi illik és mi nem. Utána jött ide, hogy hosszabb időre házat béreljen. Hiába, a krétai levegőnek nincs párja. - Lihegve leült egy székre az asszony.

- Köszönjük a segítségét, lehet, hogy még eljövünk. Ha Grog úr ideérkezne, kérem, küldje be az iraklioni rendőrkapitányságra.

Este tíz óra után értek vissza a városba. Dimitri az őrmestert hazaengedte, ő pedig bement a hivatalába, hogy az elhangzottakról és a látottakról feljegyzést készítsen. Meglepődve látta, hogy Alexandru Grillo rendőrkapitány szobájában ég a villany. Bekopogtatott hozzá és elmesélte nyomozásának eredményeit.

A beszámoló végén a főnöke megdicsérte, majd felhívta a repülőteret, s kérte, hogy figyeljék a járatokat, ha felbukkanna a Grog név, azonnal értesítsék a kapitányságot, és a férjet ne engedjék továbbutazni.

Andreas Gavioli átnézte a létszámot, s elégedetten nyugtázta, hogy a hatvan ágyból már negyven foglalt. Igaz, ebből három Bruno "kliensei", ahogy ő nevezte magában. Lucilio Mattolival a világon semmi probléma nem volt, teljesen beleilleszkedett a kórházi légkörbe. Az utóbbi napokban mintha Jessica is normálisabb lenne, de nála elképzelhető valami pszichés zavar. Szerencse, hogy felgyógyult a tüdőgyulladásból, mert bizony nehezen tűrte a fekvést, az infúziókat, injekciókat. A nővéreket is állandóan piszkálta. Terry Barboni már az első pillanatban mindenkinek szimpatikus volt, kedves modorával, jó humorérzékével azonnal megkedveltette magát nemcsak az orvosokkal, ápolónőkkel, hanem a betegtársaival is. - Kíváncsi lennék, miért kellett neki ripsz-ropsz elhagynia Amerikát? Lehet, hogy később megkérdezem - gondolta Gavioli. Aztán elővette a hematológiai diagnózis alapját képező morfológiai összeállítását, s ismételten átnézte. Elhatározta, hogy elküldi a bostoni Journal of Haematology-nak közlés céljából. A cikkben elsősorban a thrombocyták pontos és újfajta meghatározásáról írt, és az általa javasolt hígítási arányokról.

Még végig sem olvasta tudományos összefoglalóját, amikor Rogers Carleni lépett be.

- Remélem, Andreas, nem zavarlak? Szeretnék veled beszélni.

- Parancsolj, miről van szó?

- Nehéz belekezdenem, mert nincsenek bizonyítékaim, csak gyanús dolgot észleltem...

Tegnap este megfájdult a fejem televíziózás közben, s úgy tíz óra tájban elhatároztam, hogy kimegyek a kertkapun és sétálok egyet a tengerparton. Kellemes szellő fújdogált, leültem az egyik sziklára, s elmerengtem. Ekkor beszélgetést hallottam a hátam mögött, mégpedig Jessica meglehetősen éles hangját véltem felfedezni. Egy férfival beszélgetett.

- No és, mi ebben a különös? Végre megtalálja a helyét és nem csinál cirkuszokat a

kórházban.

- A meglepő az volt számomra, hogy beszélgető partnerében Otto Ceres hangját ismertem fel. Amikor felálltam, hogy közelebb menjek hozzájuk, kámforra váltak.

- Hallottad, miről beszélgetek?

- Csak annyit, hogy Jessica azt mondta a férfinak, ne itt a tengerparton szeretkezzenek, hanem a szobában.

- S mi volt a válasz?

- A férfi szavaiból én annyit hallottam, hogy nem teheti tönkre a hírnevét Jessica miatt, mert beosztottjai esetleg meglátnák, s akkor beszédtéma lenne.

- No ez érdekes - mondta Gavioli. - Folytasd.

- A gazdasági igazgatónkra panaszkodott, akivel állítása szerint sok baja van. Mindebből azt vontam le, hogy Ottóval beszélget a lány. Nem lenne szerencsés dolog, ha a betegek, főként Jessica és a személyzet között ilyen szoros kapcsolat alakulna ki. Mert számomra nyilvánvaló, hogy ez a lány, ha ágyba bújnak, elárulja, hogyan és miért került ide. De a te beteged, Andreas, te vagy a főnök. Ezért úgy éreztem, hogy erről tájékoztatnom kell téged.

- Köszönöm, hogy szóltál, Rogers. Egyébként én is szívesen megszabadulnék tőle... de még nem lehet... hosszú ideig maradnia kell... Az apja szeretné, ha megszokna itt nálunk...

Rogersen látszott, hogy dühös a lányra, amiért zavarja a kórházi munkát. De hát nem akart főnökével és barátjával, Gavioli doktorral vitatkozni. Ő tudja, mit csinál - gondolta magában. Aztán rátért a vérvizsgálatokra.

- Ma sikerült 0 vércsoportos beteget találnom, azt mondtad, Andreas, szükséged van rá. Ha akarod, leveszem a vizit előtt a vért. Hány köbcentit kérsz?

Az igazgató egy darabig medítált, mit mondjon. Aztán úgy döntött, jobb, ha nem avatja be mindenbe a belgyógyászat főnökét. Bár Rogers Carleni megbízható orvos... de nem, ezt egyedül kell elintéznie!

- Köszönöm, ne fáradj, majd én leveszem a vért. Hányas szobában fekszik a beteg?

- A kettesben az első ágyon. Idősebb férfi, epebántalmakkal került be.

Az igazgató a kórteremben azonnal a férfihez lépett, megfogta a pulzusát, szívverését meglehetősen egyenetlennek és lassúnak találta.

- Vért veszünk öntől, de nem kell aggódnia, nem fog fájni. Csak azért vitetem át egy másik szobába, mert ott vannak a szükséges felszerelések. Remélem, hogy utána lényegesen jobban érzi majd magát.

Gavioli doktor kiszólt Helena főnővérnek, hogy a beteget vitesse át a kettes előkészítőbe és szóljon Carlson Strode doktornak. Néhány perccel később maga is átment a laboratóriumok mellett lévő előkészítőbe.

A szoba bútorzata szinte szegényesnek látszott a kórtermekhez, illetőleg a modern műszerekkel felszerelt laboratóriumokhoz viszonyítva. Berendezése mindössze egy fehér műbőrrel bevont heverőből, néhány székből és egy állványrendszerből állt, melyeken többségében átlátszó műanyagból készült tartályok függtek.

Pár perccel később Strode doktor is a szobába lépett.

- Hivattál, Andreas?

- Igen. Van egy 0 vércsoportos, mindenben megfelelő betegünk. Megcsináljuk az első crioprecipitátumot, s szeretném, ha assisztálnál.

- Mondd csak, Andreas, milyen mennyiségből akarod csinálni?

- Én négy literrel számoltam.

Strode doktor arca viaszhalvánnyá vált a fenti mondat hallatán.

- És a beteg?... Ugye tudod, hogy...

- Természetesen mindennel pontosan tisztában vagyok. Előzetes megbeszéléseink alapján azonban azt gondoltam, hogy te is tudtad, mit vállalsz, amikor megígérted, hogy segítesz ezekben a laboratóriumi munkákban.

- Igen, igen... csak ez most olyan hirtelen jött... meg más az elmélet és más a valóság. Hány éves a beteg, akitől ezt a halom vért kell levonnunk?

- Jóval elmúlt hatvan. Ne izgulj, hiszen amúgy sem lenne sok esély az életben maradására, mert tumor van az epevezetékében. De ha annyira aggályoskodsz, más laboratóriumi szakembert is választhatok helyetted, de akkor nem részesülsz...

Az idősödő Carlson Strode lehajtotta a fejét, és halkán ennyit suttogott:

- Természetesen vállalom...szükségem van a pénzre.

Ebben a pillanatban két ápoló betolta a beteget, és áttették a bőrágyra. Fehér lepedőt terítettek rá, csak jobb karját hagyták szabadon. Gavioli doktor a beteg mellé ült egy székre, és Strode felé fordult.

- A mediális vénát fogom preparálni, kérek néhány csepp lidokain oldatot egy fecskendőben, egy kis szikét és két nagyobb peant.

Strode szó nélkül nyújtotta a fecskendőt, majd a műszereket. Az igazgató három-négy szűrással befecskendezte a preparálandó véna körül a bőrt és a felső izomszövetet, majd két centiméternyi bőrmetszést ejtett közvetlenül a véna felett.

- Kérek egy vastag kanült, és készíts egy százas fecskendőt is, hátha meg kell szívatni, bár nem hiszem, hogy sor kerül rá.

A kanült ügyes mozdulattal vezette a vénába, műanyagcsövét steril üveghengerbe tette, és kihúzta az elzáró csapot. Vastag sugárban indult meg a vér az üvegbe.

A művelet több mint háromnegyed óráig tartott. Egyik üveg a másik után telt meg a friss, piros vérrel. A beteg arca egyre sápadtabb lett, fájdalmat nem érzett, csupán enyhe szédülést. Nagyon kiszáradt a szája és a torka, odáig azonban már nem jutott el, hogy ezt el is mondja, mert közben elvesztette az eszméletét. Mire az utolsó üveg is megtelt, már sem szív működése, sem légzése nem volt...

- Tedd hűtőszekrénybe a vért, és mostantól számítva huszonnégy óra múlva centrifugáld le, háromezer feletti fordulattal - adta ki az utasítást Gavioli doktor. - A plazmát - folytatta - a sejtréteg határáig kell majd vákuummal leszívni, és száz milliliteres plasztiktartályokban folyékony nitrogénnel igen gyorsan lefagyasztani. Így teljes értékű lesz a készítmény. Tárolni természetesen mélyhűtőben fogjuk, mínusz húsz fok alatt. A szállításával kapcsolatban majd intézkedem.

- És mi legyen a beteg kórlapján?

- Sajnos lérupturát kapott szegény, aminek következtében elvérzett. Én majd szólok a főnővérnek, hogy értesítsék a rokonait. - Az igazgató arca szigorúbbá vált.

- Mondd csak, Andreas, mi van akkor, ha a rokonok boncolást kérnek?

- Ugyan, hogy képzeled? Ez a rokonok részéről értelmetlen lenne, mi pedig nem kívánjuk.

Jessica Sabata akaratos volt és önfejű, de tudott kedves és barátságos is lenni. Húsz éves korára megszámolni sem volt képes, hány férfit hurcolt az ágyába, általában azonban már másnap látni sem kívánta őket! Most erős vonzalmat érzett Otto Ceres iránt, aki nem volt sem

megnyerő külsejű, sem kellemes modorú, mégis férfiasság áradt belőle. Talán az első ember volt Jessica életében, aki egyszer visszautasította őt. Bár már a harmadik éjszakát töltötték együtt, de Otto semmiféle kedvességet nem mutatott a milliomoslány iránt. Percek alatt a magáévá tette, aztán visszazavarta a szobájába.

Amikor a férfi egyedül maradt, azon töprengett, hogyan csaljon ki a lánytól legalább egymillió dollárt. Jessicának annyi a pénze, mint a pelyva. Vagyis nem neki, hanem az apjának. Okosan kell lépnie és körültekintően, mint tervezgette. Nem hibázhat, mert az végzetes lehet.

Már hajnali fény áradt be szobája ablakán, de még nem jött a szemére álom... Terveket szőtt... megvalósítandó álmokat...

Szokásától eltérően nem hat órákor, hanem hét óra után ért le az étterembe. A konyhában már lázas sürgölődés fogadta, s beosztottai a háta mögött megjegyzéseket tettek rá, hogy a főnök éjszaka nyilván hancúrozott, és elaludt.

- De vajon ki a szerencsés hajadon? - találgatta gúnyos mosollyal a testes szakácsnő, amint végignézett Ottón. - Micsoda nagyképű fráter - állapította meg nem először. - Nem szeretnék az útjába kerülni. Ha a legkisebb hibát elkövetem, már örjög. Pocsék egy természet, mintha nem is görög anya szülte volna. - Söhajtott, majd porcelán kancsóba öntötte a géppel kicsavart grape-fruit levét, aztán a narancs és a mandarin következett.

Helena főnővér és Kimion együtt mentek reggelizni. A férfi ismét megállapította magában, hogy a lány olyan bájos és kedves, hogy még beszélgetni is felüdülés vele.

A hematológus Athénból jött, ahol már némi nemzetközi ismertségre is szert tett. Themisz Kimion még mindössze 29 éves volt, de az athéni Belgyógyászati Központi Kórház laboratóriumában már a másod-főorvosi beosztást is megkapta, amikor meghívták Krétára dolgozni. Először medítált az ajánlaton, aztán amikor személyesen eljött megnézni a laboratóriumot, a csodálkozástól szinte szóhoz sem jutott. Ilyen szupermodern felszerelésről csak japán folyóiratokban olvasott! Így a megbízást azonnal elfogadta. Amint kavargatta a kávéját, arra gondolt, hogy esetleg később habilitációt is készíthet ebben a csodálatosan felszerelt laboratóriumban. - Ami itt nincs, az nem is létezik - állapította meg magában. - Hiába, kiváló szakember Andreas Gavioli, Bruno Piccoli pedig milliókat biztosít! Így persze nem művészet eredményt produkálni. - Keserűen gondolt vissza arra, hogy az athéni közkórházban sokszor még az alapvető adalékanyagok és gépek sem álltak a hematológusok rendelkezésére... Gondolataiból Helena zökkentette vissza a jelenbe.

- Tudja, doktor úr, életem nagy vágya, hogy egyszer a laboratóriumban dolgozzak. Amikor nővériskolába jártam, nem sejtettem, hogy valaha ilyen csodálatos körülmények közé kerülhetek. Lehet, hogy Gavioli igazgató úr beleegyezik, és Athénban elvégezhetek egy laboránsiskolát. Ön szerint ugye ez nem lehetetlen?

- Biztos vagyok benne, hogy nem, és Andreas is támogatja majd a maga elképzelését! De azt nem tudom, hogy a vőlegénye, Dimitri Tipolo mit szól mindehhez, hiszen akkor egy évig távol kellene lennie.

- Hát igen... igen... - A lány összehúzta ívelt szemöldökét. - Lehet, hogy nem tetszene neki, bár én sem szólok bele az ő munkájába. Így is meglehetősen ritkán találkozunk. Iraklion messze van innen Rodoptól, úgyhogy általában csak a hétvégeken tudunk együtt lenni. De amikor elvállaltam ezt az állást, ő is támogatta. Utólag nem tehet szemrehányást nekem...

Éppen befejezték a reggelit, amikor az asztalukhoz telepedett Bertrand Farren gazdasági igazgató.

- Szabad?

- Tessék, én már megyek is. - Helena kifelé menet Mata Riart nővérbe ütközött. - Helló! Láttam, nem volt sok dolgod az éjszaka - szólt a nővérhez kedvesen Helena. Mata arca vérvörös lett, s hebegve csak annyit mondott:

- Ne haragudj, de még nem tudtam átadni a betegeket, mert...

- Ugyan, te csacsi! Nem történt semmi. Nyilván elszundikáltál, de szerencsére nincs súlyos eset az osztályon. Ha megreggeliztél, gyere a szobámba, és mindent megbeszélünk. Addig én elkészítem a délelőtti vizsgálati kiírásokat. Ma elég sok vért kell levennünk a főorvos, vagy az igazgató úr utasítására.

Mata Riart egy üres asztalhoz ült le. Még nem tudta feldolgozni magában az éjszaka élményeit, de azt érezte, hogy Susie Wilson doktornő nemcsak kiváló orvos és ember, hanem olyan gyengéd és figyelmes szerető, amilyenről álmodni sem mert! Aztán felrémlt benne, mi lenne, ha valaki ezt megtudná. Még a reggeli kávé is alig ment le a torkán az izgalomtól. Nyilván elbocsátának, ennek pedig nem szabad megtörténnie.

A légkondicionált autóbusz a harmincöt turistával megállt a phaisztoszi palota előtt. Margareta Keller, az idegenvezető néhány szóval ismertette az építmény különlegességét, ami abból adódott, hogy a phaisztoszi fejedelmek ízlése kifinomultabb volt a knósszosziakénál.

- Külön érdekessége az ásatásoknak, hogy itt láthatók az úgynevezett Régipaloták korának maradványai, méghozzá viszonylag épségben. Ezeknél a falaknál figyelemmel kísérhetik a kréai építészet hozzávetőleg fél évezredes fejlődését.

Egy keskeny ösvényen átvezette a csoportot a palota délnyugati részébe, ahol a színház maradványai tűntek elő.

- Innen - folytatta a beszámolóját az idegenvezető - nemcsak az előadásokat nézhették végig a látogatók, hanem a különböző vallási szertartásokat és ünnepi felvonulásokat is.

A csoport több mint egy órán át nézelődött, hiszen a hatalmas kiterjedésű és gyönyörű fekvésű palota rengeteg látnivalót nyújtott. Mindenki elfáradt, s a forróság is igencsak megviselte a turistákat. Ennek ellenére az idegenvezető még elvitte a társaságot Ajia Triadába is, ahol a század elején olasz és görög régészek a minószi kultúra talán lelegegánsabb, legegőkelőbb építményeinek maradványait hozták felszínre. Itt is meglehetősen sok időt töltöttek el, aztán autóbusszal elindultak a legközelebbi kis faluba, hogy üdítőt, kávéigyanak, és megpihenjenek.

A társaság késő este ért vissza Iraklionba, a kikötőtől mint-egy tíz percnnyire lévő forgalmas Odosz 25 Avgusztu-ra. Az utca mindkét oldalán hófehér szállodák, éttermek, utazási irodák és bankok sorakoztak. A velencei időszakban ez volt a főutca, s ma is, különösen az esti órákban, szinte lépni sem lehet a turistáktól.

- Félóra múlva vacsorázunk, aztán szabad program következik. A helybeli kaszinót is meglátogathatják. - A lány mosolygott, igyekezett mindenáron kedves lenni. Ez volt életében az első turistacsoport, amelyet külföldön kalauzolt.

Amikor a vacsorán is túl voltak, Margareta felsóhajtott, s megkönnyebbülten, végre egyedül indult el felfedező körútra. Terhesnek érezte az idegenvezetést. Pedig szerencséje volt, hogy az Europatours azonnal alkalmazta. Igaz, a németen kívül olaszul, görögül és spanyolul beszél... Nem így tervezte az életét. Apja halála után nem telt tandíjra, ezért nem fejezte be az egyetemet. Pedig azt hitte, hogy a családnak van mit a tejbe aprítania...

Aztán apja végrendeletének felbontásakor kiderült, hogy csak az erlangeni ház maradt meg, minden egyébre jelzálogkölcönt vett fel a családfő. Még a nürnbergi üzletet is el kellett adni, hogy anyjával együtt kifizethessék a hitelezőket. Margareta elhatározta, hogy nem lesz

sokáig idegenvezető. Össze akart gyűjteni annyi pénzt, hogy befejezze az egyetemet, és végre művészettörténész legyen.

Közben nem vette észre, hogy már jócskán elhagyta a kikötőt, és a híres Morosini-kúthoz érkezett. Megcsodálta a kivilágított díszkutat, amelynek nyolckarú medencéjét görög mitológiai alakokat ábrázoló domborművek ékesítették.

A legfelső medencét négy kőoroszlán tartotta, míg a lenti részen delfineken és tengeri szörnyeken tritonok és nimfák lovagoltak. Szájukból finom sugárban csobogott a víz, amit egy távolabbi forrásból vezettek ide.

Rápillantott az órájára, s megállapította, hogy ugyancsak eljárt az idő. Elindult hazafelé a keleties hangulatot árasztó bazársor mellett. Egy-egy pillanatra megállt, és elnézegette a krétai papucskok, handzsárok, színes népi szőttek, cserepek választékát, mert ilyet még nem látott. Már kifelé tartott a keskeny utcából, amikor egy halkszavú, megjelenésében disztíngvált férfi szólította meg görögül.

- Látom, ön külföldi. Megengedi, hogy a kísérője legyek?

- Bocsásson meg, uram, de nincs szükségem kísérőre. Már indulok vissza a hotelba.

- Akkor addig is vigyázok magára, hiszen egyedül nem ismerheti ki magát ebben az óriási túlekedésben itt a bazárban. Hogy szólíthatom?

- Margareta vagyok - mutatkozott be a lány, s miután látta, hogy a férfit nem tudja lerázni, a szálló felé indult. Nem nagy tragédia - állapította, meg magában -, ha velem jön. Mit tudok tenni?

A férfi igyekezett a lány mellett maradni, s egy-egy szép épület előtt kiselőadásba akart fogni, ám Margareta megállította.

- Uram, én idegenvezető vagyok, felkészültem a krétai látnivalókból. Inkább sietnék vissza, mert reggel korán indulok a csoporttal.

- Holnap hova lesz a kirándulás?

- A Rodop-félsziget felé megyünk, a társaság néhány halászfalut akar megtekinteni. Mindenütt olyan csodálatos műemlékek vannak, hogy még én sem tudok betelni a látnivalókkal.

A szálloda halljában a férfi kezét csókolt, elbúcsúzott, és jó utat kívánt. - Hála az égnek, nem volt igazán tolakodó pasas - gondolta a lány megkönnyebbülten a szobájába érve.

A turistacsoport megváltoztatta a programot, s így a Rodop-félsziget utolsó falucskájába, Afratába nem másnap, hanem csak harmadnap érkeztek. A halászfalu olyan tiszta, gondozott volt, hogy a német vendégek pillanatok alatt otthon érezték magukat. Margareta délután elvitte a társaságot a közelben fekvő híres Gonia-kolostorba, amely mint mondotta - a törökök elleni felkelések során az ellenállás központja volt, s ma az ortodox vallás élő központja. A bizánci ikongyűjtemény előtt hosszabban időztek.

Az utazási iroda által előre biztosított magánházakban helyezték el a vendégeket, s a tulajdonosok erre az alkalomra görög ételekkel várták őket. A halászok előkészítették bárkáikat, s a csoportból többen éjszakai halászatot is részt vettek. Mindenki megcsodálta a vadregényes tengerpartot, sokan még késő este is a falu egyetlen kocsmájában üldögéltek, ahol gyantázott fehérbort, retsinát iszogattak.

Margareta egy hófehér, guszthusos házi szőttessel díszített szobát kapott, éppen a falucska utolsó házában, amely egy idős asszonyé volt. A lány élvezte a szokatlan, ám kényelmes falusi szobát. Hajnalban felébredt, s nem tudott újból elaludni. Elhatározta, hogy reggeli sétát tesz a tengerparton. Elhagyva a falu határát, legalább öt kilométert gyalogolt a

kihalt félszigeten. Egyetlen teremtett lelket sem látott. Leült egy sziklára, de néhány perc után eszébe jutott, hogy nyolc órakor reggelizik a társaság, s azon neki mint idegenvezetőnek ott kell lennie. Alig ment száz métert, amikor a háta mögül bársonyos hang szólalt meg.

- Mit keres itt, kisasszony, ebben a hajnali órában? - A lány visszafordult, s legnagyobb megdöbbenésére azt a férfit vélte felismerni, aki az iraklioni bazárban megszólította és elkísérte a hotelig Így aztán mindketten mint "régii" ismerősök üdvözölték egymást.

- Ön, uram, hogy kerül ide, ahol még a madár sem jár? - kérdezte kedvesen a lány. - Maga nem iraklioni?... Vagy netán itt dolgozik a félsziget végén az új kórházban?

- Ó, kisasszony, ezen a szigeten semmi nem marad titokban! A híres kórház innen csupán tíz percre van. Nem volna kedve elsétálni arrafelé?

- Nem, sajnos vissza kell mennem a csoportomhoz Afratába. Sietek is, mert lekésem a reggelit. Tudja, egy idegenvezetőnek pontosnak kell lennie. - Kedvesen a férfira nézett.

- Rendben, akkor egy kicsit jöjjön arrébb, nézze meg, milyen csodálatos sziklák húzódnak itt a parton. A tenger úgy öleli át őket, mint a szerelmesek egymást... - A lánynak nem maradt ideje, hogy tiltakozzon, a férfi átölelte, s egyre erősebben szorította. - Nézzen le, nézzen le... Ugye milyen csodálatos?...

Margaretát egyszerre hatalmába kerítette a tériszony és a félelem, ahogy a meredek szakadékbá tekintett.

- Jaj, ne! Menjünk innen! Annyira félek! - suttogta, és belekapaszkodott a férfiba, aki ebben a pillanatban rántott egyet a karján. A lány elvesztette egyensúlyát, s egyetlen taszítástól lezuhant a mélybe... Haja úszott utána a levegőben... Másodpercek múlva elterült a sziklán. Feje és nyaka kicsavarodott... A férfi lenézett.

- Ennyi volt... megkaptam a magáét... De most rohannom kell... - A holttest látványa a sziklán annyira lebilincselte, hogy alig tudott elszakadni tőle... - Okos voltam - mormogta -, jól kitaláltam... Soha, senki nem jön rá...

Afratában a német vendégek már gyülekeztek a megbeszélthelyen, s várták az idegenvezetőt. Egyre türelmetlenebbek lettek, míg végül az egyik turista javasolta, hogy reggelizzenek, aztán majd csak megérkezik a lány. Már reggel kilenc óra volt, de Margareta nem került elő. Szállásadója, az idősebb nő semmit nem tudott róla.

- Este beszéltem vele - mondotta -, s most, amikor bekopogtam hozzá, már nem volt a szobában. De tessék, nézzenek körül, minden holmija ott van.

A faluban a rendőrség egyetlen rendőre újságot olvasott, amikor a csoport tagjai közül ketten, valamint Afrata elöljárója beállított hozzá, s elmondták, hogy Margareta Keller eltűnt. A fiatal, nemrég odakerült tizedes fontossága teljes tudatában szólt:

- Nézzünk körül a falun kívül. Lehet, hogy a kisasszony elkószált és nem talál vissza. Elég vadregényes ez a táj. - Azon nyomban el is indultak, végig a tengerparton.

- Nézzék! Nézzék... Ott fekszik... furcsa pózban... - kiáltott az egyik középkorú német nő, aki csatlakozott a keresőkhöz.

A tizedes lebotorkált a keskeny ösvényen. Testhelyzetéből már messziről látta, hogy a lány halott. Végre odaért. A holttest még meleg volt, de az élet már elszállt belőle. - Űristen! Ha jól tudom - gondolta -, ez a harmadik gyilkosság rövid idő alatt itt, éppen ezeken a sziklákon. Azonnal értesítem Irakliont. Én semmit nem tudok tenni. Azt hiszem - medítált -, nem is szabad hozzányúlnom a holttesthez, hiszen a nyomok... Bár jön a dagály... de nem... nem ér fél ide...

A turisták megvárták, amíg Iraklionból megérkezett Dimitri Tipolo és két nyomozója,

valamint a rendőrorvos és a helyszínelő stáb. A kihallgatások gyakorlatilag semmiféle támpontot nem szolgáltatottak, így Dimitri dühöngött magában. Ismét egy rejtélyes gyilkosság! Még szerencse, hogy ebben az esetben a megboldogult személyazonossága ismert, de a csoportból senki nem adott róla érdemleges felvilágosítást. A Németországból érkező társaság mindössze ötödik napja tartózkodott a szigeten, s az idegenvezetőről egyértelműen azt nyilatkozták, hogy felkészült, jól beszélt görögül, de zárkózott teremtés volt. Mindenkihez készséges volt, de baráti kapcsolatba nem került senkivel.

- Hát ez nem sok--összegezte magában Dimitri. Egyik nyomozójával együtt átment a Minósz Kórházba, elsősorban azért, hogy Helenával találkozzék. Szinte teljesen biztos volt benne, hogy a megboldogult lány nem járt ott, és senki nem is látta. De azért természetesen mindent meg kell próbálni...!

Helena éppen a nagyvizitet készítette elő, a laboratóriumból érkezett leleteket rakta össze, amikor megpillantotta szerelmét.

- Hát te, Dimitri? Hogy kerülsz ide? - Odafutott hozzá, és megcsókolta.

A férfi néhány mondatban beszámolt a gyilkosságról.

- Drágám, úgy szeretnék még nálad maradni, de Afratában az egész társaság engem vár. Aztán vissza kell mennünk a fővárosba. Remélem, hogy szombaton találkozunk, de addig még telefonálok. Ugye akkor lesz szabadnapod?

- Igen, csak vasárnap éjszaka vagy hétfőn hajnalban kell visszaérem.

Dimitri már kifelé tartott a nővérszobából, mikor az ajtóból visszaszólt:

- Mondd csak, Helena, ma reggel nem vettél észre valami szokatlant a betegek vagy a személyzet körében?

- Én??? Mit kellett volna látnom?

- Felejtsd el az egészet, én magam sem tudom. Csak az a furcsa, hogy valaki már három nőt lökött le a sziklákról éppen itt, a kórházatok közelében... Tudod, egy zsarú agyában óhatatlanul felmerül a kérdés: miért éppen itt? Mi az indíték? Sajnos a választ nem tudom...

Dimitri az igazgatóhoz sietett. Andreas Gavioli kétkedve hallgatta Tipolót.

- Ma nem futottam reggel, mert egy fontos kísérletet végzek. De ezzel nem akarom untatni, mindenesetre még a szenvedélyemnek sem hódoltam. De ha gondolja, esetleg beszélhetne Pénelopé Ivra doktornővel. Tudomásom szerint ő is fut reggelenként a tengerparton, sőt Carlson Strode doktor is. Egyébként legtöbbször a medencét választják, és inkább úsznak reggeli sport gyanánt. De kérem, uram, bárkivel is beszéljen, csak egyet szeretnék: a betegek nyugalma ne bolygassa meg. Bár tudom, hogy a hír pillanatokon belül úgyszólván szárnnyá kap. Kísérőként maga mellé adom Mata Riart nővért.

- Köszönöm, igazgató úr, de ha megengedi, inkább egyedül mennék. Csak néhány emberrel szeretnék beszélni. Bár az egésznek nem sok értelme van. - Dimitri sóhajtott. - A turistacsoport tegnap érkezett Iraklionból, és szinte kizárt, hogy innen a kórházból bárki ismerte volna az áldozatot. A lány egy német utazási iroda alkalmazásában állt. De azért próbálok nyomokat keresni... ki tudja?... - Elköszönt az igazgatótól, s elindult az étkező felé.

A turistacsoport a rendőrökkel együtt késő délután ért vissza Iraklionba.

A főkapitány, Alexandru Grillo már várta őket. Gyorsan elkészítették a jegyzőkönyvet, majd a német csoportot visszakísérték a szállodába. Az egyik vendég, akinek nagyon szimpatikus volt az elhunyt idegenvezető, azonnal telefonált a német utazási irodának. Nagy megdöbbenést keltett a tragédia, az iroda munkatársa kérte a csoport tagjainak megértését és türelmét. Megígérte, hogy másnap új idegenvezetőt küld, s Margareta Keller családját értesíti.

A temetéséről az iroda gondoskodik - tette hozzá megrendült hangon.

Otto Ceres egyre jobban unta Jessica szünni nem akaró szexuális éhségét. Ha a férfi néhány napig nem találkozott vele, a lány hisztériás rohamában szinte követelte Ottót. Ha a férfi nem teljesítette a lány kérését, s fáradtságra való hivatkozással nem ment el a randevúra, Jessica az őrzöngésig kiabált. Már nem a kórházban találkoztak, hanem késő este a sziklás parton, ahol a lány élvezettel adta át magát a férfi által nyújtott gyönyöröknek.

Jessica Otto férfiasságát próbálta újból feltüzelni, ám a férfi rákiabált:

- Olyan telhetetlen vagy, hogy nincs földi halandó, aki kielégíthetne! Gondolom, Bostonban mindenkit az ágyadba hurcoltál. Nem vagy válogatós!

- Miért válogatnék? Egy a fontos, hogy férfi legyen, méghozzá a javából! Te pedig az vagy, drágám, ezért is akarom, hogy újból szeress! - Átölelte Ottót, aki szíve szerint belökte volna a tengerbe ezt a szajhát, ahogy ő nevezte magában.

- Mesélj valamit a régi életedről! Minek jöttél te ide? - kérdezte Otto. - Hiszen te nem vagy beteg! Látom, hogy Lucilio Mattoli és Terry Barboni is sportol, teszi a szépet a betegeknek, nővéreknek, és egyik sem fest úgy, mint aki kezelésre szorulna.

Jessica összehúzta a szemét, érezte, hogy kényes témához érkeztek. A két férfiről csak annyit tudott, hogy nekik is el kellett hagyniuk Amerikát, s mint az ő apja, elég sok pénzt fizetnek azért, hogy itt lehessenek.

- Nézd csak Otto, én nem tudok róluk semmit, de ha annyira foglalkoztat, talán fordulj bizalommal az igazgató úrhoz, Andreas Gaviolihoz. Azt tudom, hogy nekem tengeri levegőre és pihenésre van szükségem, azért jöttem ide.

- Gyere, menjünk! - A férfi felállt. - Mára elég volt! Pihennem kell. Nem azért vagyok itt, hogy a te szeszélyed miatt ébren töltssem az éjszakát. Reggel frissnek kell lennem, sok a teendőm.

- Jobb, ha nem dicsekedsz! Te csak egy szakács vagy! Egy senki! - Jessica úgy támadt a férfit, mint egy fúria, mivel az megalázta őt, s ezt nem bírta elviselni. - Amerikában apámnál még portás sem lehetnél, itt pedig megjárj a kiskirályt! Ne félj, hallom, hogy a hátad mögött összesúgnak, és semmibe veszik a parancsaidat. Olyan ostoba vagy! Utál a szakácsnő, a pincérek és mindenki, akinek dirigálni akarsz! Ne hidd, hogy kedvelnek. Egy szép napon Bertrand Farren kipenderít, hiszen állandóan panaszkodik rád az igazgatónak!...

- Ezt te honnan tudod?

- Beszélik, suttogják... Tegnap reggel az uszodában két felszolgáló szidott téged, mint a bokrot, hogy zsarnok vagy és nem értesz az ételekhez sem. Állandóan unalmas és egyhangú a kaja, választék nincs, mert a séf még főzni sem tud... - Jessica felnevetett. - Persze nekem nem a szakácsművészeted kell... hanem... - mondta, s forrón megcsókolta a tiltakozni próbáló Ottót.

- Kedveském - a férfi nyugalmat erőltetett magára, de szíve és esze szerint megölte volna a nőt -, mióta állsz szóba a személyzettel? Tudomásom van róla, hogy apád Bostonban milliomos... Vagy ez csak mese? Ha nem, akkor miért éppen velem akarsz nap mint nap lefeküdni?

- Jaj, Otto, de ostoba vagy! Nem találok megfelelő férfit magamnak. Themisz Kimiont próbáltam levenni a lábáról, de nem ment. A többiek pedig öregek hozzám... Így maradtál te. De csak addig kellesz, amíg ezen az átkozott helyen vagytok, amíg nem engednek haza, amíg elcsitul otthon a vihar, s... a zsaruk már nem szaglászhatnak utánam. - Hirtelen észrevette, hogy elszóltta magát. Otto pedig azonnal hegyezni kezdte a fülét.

- Mit követtél el, amiért a zsaruk keresnek? A szavaidból ezt vettem ki.

- Hát... nem, most nem akarok róla beszélni. - Aztán hirtelen felugrott és se szó, se beszéd, a kórház hátsó kapujához rohant. Otto hagyta. Úgyis beszélni fog, gondolta. Aztán mint aki mély álomból ébred fel, megrázta magát, és visszaindult a kórházba. Szobájába érve azonnal lefeküdt, de elhatározta, hogy Jessicából kiszedi a titkot. - Ezt még hasznosíthatom...

Grog úr már legalább három órát eltöltött az iraklioni kapitányságon. Részletesen elmesélte, hogyan ismerkedett meg Annával, s azt is élénken ecsetelte, hogy a fiatal teremtés első látásra meghódította őt.

- Anna nálam harmincöt évvel fiatalabb volt, de odaadóbb hitvest nem is találhattam volna. - A férfi újra megtörölte a szemét. Miután megtudta, hogy felesége a Rodop-félszigeten gyilkosság áldozata lett, azonnal Krétára utazott. Első megrázkódtatásából még mindig alig tért magához. A felvett jegyzőkönyvet aláírta, s a kihallgató Grillo rendőrkapitány és Tipolo felügyelő kérdésére, hogy a holttestet hazaszállíttatja-e, csak bólintott.

- Meddig marad Krétán, uram? - kérdezte Dimitri.

- Ha önöknek nincs kifogásuk ellene, a holnapi járással visszamennék Németországba. Ha megkapom az én drágaságomat, és a szükséges engedélyeket, akkor őt is magammal viszem. Egyetlen napig sem kívánok itt maradni, ahol egy örült lelökte a mélységbe. Csak örült lehetett - ismételte újból és újból a mondatot.

Dimitri ezt már nem bírta hallgatni, s csak annyit fűzött hozzá:

- Bocsásson meg, uram, de ez a bizonyos félsziget innen, vagy Rizzától, ahol a kedves felesége lakott, közel kétszáz kilométerre van. Valahogy oda kellett jutnia, s még most sem tudjuk, miért utazott arra az elhagyatott vidékre.

- A rendőrség feladata lenne ezt kideríteni! De ahogy én látom - legyintett a kezével -, önök csak üldögélnek itt Iraklionban, miközben az örült szabadon járkal.

A rendőrkapitány intett a szemével Dimitrinek, hogy hagyja abba a vitát.

- Uram - fordult Grog úrhoz Alexandru -, reggelre minden hivatalos papírt elkészítettünk. Megpróbálunk szerezni egy gépet is, amellyel a megboldogultat hazaszállítják.

- Nem érdekel a pénz - tört elő ismét a férfiből a keserűség. - Otthon akarok lenni vele!... - Ezzel zokogva kirohant a rendőrkapitányságról.

Alexandru Grillo a szokottnál keményebb hangon beszélt Dimitrivel.

- Nézd csak, fiam, egy dologban a férjnek igaza volt.

- S mi lenne az?

- Hogy e pillanatban még gyanúsítottunk sincs! Szinte ugyanazon a helyen megölték Anna Grogot, Margareta Kellert s egy harmadik lányt, akiről még semmit nem tudunk. Mit csinálnak a munkatársaid?

- De főnök! Az embereim hiába vitték magukkal a második áldozat fényképét, senki nem látta, senki nem hallott róla. Az idegenvezetőt pedig meggyőződésem szerint valaki a csoportból lökte le, talán véletlenül, és most nem mer szólni.

- Lehet ez is, lehet az is. A doki ugyan talált nyomokat a tetemen, de ő sem biztos benne, hogy az illető nem éppen az eséstől akarta-e visszatartani. Mindegy, hála az égnek, átjönnek a német kollégáink, s majd te referálsz mint a nyomozási csoport vezetője. Ez a te dolgod lesz.

- Jaj, ezt ne! Engem nem is neveztek ki, csak ideiglenesen vagyok megbízva...

- Tudod mit, Dimitri? Inkább nyomozz, mégpedig eredménnyel.

Ivra doktornő szeme már égett a sok vizsgálat miatt, amelyet aznap elvégzett, mert az igazgató nagyon sürgette. Nem is értette, mihez kell ennyi vérvizsgálat, hiszen a nap folyamán legalább húsz ember vércsoportját határozta meg. Nyílt az ajtó, és barátságos arccal Andreas lépett be.

- Ugye haladsz a munkával, Pénelopé?

- Igen, de nem vagyok még kész. Azt az utasítást kaptam, hogy a négy főcsoporton kívül minden vérmintánál vizsgáljam meg az alcsoportokat is, beleértve nemcsak az A1 és A2, hanem az összes Rh-faktort is. Ezért tart ilyen soká a dolog, és nagyon nehezen haladok. Tudod, hogy az Rh antitestek az incomplet antitestek sorába tartoznak, így a reakciót csak conglutinin-közegben végezhetem el. Arról nem is beszélve, hogy mennyit vesződöm a Coombs-próbákkal...

- Ha akarod, szólok Carlsonnak, hogy váltson fel. Tudod, az öreg igen kedvel téged.

- Köszönöm, Andreas, elfogadom a segítségedet, mert nagyon elfáradtam reggel óta. - Az orvosnő felállt, nyújtózott egyet, és kiment a laboratóriumból. Andreas hívta Carlson Strodét, aki azonnal megérkezett.

- Légy szíves, fejezd be ezeket a vizsgálatokat, amiket Pénelopé elkezdett. Szegényt az előbb én küldtem el, mert már vörös volt a szeme az egész napi megerőltető munkától.

- Teljes vizsgálat megy? - kérdezte Strode doktor.

- Igen, mint látod, Ivra doktornő is megcsinálta az összes alcsoportot, Rh-faktorokat, sőt a Coombs-próbákat is. Tudod, annál nagyobb értékű a leadott minta, minél pontosabban megadjuk az alcsoportokat.

- Természetesen, máris folytatom. Az eddigiekből úgy tűnik, nagyon szép sorozatunk lesz. Persze ez szerencse kérdése is, hiszen előre nem tudhatjuk, melyik beteg milyen alcsoportú.

- Tudod, Carlson, azt hiszem, nincs a világon még egy intézmény a mienken kívül, amely olyan vérkészítményeket tud adni és raktáron is tartani, melyeknek az összes hematológiai tényezője ilyen pontosan adott! Persze a kereslet is óriási ennek következtében. Thrombocyta és leucocyta koncentrátumból ki sem tudjuk elégíteni az igényeket, bár ugyancsak megkérjük az árát.

Caroline gyakorlatilag minden nevezetességet megtekintett Iraklionban, sőt a Régészeti Múzeumban látható húsz teremben is már otthonosan mozgott. A kollégái segítőkészek voltak, s esténként felváltva vitték el vacsorázni egy-egy kikötővárosi étterembe. Caroline a legjobban Maria Odoszhoz vonzódott, akivel közel egykorúak lehettek, s érdeklődési területük is azonos volt.

Mindketten szerettek beszélgetni a krétai mítoszokról, amelyek hagyományait olykor a mai életben is felfedezte az angol lány. Caroline örült, hogy az ásatásokban Maria is részt vesz, így együtt tervezték a közelgő munkát. Most is barátójét várta, akivel megbeszélték, hogy Knószoszba kirándulnak. Néhány perc múlva megérkezett a görög régész.

- Te jó ég! - mondta. - Micsoda forráság van már reggel hétkor. Jó, hogy most indulunk. Igaz, nem nagy a távolság, de később elviselhetetlen lesz a hőség. A kocsimmal még a nagy forgalom ellenére is félórán belül ott vagyunk.

- Ezt nem értem - szólt Caroline -, hiszen a távolság csupán öt kilométer, ez félóraig tartana?

- Kedves Caroline, elfelejtetted, hogy előbb ki is kell jutnunk Iraklionból? A Kénuria

Portát elhagyva pedig majd meglátod, milyen kanyargós lesz az út. De gyere, ne fecsegjünk, induljunk, mert sok látnivaló vár ránk.

Knósszosz környéke rabul ejtette Caroline-t. Az alacsony domb, amelyen a palota állt, kisebbnek látszott, mint ahogy a fényképek mutatták. Leállították a kocsit a parkolóban, és gyalog indultak el a mintegy száz méterre kezdődő lépcsőhöz, amely az úgynevezett Kis palotához vezetett.

- Nézz ide Caroline, az újabb ásatások során innen nem messze még egy villa került napvilágra. Egy nemzetközi régészcsoporthoz jövõre állítólag folytatja majd itt a kutatást.

Mintegy félórai nézelõdés után beléptek a legnagyobb és legjobb feltárt minószi palotába. Maria éppen arról beszélt, hogy nyolcszáz helyiséget tártak itt fel, s feltehetően a Minotaurusz labirintusáról szóló legendának is ez az építmény volt az alapja.

A felvonulási folyosókon Caroline nem tudott betelni a freskók szépségével és az áldozatot bemutató emberek menetének évezredekkel dacoló ábrázolásával.

Majd tovább menve elidõztek a sok, különbözõ hosszúságú kamrában, szépen díszített olaj-, bor-, és gabonatarló edények elõtt. Érdekesnek találták az eredetileg élelmiszerek raktározására szolgáló helyiségeket, ahol amfórákat és más, kecses formájú agyagedényeket tartottak.

Eljutottak a középsõ udvarba is. A legenda szerint ez volt a bikajátékok színtere.

- Kegyetlen és embertelen volt - szólalt meg Caroline -, hogy a fiatal szüzlányoknak a bikákon kellett táncolniuk, s a küzdelem életre-halálra szólt. Szerencsétlen teremtések! - Sóhajtott. - Akkoriban nem lett volna jó fiatal lányként itt élni.

- Ugyan, Caroline, te is tudod, hogy a mítosz, a legenda gyakorta összekeveredik a valós elemekkel. Egy biztos, hogy Krétán a Minósz-kultusznak a hagyományai évezredekkel ezelõttig nyúlik vissza. De ma már nehéz eldõnteni, hogy a fiatal szüzlányokat valóban feláldozták-e a szörnynek... Ki tudja? - Maria elgondolkodott. - Bár én a magam részérõl valószínûnek tartom. A bikafejû ember, a szörnyeteg és gonosz Minotaurusz labirintusa elnyelhetette a szüzeket. Számos regényben is feldolgozták az írók e témát, gondoltam, te is olvastad Mika Waltari híres regényét, a Szinuét, amelyben igen részletesen ír errõl.

- Tudod, Maria, Minósz rendkívül jószágos király volt. Az Ida barlangban élt az apjával, aki megtanította õt a kormányzás mûvészetére. A legenda szerint, ahogy én tudom, Poszeidon Minósz királynak egy gyönyörû bikát ajándékozott, amelyet fel kellett volna áldoznia egy oltáron. Ő azonban nem ezt tette, mert annyira megragadta az állat szépsége, s helyette egy másik bikát áldozott fel. Poszeidon ezt megtudva bosszút tervezett Minósz ellen, akinek hitvese, Pasiphae beleszeretett az erõs, fehér bikába. A legenda folytatódik a Minotaurusz, a bikafejû ember megszületésével.

- Ha a görög mítoszokat elolvassuk - vette át a szót Maria -, nemcsak a krétai történeteket ismerjük meg, hiszen a hellén õskort sokáig csak a mítoszokból ismerték. A Krétára vonatkozó legendák Minószról, Daidaiosról és a Minotauruszról szóltak. De hát te is ismered az ókori és az újabb kori krétai mûvészeti korszakot. Egyébként a fõnöktõl hallottam - Maria közelebb hajolt a barátnõjéhez-, hogy a pályázatodhoz mellékelte rövid összefoglalód remek volt. Emiatt esett rád a választása. Pedig tudod, hogy a világ szinte minden tájáról jelentkeztek régészek ehhez a kutatáshoz. A szakembereket változatlanul izgatja a minószi legenda és a hozzá kapcsolódó ásatások. Remélem, mi részesülünk abban a szerencsében, hogy sok érdekes, ma még ismeretlen tárgyat találunk majd a föld belsejében. Ennél izgalmasabb dolgot gyerekkorom óta nem tudok elképzelni.

Mire a két régész a palotát körülvevő minózi városhoz tartozó lakóház maradványaihoz érkezett, mindketten elfáradtak. Jólesett leülniük a közeli vendéglőben, ahol keftédeszt, vagyis húsgombócot, hozzá salátát ettek, majd egy-egy pohár kellemesen fanyar vörösbort ittak.

Iraklionba visszatérve mindketten arra vágyódtak, hogy lezuhanyozzanak és átöltözzenek. Este nyolcra beszéltek meg randevút a kikötői Agyagkorong vendéglőben. Maria megígérte, hogy ad egy igen részletes térképet Caroline-nak, aki egész napos hajóútra készült, hogy a sziget távolabbi részeit is megismerje.

Maria buzdította új barátnőjét:

- Ha már az ásatásokon dolgozunk, úgysem lesz időm semmire. S meglátod, Kréta másik részén, Chartia, Kandos és a távolabbi helyek olyan csodálatos természeti szépségekkel megáldott vidékek, hogy elképzelni sem tudod. Mindenhol hatalmas sziklafalak, hasadékok, meredek part szegélyezik a szigetet, ilyet a többi görög szigeten sem találsz...

Bruno Piccoli kamaszos izgalommal készült Krétára, hogy mielőbb ismét találkozzék Helenával. Milyen szerencse - gondolta -, hogy Juliet Corti nincs Friscóban! Egy hétre elutazott a nővéréhez. Bár engem már végleg nem érdekel, az a legfontosabb, hogy mielőbb szabaduljak meg tőle, méghozzá barátságosan. Nem szeretnék összeveszni vele, Juliet sajnos túl sokat tud rólam... Bár nem mindent... de mégis... árthat, ha akar...

Indokom is van a krétai útra, mert megígértem Mike Hamiltonnak, hogy a saját repülőgéppel én viszem át a fiát a szigetre. Ez a Chris olyan, mint aki kettőig sem tud számolni, aztán micsoda bajt kavart maga körül! Igaz, a Hamilton család neve patyolattiszta, és az öreg ügyel rá, hogy ne essék folt a család becsületén. Ezért is küldi csemetéjét a krétai kórházba. Mike elmondása szerint két nappal ezelőtt Chris három évfolyamtársával egy diszkóból elcsalt a kocsijukba három kiskorú lányt. Aztán ittak, füvet szívtak, és megerőszkolták őket. De ez még nem minden. A baj akkor kezdődött, amikor az egyikük feljelentette a három srácot, s így Mike félt, hogy Chris ezt nem ússza meg. Szerzett megfelelő orvosi papírt is, amit magával visz a minózi kórházba. Az apja állítja, hogy Chris a fűtől vadult meg, de ki tudja, hogy történt az egész.

Egy tény, hogy a rendőrség alapos munkát végez majd, miután az egyik áldozat Rellini lánya volt. Relliniék a markukban tartanak jó néhány vezető politikust is... No mindegy, Chris egy hónapig marad a szigeten, így állapotok meg az apjával, aztán majd meglátják...

Ránézett az órájára, s az inasát szólította. John, ne mondd meg senkinek a világon, hova mentem, bárki legyen is az illető. Ha valami váratlan ügy adódna, megtalálsz a kórházban. De csak te hívd, senkinek ne add meg a telefonszámot sem. Végre pihenni akarok néhány napig, rám fér. Egy óra múlva indulok, addig mindent készíttess el!

A megbeszélés értelmében Mike Hamilton a repülőtérré vitte ki a fiát. A vám- és egyéb vizsgálatokat mellőzni lehetett, mert magánrepülővel mentek Görögországba, s az öreg a formáságokat elintézte.

Amikor a gép a levegőbe emelkedett, Bruno hideg sört rendelt, Chris pedig üdítőt. A húszéves fiatalemberen látszott, hogy meglehetősen ideges, mert a felszolgáló stewardesset is gyanakodva méregette.

- Ugye biztonságban leszek abban a vacak kórházban?

- Kedves Chris! Légy szíves, ne minősítsd a kórházamat, hiszen még nem is láttad. Ha nem tudnád, ott komoly gyógyítás folyik, s csak néhány barátomnak teszek szívességet azzal, hogy egy-egy eltévedt "rossz fiút" elrejtjek ott. De erről ne beszélj senkinek. Viselkedj úgy,

mintha valóban beteg lennél. Az orvosok megvizsgálják...

- Jaj, azt ne! Gyűlölöm a...

- Kedves fiacskám, erre akkor kellett volna gondolnod, amikor beszálltál a gépembe. Egyébként vissza is küldhetlek veled. Csak azt nem tudom, hogy az apád mit szól majd hozzá. Vagy egyenesen a zsaruk karjaiba akarsz futni? Nem hiszem, hogy a Rellini-klán szívbajos lenne, s megúsznád a dolgot. Nem is értelek, Chris! Ilyen jóvágású fiatalember, aki ráadásul mint hallom, évfolyamelső, mi a fenének erőszakol meg egy lányt? Tudsz erre valami magyarázatot?

- Hát csak annyit, hogy sokat ittunk a diszkóban, aztán a csajokkal füveztünk, és begerjedtem én is... Nem is emlékszem, hogy melyik lányt erőszakoltam meg, még az is lehet, hogy mind a hármát, teljesen ködös előttem minden. Még szerencse, hogy apám megbocsátott, mert először óriási balhét kevert... Aztán a bátyám meggyőzte, hogy mindenkivel történhet baj... Az egyetemen elfogadták az orvosi igazolást...

Bruno alig figyelt a fiú szavaira, már előre elképzelve magában Helena látványát.

- Életemben először szerelmes lettem - állapította meg csodálkozva. - Meg kell kapnom a lányt, bármi áron. Egy csodálatos briliáns karkötőt viszek neki, hátha ettől meglágyul a szíve irántam. Bár a vőlegénye, az a vad Dimitri olyan ellenszenves alak, és annyira vigyáz rá még messziről is, hogy nehéz lesz a dolgom! De annál érdekesebb...

Terry Barboni az úszómedencénél ledörzsölte magát. Eldöntötte, hogy-délelőtt megpróbál kiszökni a kórházból, s elmegy Afrata faluba. Már nagyon unta a bezártságot, noha tudta, hogy ez most nemcsak védelmet jelent neki, annál sokkal többet, az életet... Képtelennek érezte magát arra, hogy barátságot kössön Lucilio Mattolival, Jessica Sabatával vagy bárki mással.

Azon meditált, hogy milyen járművel érhetné el a falut. Esetleg gyalog vágjon neki az útnak? Ezt elvetette, mert nem ismerte a járást. Ebben a pillanatban ért a medencéhez Carlson Strode doktor, aki korát meghazudtolva, fiatalosan ugrott a vízbe.

Terry tudta, hogy Strode doktor is Amerikából jött, s azt is hallotta, hogy az igazgató közeli barátja. Számára nem volt szimpatikus a tudálékosnak tűnő orvos, aki még az étterembe is különböző folyóiratokat hurcolt magával, s étkezés közben is olvasott.

Azt mondják róla, hogy a laboratórium korlátlan királya, és úgy is viselkedik mindenkivel, mintha az ő birodalma lenne a kórház legfontosabb része. Terry még egy darabig állt a medence mellett, aztán magára kapta a köpenyét, és visszaindult a kórterembe.

Strode doktor megállította.

- Kedves Terry, szeretném, ha délelőtt átjönne hozzám, vért akarok venni magától.

A fiatalember kicsit meglepődött.

- Doktor úr, eddig a nővér vett tőlem vért. Egyébként is, már jól vagyok... szeretnék...

- Nem fejezte be a mondatot.

- Tizenegy után bármikor jöhet - kiáltott utána Strode doktor.

Terry káromkodott, s tudta, hogy a délelőtti csavargásából nem lehet már semmi. Meg is kérdezi a főnővértől, mi ez az egész. Miért kell ismét vért venni tőle?

Helena az étteremből a belgyógyászatra tartott éppen a kerten keresztül, amikor Terry utolérte.

- Jó reggelt, főnővér! Szeretnék valamit kérdezni magától.

- Parancsoljon.

- A medencénél Strode doktor szólt, hogy menjek be hozzá, mert vért akar venni

tőlem. De minek? Tudomásom szerint ez nem egy orvos feladata! Egyébként sem értem, miről van szó! Kérem, Helena, mondja meg, beteg lettem itt?

A főnővér kicsit döbbenetesen nézett Terryre.

- Ne haragudjon, én semmiről sem tudok. Nézzük meg a kórlapját, lehet, hogy a főorvos valóban kiírt valami speciális vérvizsgálatot. Jöjjön velem.

Helena alaposan átvizsgálta Terry Barboni kórlapját, de semmiféle újabb bejegyzést nem látott rajta.

- Bocsásson meg, fogalmam sincs a dologról, de azt javaslom, hogy a délelőtti nagyviziten kérdezze meg az igazgató úrtól, hiszen maga az ő betege. Vagy nem?

- De igen.

A főnővér még egyszer végignézte a kórlapot, de semmiféle kiírást nem talált rajta.

- Nyugodtan reggelizzen, Terry, s ha magának kellemetlen, majd én érdeklődöm a főnöknél a vizsgálatról. Rendben?

Á lány szapora léptekkel elindult a saját szobájába, mert látta, hogy elrohant az idő, s rengeteg teendője volt. Már majd minden kórházi ágyra jutott beteg.

Néhány perccel később Gavioli doktor lépett be.

- Kedves Helena! Most tudtam meg, hogy Piccoli úr délután érkezik hozzánk, s vele jön egy beteg is. Kérem, a négyes szobát készíttesse el számára. Az egyágyas, ugye?

- Igen, igazgató úr. De tegnap délután Carleni doktor egy fiatal nőt helyezett el abban a szobában, állítólag az egyik iraklioni bankár lányát. Mára röntgent, EKG-t, vérvizsgálatot írt ki számára. De ha gondolja, áthelyezhetjük a beteget kétágyas szobába is, mert más nincs.

- Nem, ezt nem akarom! - Andreas összehúzta a szemöldökét. - Inkább majd az új beteget tegyük máshová. Helena, nézzük csak meg együtt, hol van szabad ágy.

Közben a főnővér megkérdezte, hogy Terry Barboninak milyen különleges vérvizsgálatot csinálnak, amely nincs a kórlapjára írva.

- Fogalmam sincs róla - válaszolt szemrebbenés nélkül az igazgató -, de azonnal megkérdezem Storde doktortól - vált el a nővértől.

Bár Andreas pontosan tudta, miről van szó, de Helenát nem kívánta tájékoztatni az ügyekről...

A tenger csodálatosan kék volt, a nap ragyogott az égen. Két fiatal lány, megszádulva a sok gyönyörűségtől, egymást kergetve futott a sziklák között a vízbe. Athénból jöttek egyhónapos nyaralásra Krétára. Mindketten régészek szerettek volna lenni, de még az érettségítő is egy esztendő választotta el őket. Előző nap érkeztek Kolimbariba, a kedves, barátságos Delfin panzióba, ahova a szüleik befizették őket, hogy itt kedvükre búvárkodhassanak. A sziklás partvidék kiválóan alkalmas volt e sportra. A két lány a sziget régészeti ritkaságait is látni akarta. Julia Omalosz és Alexandra Mésse több mint egy órai úszás után kifeküdt a partra. Eltervezték, hogy délután, amikor a nap már nem tűz annyira, bebarangolják a vidéket. A két barátnő úgy viszonyult egymáshoz, mintha testvérek lettek volna, még érdeklődési körük is azonos volt. Lassan, óvatosan kerülgették az éles sziklákat, s egy barátságosnak látszó mélyedésben helyezkedtek el. Egy idő múlva Julia halkán megszólalt:

- Alexandra, hirtelen úgy belenyilallt valami a bal oldalamba!

- Talán meghúztad egy sziklánál úszás közben, vagy megerőltetted magad. Ne is törődj vele, inkább élvezd ezt a ragyogást.

- Jaj, jaj! - Egyre élesebbé vált Julia hangja. - Minden percben jobban fáj! Alexandra, menjünk vissza a panzióba. Nem bírom! Nem bírom! Erősebben lüktet már, mintha késsel

vágnák a hasamat, vagy nem is tudom pontosan mit...

- Gyere, állj fel, menjünk haza. Kolimbariban biztosan találunk egy orvost.

Julia megpróbált feltápászkodni, de nem ment.

- Nem bírok, nem bírok megmozdulni sem. - Alexandra látta, hogy barátnője egyre sápadtabb lesz. Ennek fele sem tréfa! Felkapta rövidnadrágját és pólóját, felmászott a keskeny útra, ahol kerékpárjukat hagyták, s olyan gyorsan, ahogy csak bírt, visszakerekedett a Delfin panzióba. Amikor már feltűnt a kéttornyú fehér ház, Alexandra kissé megnyugodott. Remélte, talál valakit, aki segít behozni Juliát. Azonnal a panzió tulajdonosához, a testes, ám igen készséges asszonyhoz ment. Röviden elmondta neki, miért jött fel egyedül a partról.

Az asszony azonnal intézkedett.

- Kisasszony, két markos legényt leküldünk a barátnőjéért, én meg értesítem a doktor urat a faluban, hogy siessen ide. Lehet, hogy a kisasszony nem bírja ezt a hőséget, s attól beteg - tette hozzá együttérzéssel.

Alexandra a legényekkel a partra sietett. Julián látszott, hogy a fájdalomtól rángások futnak végig az egész testén.

Hazatérve az idős, szemüveges orvost a hallban találták. Azonnal megvizsgálta a lányt, s közölte:

- Valószínűnek látszik, hogy sürgős műtetre van szüksége a barátnőjének - fordult Alexandra felé. - Vakbélgyulladásra gyanakszom, de én itt műtétet nem tudok végezni. Kórházba kell szállítani.

- Jézusom! - kiáltott fel Alexandra. - Hol van a legközelebbi kórház a szigeten?

--Hát... innen hatvan kilométerre... de van egy külföldi belgyógyászati klinika is itt, a Rodop-félszigeten. Az mindössze huszonöt kilométer, csak nem tudom, hogy van-e sebészete. Bár egy vakbélműtétet bármelyik kórházban el kell tudni végezni. Azt sem ismerem, mennyi a kórházi kezelés ára...

- Kérem, doktor úr, semmi nem érdekes, csak az, hogy a barátnóm meggyógyuljon! Mivel vihetnénk át Juliát abba a külföldi kórházba?

- Hát, sok választás nincs, majd az én autómmal. Ugye maga is jön? - kérdezte Alexandrától.

- Természetesen! Összekészítek neki néhány holmit, és indulhatunk. Perceken belül itt vagyok. Félóra sem telt el, s a Minózi Belgyógyászati Kórház kapuján behajtott az orvos a két lánnyal. Egyenesen az igazgatót kereste, s Gavioli doktornak elmondta a tényeket.

- Azt hiszem, jól döntöttem, amikor azonnal idehoztam a beteget.

- Sajnos nálunk nincs sebészete, de megvizsgálom a lányt, aztán majd döntünk.

Alexandra a vizsgáló folyosóján sétált, amikor egy fiatal fehér köpenyes férfi lépett hozzá.

- Kimion doktor vagyok. A barátnőjét most készítjük elő egy ideiglenes műtőben. Meg kell operálni, nem szállítható, mert a vakbele átfuródott. Mi ugyan nem vagyunk berendezkedve műtőekre, de az igazgató úr vállalta az operációt.

- Jézusom! Ez veszélyes?

- Nyugodjon meg, kisasszony, a barátnője jó kezekben van. Arra most nincs idő, hogy másik kórházba szállítsák. Kérem, várjon itt, én fogok asszisztálni. Ha végeztünk, visszajövök és tájékoztatom - mondta Themisz Kimion, s azzal sarkon fordult.

Alexandra nem tudta, valójában mi a különbség a belgyógyászat és a sebészet között, s azzal sem volt tisztában, miért okoz gondot egy kórháznak a műtét. Egy darabig le-föl sétált a

folyosón, aztán ahogy múlt az idő, egyre idegesebb lett. Végre megjelent Kimion doktor, s csak annyit közölt:

- A főorvos úr üzeni, hogy a barátnője túl van az életveszélyen. De most menjen haza, s holnap jöjjön át meglátogatni. Szerencséje volt a betegnek, hogy azonnal műteni tudtuk - tette hozzá a fiatal görög orvos, akinek már az első pillanatban megtetszett a lány.

- Köszönöm, doktor úr! Julia szülei majd rendezik a számlát, tudja, mi csak zsebpénzt kaptunk, és így nem tudunk fizetni...

- Kisasszony, ne is folytassa. Nem hiszem, hogy a főorvos úr a pénzért operálta volna meg a barátnőjét. Holnap majd vele is beszélhet. - Themisz kezét nyújtott, és magában megállapította, hogy Alexandra nem mindennapi jelenség.

Bruno Piccoli érkezése meglepetést váltott ki nemcsak a barátjából, Gavioli doktorból, hanem az egész személyzetből is. Mondogatták is egymás között, hogy túl gyakran jön a tulajdonos ide, erre az eldugott helyre!

- Ebben Helena játszik döntő szerepet - jegyezte meg ironikusan egyik beosztottjának Otto Ceres.

Amikor Bruno bemutatta Gaviolinak Chris Hamiltont, az igazgató arcán árnyék suhant át. Behívatta a főnövért, aki kedvesen köszönt Brunónak, majd elrendezte, hogy az új beteg melyik szobába kerüljön.

- Kedves Chris - fordult Gavioli a fiatalemberhez -, nemsokára felkeresem és megvizsgálom.

- De hiszen én nem vagyok beteg! - kiáltott fel ijedten Chris.

- A látszatra ügyelnünk kell. Most menjen - tessékelte ki Gavioli doktor.

- Látom rajtad, Andreas - szólalt meg Bruno, amikor kettesben maradtak -, nem lelkesít, hogy újabb pácienset hoztam.

- Ugyan, Bruno, te is tudod, hogy most már meglehetősen sok az álbetegünk! Négy fő, köztük egy olyan elviselhetetlen teremtés, mint Jessica Sabata, aki állandóan borsot tör az orrom alá, elég sok gondot okoz nekem. Aztán meg te is tudod, hogy nemcsak a bűnöző csemetékkal foglalkozom, hanem, ha nem sértődsz meg, a saját kutatásaim is fontosak a számomra! Abban pedig alig haladok, éppen a te istápoltságaid miatt.

- Andreas, nem akarom felhánytorgatni, de azt ne felejtse el, hogy a Minósz Kórház megszületése az én érdemem, az én pénzemről...

- Bruno, ez így igaz, de kíváncsi vagyok, kiben bízhat meg annyira, mint bennem! Jó belgyógyász nélkül ezt az egész létesítményt nem tudnád működtetni, nem szólva a bűnözőid elhelyezéséről! Ahogy a pályád felfelé ívelt és a vagyoned nőtt, a legjobb barátaid az évek során mind-mind cserbenhagytak. Egyet biztosan tudsz, hogy én nem kívánok mást, csak némi pénzt és tudományos karriert. Bizonyos vérvizsgálatokban forradalmi újítást akarok létrehozni.

- Nocsak! Eddig erről nem szólt a fáma! Szabadna tudnom, milyen vizsgálatokat akarsz az orvostudományban meghonosítani?

- Ugyan, csak nem gondolod, hogy tudományos kiselőadást tartok neked a hematológia részleteiről? Eredj már, Bruno! Amit megígértem, azt be is tartom, vigyázok a te jópénzű betegeidre. Ne feledd el, hogy közben gyógyítom a szegénysorsú görög embereket, hiszen ez az alapítványod célja. Egyébként is nézd csak meg, nálunk milyen alacsony a halálózási arány!

Bruno figyelte barátja mondatait, s magában megállapította, hogy Andreasnak igaza van. Ha a munkája mellett némi tudományos kutatással is foglalkozik, az valóban az ő dolga.

Egy laikust orránál fogva vezethet egy orvos - állapította meg magában. Hangosan azt mondta:

- Kérlek, Helenának adj ma szabadnapot. Szeretnék vele egy kicsit bolyongani és kettesben lenni. Esetleg elvinném Iraklionba is.

- Na ezt az utóbbit végleg nem ajánlom! Talán elfelejtetted, hogy vőlegénye vagy barátja, nem is tudom minek nevezzem, az iraklioni rendőrség nyomozója, pontosabban a nyomozási csoport vezetője. Nem hiszem, hogy boldog lenne és szó nélkül hagyná, ha kedves kis barátnőjét a te oldaladon pillantaná meg... Tudom, Bruno, hogy megtetszett neked Helena, és meg is értem. De legyen eszed! Hagyd a fenébe őt. Annyi csinos görög nő van a szigeten, ha mindenáron itt akarod kiélni a szenvedélyed...

- Andreas, nem erről van szó. Beleszerettem Helenába...

- Ugyan már, nem is ismered! A múltkor néhányszor beszéltem veled, ennyi és nem több! Hallgass rám, felejtsd el az egészet! Itt a kórházban, ebben a kieső, zárt környezetben még inkább terjed és dagad a pletyka, mint egy nagyvárosban... Ez a dolog nem tenne jót senkinek. Végül is te tudod, nem az enyém a Minosz, de miután éppen a mi kórházunk közelében eddig három női holttestet találtak a sziklákon, a rendőrség elég sokat jár ide! Ha Tipolo fülébe jut, hogy Helena körül legyeskedsz, mentsen meg az ég a következményektől! Gondolnod kell a négy "betegedre" is, az ő biztonságukra. Ha pedig a rendőrség nap mint nap felkeres majd bennünket, megnézhetjük magunkat! Így is nagyon kell vigyáznom, hogy mind a négy betegnél elfogadható diagnózist állapítsak meg, és ne jöjjön rá senki, hogy egészségesek...

Bruno elgondolkozott a hallottakon, aztán tőle szokatlan módon így szólt:

- Rendben van, Andreas. Akkor is adj ma egy szabadnapot Helenának! Itt fogok vele sétálni a félszigeten. Nyilván találok majd olyan helyet, ahol nem zavarnak. Ez így megfelel? Szeretnék vele négy szemközt beszélni, a közös jövőnkéről...

A mondat megállt a levegőben. A két férfi egymásra nézett, s mindketten tudták, hogy Bruno úgyszólván, amit akar.

Motoros csónak repítette őket a tiszta, kék tengeren. A szikrázó napfény megtört az apró hullámokon, a levegőből visszahulló vízcseppek drágakövek csillogását keltették. Helena és Bruno élvezte a látványt, a vakító vizet, a száguldást.

- Az már Afrata! - A lány a félszigeten meghúzódó apró, fehér házakra mutatott, amelyek messziről is megnyugtatóan hatottak. Csak egy templomtorony emelkedett ki közülük, s meghallották harangjának öblös, mély hangját, amely messzire szárnyalt.

- Helena! Ebédelhetnénk itt a faluban, ha van kedved hozzá. - A férfi vágyakozva nézett rá. Magában már eldöntötte, hogy megkéri a lányt, legyen a felesége. Bizonyosra vette, egy főnövér kapva kap az alkalmon, ha egy amerikai milliomos felesége lehet...

A faluban megtalálták az egyetlen lugasos, igazi görög kisvendéglőt, ahol a kerti fák hűvösséget árasztottak. Három, ketrecben lévő papagáj sívitozása sem zavarta a beszélgetésüket. A tulajdonos, aki egyben pincér is volt, étlapot hozott.

- Helena, te jobban ismered a specialitásokat, rendelj nekem is valami könnyű ételt - kérte a férfi.

Előételnek friss garnélarákot ettek, vegyes salátával, sajtdarabkákkal, majd rizzsel és hússal töltött sült paradicsomot, végül kaviársalátát. Hide krétai Minosz Kavát rendeltek az ebédhez, amely kissé fanyar ízével, kellemes aromájával frissítőleg hatott. A kávé után Bruno fizetett, és visszamentek a motoros hajóhoz.

- Helena, kedvesem, most már olyan nagy a forróság, hogy valahol egy árnyékos helyen kikötünk. Ha van kedved, úszunk is egyet, aztán beszélgethetnénk.

A tenger lágy hullámai simogatták őket. Csak ketten voltak a paradicsomian szép, tágas természetben. Mint Ádám és Éva - suhant át a lány tudatán. Helena úgy érezte, hogy Bruno nem kalandnak tekinti kapcsolatukat. De meditálásra nem maradt ideje, mert ahogy egy árnyékos sziklamélyedéshez értek, a férfi rágyújtott, és minden bevezető nélkül beszélni kezdett.

- Helena! Szeretlek, feleségül akarlak venni és hazavinni San Franciscóba. Megértem, ha most nem tudsz választ adni, de kérlek, gondolkozz rajta. Úgy érzem, a vonzódásunk kölcsönös, azt pedig tudom, hogy én az első pillanatban, amint megláttalak, beléd szerettem. Azóta minden vágyam, hogy veled éljek. Tudom, hogy én negyvenéves vagyok, te legalább hússzal kevesebb, de megpróbálok neked olyan életet biztosítani, amelyet álmodban sem képzelél el! Mióta ismerlek, minden megváltozott bennem - hazudta a férfi, és saját maga is félig-meddig elhitte mondatait. - Gyerekeket szeretnék tőled, drágám - ölelte át a lányt -, legyenek fiaim, akikre a vagyonomat hagyhatom. A hatalmas Piccoli-érdekeltségeket nekik kell majd tovább vinniük...

Helena meg sem szólalt. Végiggondolta Dimitri Tipolóval való kapcsolatát, szerelmüket, barátságukat, amely gyermekkoruk óta tart... bár kissé megfakult az érzelmük, szögezte le magában tárgyilagosan a lány. Aztán felrémlett előtte Dimitri kissé akaratos és zsarnoki természete, s rájött, hogy egykönnyen nem fog lemondani róla, már csak büszkeségből sem... vagy ki tudja... - Mostanában elég ritkán találkozunk. Amióta kinevezték Dimitrit, teljesen a munkája rabja lett... - Aztán maga elé képzelte a filmekből ismert Amerikát. Zavarónak érezte, hogy valójában sem az ország életéről, sem Bruno Piccoli környezetéről nem tud semmit, csak azt, hogy a férfi a kórház tulajdonosa. Lehet, hogy Amerikában is kórháza van? - tette fel magában a kérdést, de hangosan nem merte kimondani.

- Szeretlek, szeretlek, drágám! - Bruno egyre forróbban ölelte át Helenát, aki érezte, hogy az ő szenvedélye is lángra lobban, és kívánja, eszeveszetten kívánja a férfit. A napon áthevült két test összefonódott, szárnyaltak, maguk mögött hagyva a sziklákat, a tengert, s a körülöttük lévő világot...

A szeretkezés mámorelfeledtette velük az időt, a valóságot, csak a nap lenyugvó sugarai ébresztették rá őket, hogy ideje visszaindulni a kórházba.

- Szeretlek! Szeretlek! - Bruno újból és újból átölelte a karcsú leánytestet.

Amikor beértek a kórház kertjébe, Wilson doktornő, hangjában nem titkolt iróniával szólította meg a főnővért:

- Hallottam, kedves Helena, hogy ma szabadnapot kapott! Milyen jóságos is magához az igazgatónk! Lehet, hogy Piccoli úr csörgő aranya mindenkinek kellemesen muzsikál a fülébe! Csak vigyázzon, nehogy Tipolo úr maga után is nyomozzon! - mondta a doktornő, aki soha nem rokonszenvezett a főnővérrel. A feltűnően szép Helena meglehetősen irritálta. - Ha az ágyamba vihetném akkor sem... - Aztán nem fejezte be a gondolatot, hanem sarkon fordult, és elindult az étterem felé. Korán kívánt vacsorázni, hogy gyorsan túl legyen az esti viziten, s Mata Riarttal töltsse az éjszakát. E kapcsolat mindkettőjük számára örömeiket nyújtott, s a teljes odaadást tapasztalva, Susie egyre inkább hosszú távra kívánt berendezkedni Matával. Egyrészt a helyi körülmények miatt döntött így, másrészt a lány tüze, temperamentuma újra és újra felszította benne a vágyat. Életében először az intézetben szeretkezett a szobatársnőjével. Akkor még mindössze tizenöt éves volt. Aztán sorra jött a fiúk, akikkel soha nem jutott el az élvezet olyan fokára, mint a lányokkal. Később rájött, hogy neki kielégülést csak egy nő nyújthat. E felismeréstől kezdve kisebb kalandokba sem bocsátkozott férfiakkal.

Helenában, ahogy Wilson doktornő otthagya a kertben, hirtelen felrémlett, miért mindig Mata Riart a beosztott nővér, amikor az orvosnő éjszakai ügyeletes. Aztán elhessegette a képtelen ötletet, rándított egyet a vállán, és ő is elindult az étterem irányába. Nem akart vacsorázni, csupán egy erős kávé kívánt, mert a délutáni forróságtól megfájdult a feje. Keresztülment a kivilágított, ízlésesen megterített éttermen, s a bárban egy szőlőlevet és kávé rendelt. Lassan kortyolgatott, amikor mellette termelt Otto Ceres.

- Milyen csinos ma, kedves Helena! Gondolom, jól érezte magát a főnökünkkel? Csak nehogy a Tipolo úr megtudja, hogy tilosban járt, mert bizony a féltékenység ördöge az ő szívében is felütheti a fejét!

- Ugyan Otto! Miket beszél! - Próbálta elhárítani a férfi egyre közeledő testét. - Semmi köze hozzá, mivel vagy kivel töltöm a szabadnapomat!

- Tegye hozzá, kedveském, a rendkívüli szabadnapját! - A cingár férfi gunyorosan elmosolyodott, s szemével szinte levetkőztette a lányt. - Én csak jót akartam, és figyelmeztetni magát, hogy vigyázzon!

Helena gyorsan felhajtotta kávéját, és a szobájába ment. Lezuhanyozott, átöltözött és bekapcsolta a televíziót. Megbeszéltek Brunóval, hogy este tíz óra után a férfi lakosztályában találkoznak.

- Tudod, drágám, néhány dolgot meg kell beszélnem Andre-asszal - mondta a férfi. - Egyébként is jobb, ha nem hozlak hírbe, amíg be nem jelentjük az esküvőt. Gondolom, este már kevesebben láthatják meg, amint feljössz hozzám. Gavioli doktornak pedig megmondom, hogy feleségül veszek, s néhány hét múlva átvitetlek Amerikába.

- De nem is mondtam még igent - emlékeztette a lány a beszélgetésükre.

- Én biztos vagyok a válaszodban. -A férfi ismét átölelte.

Most, amikor Helena visszaidézte magában az egész délutánt, arra gondolt, hogy a hétvégén mindenképpen elutazik Iraklionba Dimitrihez, és őszintén megmondja neki, feleségül megy Piccolohoz. Aztán meg a szüleinek is elújságolja a hírt, elutazik hozzájuk Agiába. Iraklionból három óra alatt megjárja az utat. Anyja valószínűleg sopánkodni fog, de apja talán megértőbb lesz. Hiszen nem Bruno szeretőjeként, hanem a feleségeként megy Amerikába. Piccoli vetette fel, hogy itt Krétán tartsák meg az esküvőt, ezért a lány reménykedett a szülői beleegyezésben.

Ahogy múltak a napok, Caroline egyre intenzívebben érezte Steve hiányát. Két éven át, amióta együtt éltek, még nem voltak távol egymástól. Ez jutott eszébe, miközben kis kizárkázásában összekészítette az úti holmit a hajókirándulásra. Fürdőruháját is betette, mert a terv szerint valahol Kasteli környékén a hajó kiköt három órára, és ott lehet fürdeni is. Aztán végre megkezdődik a munka, ami már szintén nagyon hiányzott az életéből. Többen tréfás irigységgel meg is jegyezték, hogy de jó neki, csak kirándulgat. Nem hitték el, hogy dolgozni szeretne, ezért mostanában már nem ellenkezett, ha ilyesmivel traktálták.

- De milyen furcsa is az ember - ötlött eszébe - Londonban soha nem volt ideje semmire, akkor azért panaszkodott, most itt pihenhet és ezzel sem elégedett. Igaz, ha Steven itt lehetne vele, minden másként alakulna. Bár nagy szerencse, hogy a krétai kollégák kedvesek, segítőkészek: Nikolas és Maria különösképpen, ami már már kényelmetlen is neki. Jó, hogy önállóan megy el a kirándulásra, aztán rövidesen jön az ásatás, a nagy felfedezések kora! Elmosolyodott a megfogalmazáson.

Ránézett az órájára, és látta, hogy még egy kávé nyugodtan megihat. Túl korán kelt - gondolta. Csak hét órakor indul a kikötőből a hajó, s még hat óra sincs. Miután elkészítette

kávóját, ismét Steve arca bukkant elő emlékezetében. - Hosszú lesz ez az idő nélküle. - Aztán gondolatban újra végigpörgette megismerkedésüket, szorosabbá váló kapcsolatukat, s ettől a férfi hiányát még fájóbbnak érezte. Ő már két hosszú beszámolót küldött neki Londonba, míg Steve csupán egyetlen rövid levélkét. De hát köztudott tény, hogy a férfiak általában nem szeretnek levelezni. Caroline sóhajtott, s kézitáskáját felkapva elindult a kikötőbe.

Julia Omalosz már a műtét utáni második napon a kertben sétált, és várta barátnőjét, Alexandrát. Fájt még ugyan a sebe, de a főorvos szerint mozognia kell, s ha minden igaz, még két nap és visszamehet a Delfin panzióba. Érdekes, a főorvos azt is mondta, ne értesítse a szüleit, mert a műtétért itt a kórházban nem fogadnak el pénzt, hiszen a Minósz Kórházat azért hozták létre, hogy az itteni embereken segítsenek. Valami alapítványról mesélt, de abból ő nem értett egy szót sem. Ebben a pillanatban egy cingár férfi állt meg előtte, aki már az első pillanatban ellenszenvet váltott ki belőle.

- Hallom, már jobban van, kisasszony. Engedje meg, hogy bemutatkozzam, én vagyok a konyhafőnök, és mindennek a legfőbb ura. - Meghajolt a lány előtt. - A nevem Otto Ceres.

- Julia Omalosz vagyok. Hogyhogy a legfőbb úr? - kérdezte a lány. - Tudomásom szerint Gavioli doktor a kórház igazgatója...

- Ez igaz. Az étteremben és a bárban viszont, ott én uralkodok! - A férfi furcsa hangszínnel mondta ezt.

Julia szerette volna, ha már távozik, mert ellenszenvé fokozódott.

- Nem volna kedve ma este sétálni velem? Hiszen mozognia kell a műtét után.

- Köszönöm, uram, de nem. A barátnőm nemsokára megérkezik, vele leszek.

Otto csak nézte a lányt, látszott a fiatal teremtésen, hogy idegesíti, zavarja a jelenléte. Ez feldühítette a férfit. - Mi a fene? Ez a kis fruska örülhetne, hogy szóba állok vele! - gondolta magában. Végül aztán se szó, se beszéd, otthagya Juliát, aki ettől megkönnyebbült.

Pár perc múlva megérkezett Alexandra, s a két barátnő vidáman csevegett. Ottó messziről figyelte őket, és éktelen haragot érzett irántuk.

Themisz Kimion is csatlakozott a beszélgetőkhöz. Alexandra érezte, hogy az orvos nem közömbös iránta. Ezt barátnője előtt Julia nem is rejtette véka alá, s azt sem, hogy neki is tetszik a fiatal belgyógyász. Így aztán Alexandra nemsokára elbúcsúzott.

- Ne haragudj, Julia, de mire kerékpárral visszaérek Kolimbariba, eltelik egy kis idő, és sötétedés előtt már a faluban akarok lenni.

- Ha megengedi, kedves Alexandra, én elkísérem - szólt Themisz.

- De mivel? Magának is van kerékpárja?

- No nem, azt nem, de a kocsiba betesszük a maga járgányát, és még sétálhatnánk is.

Julia megértően bólintott.

- Menj csak, Alexandra, nem kell örködnöd mellettem, jó kezekben vagyok. A doktor úrnak igaza van, sétáljatok egyet. Te úgyis mindig azon a keskeny ösvényen jössz át, még nem is láttad a félsziget másik részét, pedig azt mondják, nagyon vadregényes.

Mikor Julia egyedül maradt, egy kis irigység költözött a szívébe, amiért Alexandra olyan gyorsan meghódította a fiatal belgyógyászt, aki nemcsak kedves és közvetlen, hanem jóképű is. Kicsit nehézkesen felállt, s bement a bárba, hogy igyon egy narancslét. Ott csak Jessica üldögélt a pultnál, akivel Julia még nem találkozott. A két, közel egykorú lány bemutatkozott egymásnak. Jessica erőszakos és mindenkit lehengerlő modorával azonnal megkérdezte:

- Téged is Amerikából küldött ide apukád?

- Nem, dehogy! Egy barátnőmmel nyaralunk Kolimbariban. Rosszul lettem, s itt megoperáltak vakbéllel. De napokon belül visszamegyek a Delfin panzióba.

Jessica kíváncsian faggatta újdonsült ismerősét Kolimba-riról meg Athénről. Julia először kissé visszafogottan mesélt a fővárosról, szüleiről. Aztán látta, hogy a lányt minden érdekli, ezért belelendült az elbeszélésbe. Majd egy meglepő kérdést tett fel Jessica:

- Mondd csak, hány férfival feküdtél le eddig?

Julia szeme kerekre tágult.

- Még senkivel...

- Jézusom, csak nem a nőket szereted?

- Ugyan dehogy! Miket képzelsz rólam? Nem értelek, hogy jutott eszedbe. Majd azzal fekszem le, akibe beleszeretek, de ilyen fiúval még nem találkoztam.

Jessica megütközve nézett rá.

- Milyen furák vagytok ti, görög csajok! Én nem tudnám összeszámolni, hány pasassal voltam együtt, de lehetnek vagy húszan, nem, inkább harmincan... nem is tudom...

Julia azonnal felállt.

- Bocsáss meg, de az esti vizitről nem akarok elkészni! - Elindult a kórház felé.

- Mi az, kedvesem, megrémítetted a modoroddal ezt a bájos kis teremtest? - hallotta a háta mögött Otto hangját Jessica.

- Ugyan, eredj már, semmit nem mondtam. Egyébként is mit keresel te itt, amikor vacsoraidő van? Remélem, este tíz órakor a szokott helyünkön találkozunk. Tegnap sem jöttél el. Vedd tudomásul Otto, hogy ezt én nem tűröm el! Engem nem szokás felültetni!

- Rendben, ne hőzöngj! Ma tíz órakor ott leszek!

Jessica alig várta, hogy a férfi birtokba vegye. Mégis, minden szeretkezés után úgy érezte, hogy kielégítetlen maradt, mert újabb szexuális örömekre és élményekre vágyódott. Bár elégedett volt Ottóval, mint férfival, de vágyainak nem tudott határt szabni. Mindig változatos, hosszan tartó kielégülést akart, amit Otto nem volt képes teljesíteni...

- Orvoshoz kellene menned, Jessica. Az már klinikai eset, hogy a szexből soha nem elég neked. Vedd tudomásul, kezd elegendem lenni belőled. Nem tudom, hogy mivel kezelnek téged itt a kórházban, de nem hiszem el, amit a múltkor mondtál, hogy semmivel. Neked olyan kielégíthetetlen az öled, hogy azt egyetlen férfi sem bírja elviselni. Lehet, hogy ez a betegséged... Jobb is, ha többet nem találkozunk, keress magadnak más balekot!

- Miket beszélsz? Azt hiszed, nem látom rajtad, hogy a pénzemért fekszel le velem? Nyilván megtudtál valamit a várható örökségemről... Nem vagy te gáncsnélküli lovag!

- Fejezd be Jessica, mert megbánod, hogy az anyád erre a világra szült!

- Te kis senki "szakácsmester", a görög konyha dísze! - A lány gúnyosan felnevetett. Ebben a pillanatban azt érezte, hogy a férfi elkapja a karját, és tolta maga előtt a meredek part felé, ahol a sziklák, mint a csipkék szegélyezték a lefelé haladó ösvényt. Erősödött a férfi szorítása, s Jessica rádöbrent, hogy ennek fele sem tréfa. - Feldühödött ez a vadbarom - futott át rajta -, majd szelíden szólt:

- Bocsáss meg, Otto, nem akartalak megbántani, de tudod, milyen hőzöngő természetem van, engedj már el, a végén lelöpsz a sziklákra...

A férfi másodpercek alatt a régi lett. Csak nézte, nézte a mélyben dübörgő tengert. Szíve szerint lehajította volna a lányt, de tudta, ilyen hibát nem követhet el.

- Gyere menjünk, mára elég volt a veszekedésből. - Kedvesebb lett az ő hangja is, sarkon fordult, és elindult a kórház felé.

Jessica néhány percig még ott maradt, s megmagyarázhatatlan balsejtelem kúszott felfelé a szívéből az agyába. Félni kezdett. Ő, aki mindig mindent elért az életben, s nem volt előtte semmi sem szent, most félt... a haláltól!...Megrettent a férfi tekintetétől... amelyet még soha nem látott... Úristen, ha egy kicsit jobban meglök, már nem is élnék! - Most először fordult meg a fejében, hogy nem lehet büntetlenül sértegetni az embereket, s az életet a pénzével sem tudja megvásárolni. Hirtelen elhatározta, hogy megváltozik, s azt is, hogy a jövőben óvatosabb lesz.

Andreas a legújabb folyóiratokat olvasta szobájában, amikor megszólalt a telefon. Azonnal megismerte Strode doktor hangját, sőt megérezte benne az izgalmat is.

- Mi újság?

- Andreas, nagyon fontos dolgot kell megbeszelnünk. Most fejeztem be a vizsgálatokat, és találtam egy személyt, akinek minden fő- és alvércsoportja, Rh-faktora és az összes keresztreakciói tökéletesen egyeznek azzal a vérrel, amit olyan régen keresünk annak a New York-i bankárnak!

- Óriási! Ez szinte hihetetlen! Ki az illető?

- Hát ennek nem fogsz örülni. Julia Omalosz az, akit két napja appendicitisszel operáltál...

- S miért csak most derült ki?

- Mert az osztályról Wilson doktornő kontrollvizsgálatot kért, és most lett kész az eredmény. Mi legyen?

- Nehéz ügy... nehéz ügy... A kislány csak tizenhét éves, a szülei Athénban élnek. Meg kell ezt gondolnom, nem szívesen veszteném el azt a gyereket... Tudod, barátom, az eddigiéknél más volt a helyzet, hiszen minden páciensünk öreg és gyógyíthatatlan beteg volt. Carlson, ezen még gondolkodom, nem tudok most dönteni.

- Andreas, egyébként ma jó napom van, mert tegnap Azogirasból egy 76 éves asszonyt hoztak be, akinél Wilson doktornő súlyos anterioseptális infarktust állapított meg. A beteg állapota csaknem reménytelen, by-passt lehetne megpróbálni, de kizárt dolog, hogy a kor miatt ezt kibírja. Emellett mi nem tudjuk megcsinálni, az Iraklionba való szállítást pedig szintén nem bírná ki!

- Jó, rendben, de mondd már, mit akarsz ezzel a beteggel?

- A laboratóriumi vizsgálatok alapján a vére kiválóan alkalmas lenne aminosav-hidrolizátum, Amparon előállítására.

- Ez valóban remek! Mikor kezdenénk a vértelenítést?

- Őszintén szólva a beteg szempontjából teljesen mindegy. Ma éjszaka lenne a legjobb, mert tudomásom szerint Pénelopé az ügyeletes, nem Wilson doktornő, aki esetleg keresheti a betegét. Attól is félek, hogy reggelre az idős asszony exitálhat...

- Akkor rendben, este tíz órára vitesd le a kettes előkészítőbe, én is ott leszek!

- Jó, de a beteg monitoron van...

- Akkor a monitorral együtt szállítsák, így még kevésbé kelt feltűnést.

Adélelőtti nagyvizit előtt Wilson doktornő bement a főnökéhez, Carleni doktorhoz és referált az Azogirasból behozott idős asszony hajnali exitusáról. Rogers elkérte a beteg leleteit, aprólékosan áttanulmányozta, majd így szólt kolléganőjéhez:

- Kedves Susie, te itt már semmit nem tehetél. Amikor a diagnózist megállapítottad, akkor is tudtad, hogy reménytelen az állapota. Arterioseptális infarktust ebben a korban szinte

kizárt meggyógyítani...

A szokásos főorvosi nagyvizit kórteremről kórteremre haladt. Rogers Carleni főorvos éppen Ivra doktornő egyik betegének ágyánál állt meg. Az orvosnő kezébe vette a kórlapot, és halkán referált:

- Tegnap hozták be a beteget, negyvenhárom éves, meglehetősen rossz állapotban. A lépe és mája megnagyobbodott, végtagfájdalmi vannak. A hozzátartozók elmondása szerint erősen vérzékeny, a legkisebb nyomásra is tele lesz kék foltokkal. Laboratóriumi leletei thrombopenián, kisfokú anemián, illetve leucopenián kívül különösebbet nem mutatnak. Egyetlen dolgot találtam, a szérum savanyú foszfát-tartalma enyhén növekedett...

A főorvos maga is alaposan megvizsgálta a beteget, majd az orvosnőhöz fordult:

- Valóban nagyon atípusos a kép. Magam elsősorban Gaucher-kórra gondolok, bár látom, hogy nincsenek Gaucher-sejtek a vérképben. Javaslom, csináljanak egy sternumpunkciót, gyakran előfordul, hogy ebben megtalálják a Gaucher-sejteket. A laboratóriumi vizsgálatokat pedig egy szérum lipid ELFO-val egészítsék ki, ami közelebb vihet a diagnózishoz. A végtagokról készíttessen többirányú röntgenfelvételeket, a csontvégeken megjelenő Erlenmeyer-lombikhoz hasonló alakú felritkulás a Gaucher-kór tipikus jelensége. Gondolom, két-három nap alatt mindennel meglesznek, akkor beszéljünk újból a dologról. Valószínűleg csak steroid kezelés és röntgenbesugárzás marad. Felmerül ugyan, hogy ne csináltassunk-e egy lépkiírtást, de nem hiszem, hogy volna értelme...

A nagyviziteken Carleni főorvos nemcsak kitűnő diagnosztikai érzékéről tett tanúbizonyságot kollégái előtt, hanem-precizitásáról is. Ő pedig szeretett itt dolgozni, mert széles körű lehetősége nyílt a különböző belgyógyászati betegségek gyógyítására. Talán az egyetlen zavaró momentum az volt számára, hogy még a kezdet kezdetén, mielőtt igent mondott volna a főorvosi állásra, Bruno Piccoli és Andreas Gavioli elmondták neki, hogy rövid időre ugyan, de a Minósz Kórházban olyan egészséges embereket is gyógyítani fognak látszólag, akik az igazságszolgáltatás elől itt kapnak menedéket, nem kevés pénzért. Később rájött, hogy az ilyen szupermodern létesítmény sokba kerül, különösen akkor, ha a helyieket ingyen kezelik. Így azzal nyugtatta lelkiismeretét, amikor e téma felmerült benne, hogy a bűnözők pénzéből életeket mentenek meg! A részleteket és a pénz nagyságát nem ismerte Rogers, de valójában nem is érdekelte. Most is ez futott rajta végig, amint Terry Barboni ágya előtt megállt, s az egészségtől majd kicsattanó fiatalember kórlapját nézegette. A látszat kedvéért néhány vizsgálat szerepelt a papíron, de kezelésként csupán néhány szedatívumot rendelt Andreas a betegének.

Még szerencse - gondolta Rogers -, hogy amerikai pácienseinket Gavioli kezeli, már amennyiben ezt kezelésnek lehet nevezni...

- Jobban érzi magát? - tette fél az ominózus kérdést Terrynek, azért, hogy a kollégák ne gyanakodjanak.

- Igen, főorvos úr, de elég gyakran fáj a fejem és szédülök - mondta halkán a betanult szöveget Terry.

- Rendben, az igazgató úr majd később meglátogatja, s ő rendeli magának a gyógyszereket. Panaszait említse meg neki...

A nagyvizit után a főorvosi szobában még egyszer megbeszélte beosztottaival az ügyeleti beosztásokat. A beszélgetés félbeszakadt, mert Riart nővér szinte berobbant az ajtón.

- Elnézést, elnézést, de a tengeren felborult egy turistahajó, ötven emberrel. Egy matróz ért ide elsőnek, és segítséget kér tőlünk. Mit tegyünk?

Rogers azonnal intézkedett.

- Az ápolók, a segédszemélyzet fusson le a partra, s a kikötőben lévő összes kishajót és motorost indítsák el, s akit lehet, mentsenek ki... Mi pedig - fordult a kollégáihoz - a vizsgálokat készítsük elő. Bizonyára sokkos állapotban kerülnek majd ide turisták. Még az is lehet, hogy akad közöttük olyan, aki nem tud úszni, bár remélem, hogy hajón van megfelelő számú csónak és mentőöv. Én közben szólok Andreasnak.

Perceken belül a kórház egész személyzete felkészült az esetleges sérültek fogadására. A sziklás partszegélytől meglehetősen nehéz volt felhozni a embereket, akik az ijedségtől szinte eszméletüket veszítették. A kapitány úszva érkezett, utolsónak Olyan gyorsan elsüllyedt a hajó, hogy mire a mentés befejeződött, már nem látszott belőle semmi. Rogers egy hatalmas pohár konyakot öntött a fiatal kapitánynak, aki hebegve elmondta, hogy ez volt az első útja, amelyen turistákat vitt körbe, a sziget körül.

- Még most sem tudom elképzelni, mi okozta a katasztrófát. Nem mentünk annyira a part közelébe, hogy sziklának ütközzünk... de ez sem ki zárt. Krétán errefelé igen élesek és nagyok a sziklák... Én nem tehetek róla...A legénység közül senki sem látott semmit...

- Uram - fordult a főorvos a zaklatott férfihoz - Menjünk le a vizsgálóba, meg az ebédlőbe, először nézzük meg a kezelésre szorulókat, akiket kollégáim már ellátnak, aztán próbálja megállapítani ki hiányzik, mert sürgősen értesítenünk kell a rendőrséget. Az egészséges embereket vissza kell szállítani Iraklionba, a betegekről pedig majd az igazgató úr dönt.

A kórház összes orvosa részt vett a betegek ellátásában. Az ötven utasból huszonketten sérültek meg, de csak hárman kerültek súlyos állapotba. Themisz Kimion, Susie Wilson, Carlson Strode, Pénelopé Ivra és még Steno Barizza is, aki mint a laboratórium vezetője szinte soha nem mozdult ki szobájából, mindannyian segédkeztek ellátni a betegeket. Legtöbbjüknél csak kisebb-nagyobb karcolás, zúzódás volt látható. Néhánynál kar- és lábtörést állapított meg a röntgen. Összeszámlálták az utasokat és a legénységet, az utóbbiak teljes létszámban teát iszogattak az étteremben, míg az utasok közül ketten eltűntek.

- Nyilvánvaló, hogy ők vagy nem tudtak úszni, vagy a sokkhatástól annyira kimerültek, hogy elnyelte őket a tenger. - A kapitány sóhajtott.

A három súlyos sérültet elhelyezték a kórtermekbe, és megkezdték kezelésüket. Egy amerikai turista a feleségével együtt jött a kirándulásra. Mindketten belső vérzést és agyrázkódást szenvedtek. A harmadik beteg Angliából érkezett az iraklioni Régészeti Múzeum meghívására, és szabadnapján jött erre a hajóútra. A kapitány nem tudott róla semmit, még a nevét sem. Őt azonnal operálni kellett, ami egy belgyógyászati kórházban nem volt könnyű feladat. Rogers ideiglenes mütőt állíttatott össze.

- Themisz és Pénelopé, ti ketten asszisztáljatok, te pedig, Susie, lásd el az aneszteziológus feladatát.

- Jézusom, én nem tudok altatni! - kiáltott fel Wilson doktornő.

- Nem kérdeztelek, hogy tudsz vagy sem. Valamennyit az egyetemen megtanultál. Fogd már fel végre, hogy ha a nőt nem operáljuk azonnal, itt hal meg a kórházban.

Mindannyian bevonultak a hevenyészve felszerelt mütőbe. Csodálkozva látták, hogy Carleni főorvos a rendelkezésre álló, rendkívül rövid idő alatt szinte csodát tett. Igaz, ami az alapfelszereltségüket illette - gázpalackok, peristaltikus pumpák, lélegeztető maszk, monitorok -, a kórházban minden megtalálható volt, azonban az épület legkülönbözőbb helyein vagy emeletén. Egy nagyobb kórtermet kiürítve a főorvos az ápolószeméllyzettel és a kertészekkel

mindent egy helyre hordatott. Elkészítették a megfelelő elektromos vezetékeket, csatlakozásokat a vízcsepokhoz, melyeknek összeszerelését és egymáshoz illesztését maga a főorvos végezte, illetőleg ellenőrizte.

Megkezdték a bemosakodást. Susie steril nadrágot és inget öltött, s megkezdde az ismerkedést a gázpalackok és a lélegeztető készülék csatlakozásaival, működésével.

Még nem végeztek egészen a mosakodással, amikor betolták a műtőbe Caroline Besst, az ő sérülései látszottak a legveszélyesebbnek. Rogers Carleni feltételezése szerint valami nehéz tárgy, talán a hajóból egy gerenda eshetett a combjára és az alsó testére, amit azonban nem lehetett pontosan megítélni, éppen a rengeteg zúzott seb és bőr alatti, izomszöveti véráláfutások miatt. Rogers, Themisz és Pénelopé a műtőasztalhoz lépett. Mindannyiuk tekintete Susie felé fordult, aki most már elég határozottan bólintott a műszerek közül.

- Indulhattok, minden működik! Letettem egy trachea-tubust, alszik.

Themisz jókora vattapamacsot csípett egy peanba, odatartotta az asszisztáló nővérnek, aki alaposan átitatta jóddal. Az orvos gyors mozdulatokkal igyekezett a műtési területet minél alaposabban áttörölni.

- Azt hiszem, leghelyesebb lesz, ha az alhas bőrét megnyitjuk, itt látszanak a legnagyobb hematomák. Ha szerencsénk van, talán még azt is meglátjuk, hogy melyik lefelé vezető értörzsek sérültek.

Pénelopé egy közepes méretű szikét nyújtott a főorvos felé, míg jómaga felmarkolt egy csomó peant. Rogers húsz-huszonöt centiméteres keresztmetszést ejtett a beteg alhasán, melyből azonnal ömleni kezdett a vér.

Themisz marokszámra használta el a steril törlőket, hogy tiszta területet teremtsen a műtőhez. Néhány pillanattal később, ha rövid időre is, de feltisztult annyira az izomtömeg, hogy mindhárman megláttak egy közepes méretű artériát, melyből szinte szökőkútszerűen spriccelt a vér. Pénelopé gyors mozdulattal két peant is rácsípett egymás után az ércsonkra, mire a vérzés elállt.

- Hála Istennek - szólt Rogers -, azt hiszem, az első számú tettet megcsíptük! Az alsó hasfalán elhelyezkedő hematomák minden bizonnyal innen eredtek. Gyorsan kösd le, Themisz, lehetőleg catguttal.

Az ér lekötése után elsősorban a bal comb irányában haladtak tovább, miután ott látszott a legtöbb duzzanat és sérülés. A musculus femoralis több helyen roncsolódott ugyan, de nem szakadt el, és több artériásérülést sem találtak.

Rogers gumikesztyűs keze óvatosan áttapintotta az izomtömeget, majd megkönnyebbülten sóhajtott.

- Óriási szerencsénkre úgy tűnik, csak zúzódott az izmok és a szalagok, de sem ezek, sem a nagyobb erek vagy idegek közül nem szakadt el egy sem. Hatalmas ütést kaphatott a szerencsétlen. Szerintem ha szépen, rétegesen zárjuk az egészet, benuulás vagy maradandó károsodás nélkül megússza. Persze, ennél nagyobb műtőre itt úgysem tudunk volna vállalkozni, a szállítás pedig életveszélyes lett volna - mondta az altatórvosnak.

A műtési terület zárása után a főorvos két palack csoport azonos vér transzfúzióját rendelte el.

- Ha bement a vér, folytassátok hypertóniás glükózzal, természetesen legyen állandóan monitoron a beteg. Egy óra múlva magam is újból megnézem, remélem, addigra fel is ébred.

Gavioli doktor, mikor már kissé rendeződtek a ügyek, értesítette az iraklioni rendőrkapitányságot. Alexandru Grillo kapitány meglehetősen ingerült hangon faggatta:

- Mikor történt a baleset hány órákor?
- Hát körülbelül egy-másfél órával ezelőtt.
- S ha szabad kérdeznem, miért nem telefonáltak azonnal?

Andreas felcsattant.

- Mert úgy ítélték meg hogy először a betegeket kell ellátnunk! Az önök munkája csak azután következhet. - Aztán szó nélkül lecsapta a telefont.

Alexandru Grillo három munkatársával helikopteren érkezett a kórház leszállópályájára. Késő estig tartottak a kihallgatások. A rendőrség elhozta a hajóstársaság utaslistáját, így az eltűnt személyeket azonosítani tudták. A kapitányt több mint egy órán át faggatták. A legénység ugyanazt vallotta, nem ütközhettek sziklának, legalábbis ők semmit nem észleltek a felszínen. A kirándulóhajó kimentése gyakorlatilag teljesen értelmetlen lett volna

- Majd fizet a biztosító - mormogta Alexandru Grillo, aki mint őslakos krétai tudta, hogy a tengerészek, kapitányok ismerik a sziget környékét. Mikor a kapitány adatait felvették, kiderült, hogy még csak huszonhat éves múlt, de összes vizsgáját kitüntetéssel tette le, ezért alkalmazta a társaság.

- Azt hiszem, semmiféle gyanús momentum nem merülhet fel a turistahajó elsüllyedésével kapcsolatban. Én balesetnek minősítem - mondta az iraklioni rendőrkapitány az igazgatónak. - Arra kérem, doktor úr, hogy a nem szállítható betegeket tartsa itt. Ha jól tudom, hárman vannak. A többiekért egy órán belül autóbuszok jönnek, már megbeszéltem a hajóstársaság egyik vezetőjével.

A legrosszabb állapotban az angol nő volt, akit ugyan megműtött Carleni főorvos, de gyógyulásának folyamata még tartogathatott meglepetéseket.

Olyan hívogató a hajnali friss levegő - gondolta Julia, amint sétálgatott a kórház közelében a tengerparton. Milyen jó, hogy holnap elmehet a kórházból Alexandrával. Bár még pihennie kell, de akkor is jobb lesz, mint itt... Igazán mindenki kedves hozzá - de mégis, a kórház az csak kórház... Nézte a fodros hullámokat, mintha énekelnének, ahogy odacsapódnak a sziklákhöz. Mindig is vonzotta a tenger, nemcsak úszni imádott, hanem alig várta, hogy új búvárfelszerelését is kipróbálja. Elmélyülten figyelte az egymást követő hatalmas, csobbanó hullámokat, aztán megfordult, és döbbenetén így kiáltott:

- Maga mit keres itt? - Érezte, hogy erős karok ragadják meg, s lökik lefelé. - Segítség! Segítség! - Kétségbeesett sikolyát túlharsogta a sirályok vijjogása...

A támadó nézte a zuhanó testet... aztán a lány kibomlott haja szétterült az egyik szirten... Messziről már csak zöld ruhája látszott... A férfi megfordult, és az általa jól ismert úton távozott...

Andreas Gavioli már kora reggel felhívta Strode doktort.

- Döntöttem! Julia Omalosznál megcsináljuk a vizsgálatot... Tudod, sajnálom szegényt, de szükség van a vérére... Holnap soron kívül szállítanunk kell...

- Rendben, Andreas. És mikor végezzük el a munkát? A vizsgálóba vitessem a kislányt? Talán jobb volna délután csinálni, akkor csöndesebb a kórház, mint most. A kollégák már megkezdték a kisvizitét, és rövidesen Carleni is megtartja a nagyvizitét...

Gavioli egy másodpercig gondolkozott, majd így szólt:

- Rendben, mondjuk este hat órákor találkozunk a szokott vizsgálóban. Addig mindent készíts elő. - Letette a kagylót.

A Minosz Kórház délelőtti élete a megszokott képet mutatta. A laboratóriumban, a

röntgenben folytak a vizsgálatok, az orvosok és ápolónők előkészítették a gyógyszereket, a kiírásoknak megfelelő sorrendben elvégezték a betegek vizsgálatait.

Helena elgondolkodva, tőle szokatlan lassúsággal készítette össze az ebéd utáni gyógyszereket. Meg-megállt közben, töprengve maga elé nézett, s azon gondolkodott, hogyan oldja meg a hétvégéjét, hogy Dimitrinek és a szüleinek is bejelenthesse az esküvőjét. Brunónak megígérte, hogy az időpontra vonatkozóan rövidesen választ ad.

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó és egy fiatal lány lépett be. A főnővér azonnal megismerte Alexandrát.

- Elnézést a zavarásért, de a barátnőmet sehol nem találok. Arra gondoltam, valamilyen vizsgálaton lehet... Nem tudna segíteni nekem, nővér?

- Dehogynem! Jöjjön csak, megnézzük, hol csavarog Julia. Ha jól emlékszem, nem láttam a kórlapján vizsgálati kiírást...

A belgyógyászat mindkét emeletén végimentek, s a betegek számára fenntartott társalgókban, aztán az étteremben, a bárban, az úszómedence körül, minden létező helyen keresték a lányt.

Már majd egy órát eltöltöttek a kutatással, amikor Helenán megmagyarázhatatlan érzés lett úrrá: Julia rendkívül szolid, csendes teremtség volt. Vajon hová tűnhetett? Helena Alexandrához fordult:

- Kérem, várjon itt rám, üljön le egy padra, megnézem a laboratóriumban és a röntgenben is. Hátha ott van.

A laboratóriumban Themisz Kimion éppen keneteket vizsgált, amikor meghallotta, hogy Julia szőrén-szálán eltűnt. Azonnal abbahagyta munkáját, és Alexandrához sietett.

- Jöjjön, nézzük végig a kertet! - Kezét nyújtotta a lánynak. - Ilyen nincs, hogy egy zárt helyen valakit ne lehessen megtalálni.

A hatalmas parkot körbebolyongták, de hiába. Kimion doktor rövid ideig tépelődött, mit tegyen, aztán eldöntötte, hogy szól a belgyógyászat főnökének, Carleni doktornak. Mikor a főorvos meghallotta Julia eltűnését, először elmosolyodott Themisz izgatottságán, amit szerinte a szép Alexandra közelsége okozott. Majd utasította a segédszemélyzetet, hogy keressék meg a lányt.

Végül az igazgatóhoz is eljutott a hír: nem találnak egy beteget. Andreas úgy érezte, szétfeszíti a méreg.

- Hol kujtoroghat az a lány? És Strode miért nem intézkedett? Igaz, még van ideje, de szólnia kellett volna Juliának, hogy délután egy speciális vizsgálatot hajtanak végre rajta.

Este hat órakor, a reménytelen keresés után Andreas Gavioli felhívta Alexandru Grillo rendőrkapitányt, aki éppen pecázni készült munkatársával, Dimitri Tipolóval. Óriásit káromkodott, amikor meghallotta a hírt.

- Tisztelt igazgató úr, helikopterrel megyünk, mert különben csak késő éjszaka érnének oda. Viszem magammal a stábot, de remélem, hogy alaposan körülnéztek, s nem kényelemből riasztanak bennünket...

- Tisztelt főkapitány úr! Ne gondolja, hogy számomra kellemes időtöltést jelent önökkel beszélgetni. A lányt reggel óta keressük, reménytelenül.

- Indulunk! - A főkapitány morózus ábrázattal tette le a kagylót. - Látod, Dimitri, most ismét találkozhatasz Helenával. Nem értem én ezt az egészet, hogy tűnhet el egy kórházból egy beteg? Mindegy, odarepülünk. Remélem, a lány addigra már megkerül, és mi este is kimehetünk pecázni. A nyomszakértőket és a dokit mozgósítsd. Szerencse, hogy a

helikopterbe hatan is beférünk. Úristen, még rá gondolni is szörnyű, hogy ebben a hőségben most, késő délután repülünk a félszigetre!

Este tíz óra tájban az ügyeleteseket kivéve a teljes kórházi személyzet az étteremben tartózkodott. A betegek nem hagyhatták el szobájukat, kitörőfélben volt a pánik, amikor a hír felröppent, hogy Julia Omalosz lezuhant a sziklákra. Az orvosszak-értő külsérelmi nyomot nem talált. Megállapítása szerint a lány megcsúszott, elveszítette az egyensúlyát és meghalt...

Gavioli mindenkit megvendégtelt, kávéval, üdítőkkel. Szótlanul ültek. Julia volt a negyedik személy, akit a kórház közelében a sziklán holtan találtak, valóban lehetett-e ez a véletlen műve, vagy valaki csak annak kívánta feltüntetni? A résztvevőkön látszott a kétely.

Dimitri félrehívta Helenát.

- Remélem, a hétvégét együtt töltjük. Véletlenül találkoztam apáddal Iraklionban, s mondtam neki, hogy rövidesen megtartjuk az eljegyzésünket. Ugye örülsz, drágám?

Át akarta ölelni a lányt, aki ridegen azt mondta:

- Tévedsz, Dimitri, nem lesz sem eljegyzésünk, sem esküvőnk! Nem ilyen körülmények között akartam megmondani, de most már mindegy, te kényszerítettél rá azzal, hogy apámnak válótlanságot mondtál. Kedves Dimitri, vedd tudomásul, hogy férjhez megyek, méghozzá rövidesen, de nem...

- Úgy? Szóval összeszűrted a levelet itt egy doktorral?

- Nem! Krétáról is elmegyek, messzire...

- csak nem... a tulajdonos... az amerikai Piccoli kérte meg a kezéd?

- De igen, nem akarok hazudni neked. Hozzámegyek feleségül!

- Te szent ég, Helena! Ilyen ostoba vagy? Legfeljebb barátnőnek visz át Amerikába, de utána én nem fogadlak vissza. Hiába könyörögsz majd... Te szajha! - üvöltötte immár torkaszakadtából. A terem csendjében visszhangzott a hangja. Döbbszent tekintetek fordultak feléjük, de Dimitri nem hagyta abba: - Te leszel Piccoli kitarottja!... Ezt akarod? Befűzött! Befűzött! Te szerencsétlen! - Karjára hajtotta a fejét, és zokogásban tört ki. A többiek szótlanul nézték a jelenetet...

A nő vörösseszőke haja szétterült a párnán. Az infúzió egyenletesen csepegett vénájába. Rogers Carleni látta, hogy a monitor jelzése egyenletesebb, ritmusosabb szív működést mutat.

- Szegényke! Ha otthon marad Angliában, mindez nem történt volna vele. Milyen fiatal! Ha az iraklioni Régészeti Múzeum nem hívta volna meg, nem jött volna ide sem kirándulni... Ha... Mennyi ha van az ember életében... - medítált Rogers. Azon töprengett, hogy vajon elég erős lesz-e a beteg szervezete, és ha meggyógyul, nem marad-e valami károsodása. Igaz, még rövid idő telt el a baleset óta, de akkor is... Az orvosok sem istenek, s nem tudni előre mennyit bír el egy szervezet... - Kíváncsi lennék, férjes asszony-e vagy lány. - Ezen magában elmosolyodott, mert a betegeivel kapcsolatban ilyen kérdés még soha nem merült fel benne.

Kiment a folyosóra, és a szobája felé tartott, amikor Helenába ütközött.

- Szerencsétlen, ennek megvan a maga baja. Az a cirkusz az ebédlőben amit a vőlegénye csinált, nem semmi...

A főnővér halkán megkérdezte:

- Főorvos úr, úgy látom a kiírásom, megváltozott az éjszakai ügyelet Wilson doktornőhöz ismét Riart nővér van beosztva. Én szívesen vigyázok az angol betegünkre.

Rogers kérdően nézett rá. - De miért? Az infúziót időben cserélni kell, a gyógyszereket

beadni. A doktornő és a nővér ezért van itt. Vagy valami baj van Helena, amiről én nem tudok?

- Hát... -A lány elpirult. - Amikor a múlt héten együtt ügyeltek, két betegnél nem cserélték ki az infúziót... Mindkettő csöngetett a nővérszobába de állítólag Mata nem ment be hozzájuk. Gondolom, az angol betegnél most létfontosságú, hogy időben kapja a kezelést...

A főorvos elgondolkozott, aztán csak annyit szólt:

- Rendben, Helena, majd jobban figyelek arra, amit mondott. Ma éjszaka én vállalom, hogy Caroline Bessnek bekötöm az infúziót. Menjen csak nyugodtan aludni. Látom magán, kiborult... amit nem csodálok. De lenne egy baráti tanácsom, ha nem sértődik meg...

- Ugyan, dehogy, főorvos úr, csak tessék mondani.

- Néhány hétig várjon a döntésével, hogy férjhez megy-e Bruno Piccolihoz vagy sem. Nézze, kedves Helena, ne értse félre, én igen kedvelem magát, ezért szeretném megóvni a csalódástól. Tudja egyáltalán, mivel foglalkozik Bruno Amerikában? Ismeri a körülményeit, a családját és még sorolhatnám a kérdéseket?...

- Hát... nem... Erről nem beszéltünk. Csak azt tudom, hogy nőtlen és saját családot szeretne...

- Kedvesem, ez még nem elég a házassághoz!

- Akkor mi a tanácsa, főorvos úr?

- Ha legközelebb átjön hozzánk Bruno, érdeklődjön részletesen a körülményeiről. Próbálja kitolni az esküvő időpontját. Hallgasson rám, lehet, hogy amit megtud, elriasztja a házasságtól, de az is lehet, hogy boldogan hozzámege a milliomoshoz. Valójában én sem ismerem annyira Brunót, de talán kicsit jobban, mint maga, kedves Helena. Egyébként úgy dönt, ahogy jönnek látja.

- Köszönöm, főorvos úr, megfogadom a tanácsát és várok. Egyébként is borzasztóan kínos volt nekem Dimitri kitörése. De hát őt is meg lehet érteni. Nem ott és nem akkor kellett volna bejelentenem, hogy elhagyom őt, bár még nem voltam gyűrűs menyasszonya. Gyerekkori barátok és szeretők voltunk. De ez még nem kötelezhet egy egész életre - mondta szinte önmagának Helena.

Alexandru Grillo előtt igencsak kellemetlen nap állt. Már kora reggel érezte, hogy a gyomra fáj, és az idegességtől egyik cigarettáról a másikra gyújtott. Julia Omalosz szülei érkezését várta Athénból. Neki jutott a kellemetlen, sőt annál több, tragikus feladat közölni, a lányuk hogyan halt meg. Amikor telefonon elmondta a hírt, az asszony annyira zokogott, hogy nem tudták egymást megérteni. Később az apa hívta vissza.

Az ügyet lezárták, mint véletlen balesetet, de a rendőrkapitányt kételyek gyötörték. Ismételen előszedte Anna Grogról, Margareta Kellerről és a még mindig ismeretlen áldozatról készült feljegyzéseket. Azonosságot csak a helyszínben talált, ami nem kevés - állapította meg a csavaros eszű és józan gondolkodású rendőrkapitány: - Tehát összegezte - valakinek ott a környékbeli falvakból kell elkövetnie a bűntetteket... Aztán a gondolat szinte megállt a fejében... Mi van, ha a híres Minósz Kórház rejt egy aberrált elmét? Olyan furcsán viselkedik az igazgató, mint akinek rejtegetnivalója van. Persze, lehet, hogy képzelődés az egész, és ez a teória légvárra épül, de nem ártana a kórház valamennyi dolgozójának előéletét közelebről megismerni. Ehhez még csak oda sem kell menni, elegendő megtalálni és elolvasni a pályázatukat.

- Az is lehet, hogy Gavioli doktor csak a kórház hírnevét félti... Tudomásom szerint a krétai betegeket ingyen kezelik, és Amerikából pénzelik az intézmény működését. Aztán ott

van Dimitri szerelme, Helena nővér. Az a jelenet, amikor összevesztek, borzasztó volt, nekem is mint rendőrkapitánynak, hogy az egyik emberem nyilvánosan letolja a barátnőjét, mert máshoz kíván férjhez menni. De Dimitri nem lobbanékony típusú férfi, tehát valószínűleg az borította ki, hogy az amerikai milliomos elcsavarta a főnővér fejét... De hát akkor sem viselkedhet így! Persze emberi dolog a kiborulás, főként ha egy férfi önérzetét ennyire megbántják. Dimitri nem lehet halálosan szerelmes a lányba, hiszen sokan tudják, hogy itt Iraklionban is csapja a szelet egy fiatal özvegyasszonynak...

Ismét elővette a hatalmas paksamétát, s megpróbált valami láncolatot felfedezni a bűnügyekben. Mintegy kétórás megfeszített figyelmes olvasás és jegyzetelés után letette a papírt.

- Nem, semmi más közöset nem találok! Elmegyek Rizzába - döntötte el -, és beszélek azzal az öregasszonnyal, akinél Anna Grog lakott. Hátha észreveszek valamit. De ezúttal nem viszek magammal senkit:

A saját kocsiába ült. Jobb lesz így, talán nem is árulja el, hogy zsarú. Akkor jobban megnyílnak az emberek.

Grillo lassan jutott ki a fővárosból. A tengerparton már gyorsítani tudott, s amikor egy elágazásnál megnézte a térképet, látta, hogy körülbelül három kilométert kell még mennie egy keskeny, másodrendű úton. Az utcák teljesen kihaltak voltak, hiszen délután két órakor általában mindenki visszavonul pihenni. A leírás alapján gyorsan megtalálta Borgerisz asszony házát, aki a tornácon üldögélt és borsót tisztított.

Alexandru Grillo a bemutatkozásnál nem mondta meg, hogy rendőr. Annyit árult el, hogy Anna Grog ismerőse Iraklionból.

- De uram - mordult fel az öregasszony -, hiszen a megboldogult Németországból jött, ha jól tudom

- Az igaz, de megérkezésekor egy rövid időt eltöltött a mi csodálatosan szép fővárosunkban. Borgerisz asszony hideg krasit hozott a konyhából: Cserépkancsót és két poharat tett az asztalra. A hangulat néhány mondat után feloldódott, mert Alexandru értett hozzá, hogy az idős krétaiakkal megtalálja a megfelelő hangot.

Amikor látta, hogy az öregasszony félretette fenntartásait, nyíltan megkérdezte: - Nem kapott levelet Anna Grog valahonnan Krétáról, amit a rendőrség nem talált meg? Vagy nem találkozgatott itteni férfival? Én azt gyanítom, nem kerülhetett véletlenül arra az elhagyatott Rodopra.

- Hát kedveském, ami igaz, igaz, egyszer kapott egy levelet. Nekem nem mondta meg, mi van benne, de nagyon izgatott és jókedvű lett. Esténként többször is elkocsikázott, persze ezt én a férjének nem meséltem el. Nyugodjon békében szegényke. Olyan jószívú, kedves teremtmény volt, nem is tudom, hogy mehetett feleségül ahhoz a visszataszító öregemberhez. De hát ahogy még a nagyanyám mondogatta: "az öregember igen vonzó lehet, ha sok pénz csörög a tarsolyában"... Azt hiszem, itt is erről lehetett szó.

Alexandru igyekezett visszaterelni a beszélgetést az őt érdeklő részletekre.

- A főváros hogy tetszet Annának? Nem beszélt róla?

- De, de - sóhajtott az asszony. - Azt mondta: nem hittem volna, hogy ott is van kaszinó. Először nem érttem, mit mond, aztán elmesélte, hogy sok pénzt lehet nyerni, valami kerékfogatással.

- Nem találkozott ott ismerőssel?

- Erről nem szólt. Vagyis... vagyis... egy férfit említett, aki eligazította a fővárosban.

Amolyan vékony alkatúnak, ám nagyon kedvesnek írta le nekem.

- Hát ez nem sok, ennyit az embereim is kiszedtek az asszonyból - így dühöngött magában Alexandru, hogy feleslegesen ilyen nagy utat tett meg.

- A férje elvitte a holmiját?

- Igen, itt volt és mindent összecsomagolt. De azért - felcsillant egy cinkos fény a beszélő szemében - egy gyűrűt itt felejtett. Vagyis begurult az ágy alá, és én csak később találtam meg...

- Mutassa meg nekem, látni szeretném.

- Jól van, jól van, de nem adom vissza. Emlékként őrzöm a megboldogulttól. - Kiment a konyhába, s néhány pillanat múlva egy öblös fűszertartóval tért vissza. Lecsavarta a tetejét, és az oregánó közül előbukkant az aranygyűrű.

Alexandru kézbe vette, és azonnal látta, hogy a híres Minotauros-fej van középen, s a bika szarvaiból fonódik a gyűrű.

- Nem értékes az egész - szólt az asszony. - Emlék csupán...

- Amikor megérkezett, viselte a gyűrűt?

- Nem. Biztos, hogy nem. Egyik alkalommal, amikor elviharzott a kocsijával, és csak másnap délután jött haza, akkor mutatta nekem boldogan, hogy egy férfitől kapta. De többet nem tudok. Kérem vissza az emléket.

- Mi lenne, ha megvenném magától? Magának ez így nem sokat ér, a pénzt viszont elköltheti.

- Azt már nem! Adja csak vissza szépen!

Alexandru cselhez folyamodott.

- Mi lesz, ha a rendőrségtől valaki megtudja, és megbünteti magát, hogy nem adta oda Anna férjének a gyűrűt? Így, ha eladja, pénzt is kap és nem szólhatja meg senki.

Az asszony pillantásában megjelent a kapzsiság...

- Mennyit gondol érte az úr?

- Hát... mondjuk tízezer drachmát.

- Nem, legyen húszezer!

Alexandru beleegyezett, mert egy belső hang azt súgta neki, hogy most még ugyan semmi nem utal rá, de hátha éppen ez a gyűrű is segít majd a nyomozásban. Azt tudta, hogy aranyból készült, s azt is látta, hogy a bika szemeiként egy-egy apró kő csillog benne. Az értékét nem tudta felbecsülni, de most nem is ez a lényeg - gondolta. - Majd a rendőrségen jegyzőkönyvet készítek róla és elszámoltatom. Hozzátartozik a nyomozáshoz - nyugtatta meg saját magát. Leszámolta az asszony kezébe a pénzt, aztán néhány udvarias mondat után elköszönt.

Alexandra a barátnője tragédiája után olyan sokkot kapott, hogy Themisz Kimion aggódott érte. Megkérte Rogers Carleni főorvost, néhány napra vegye fel a belgyógyászatra.

- Kezelésre van szüksége. - hadarta a fiatal kolléga. - A kislány érthető módon teljesen kiborult a gyilkosságtól, vagyis a balesettől, ahogy a rendőrök nevezték. A szülei négy nap múlva érte jönnek, s nem érzem őt addig biztonságban a Delfin Panzióban. Ugye megérted, Rogers?

- Hát persze, én is voltam fiatal és szerelmes - sóhajtott a főorvos -, bár szólnunk kell Andreasnak, mert tele van a kórház, egyetlen szabad ágy van csupán. Elintézem, nyugodj meg és remélem, délután behozhatod Alexandrát. Néhány szedatívumot adunk neki, meglátod, rendbe jön.

- Hát... hát... - Themisz elpirult -, jobb szeretném itt tudni magam mellett, ez az igazság...

- Jó, jó, nem kell megmagyaráznod! Mindent értek. Elintézem, rendben. Persze, nem árt, ha néhány vizsgálatot elvégzünk nála. Ezzel egyetértesz, ugye, barátom?

- Igen, hogyne, te vagy a főorvos. Tegnap este is azt láttam, amikor meglátogattam a panzióban, hogy állandóan körülnéz, figyel, és mintha félne, úgy viselkedett. De hogy mitől, azt nem értem. Nyilvánvaló, hogy a barátnője, Julia egyedül sétálgatott és megcsúszhatott. A rendőrség is véletlennek minősítette...

- Maradj te csak orvos, ne vállald át a nyomozás rejtélyeit. A nagyvizitről elengedlek, menj át a lányért, segíts neki csomagolni. Délután hozd át, addigra elintézek mindent Andreasszal.

A Delfin panzió előtt Themisz megállt az autójával. Fürgén kiugrott, s egyenesen az első emeletre indult, mivel tudta, hogy Alexandra a hatos szobában van. Kopogott, mire egy gyenge hangocska válaszolt:

- Ki az?

- Themisz vagyok.

- Egy pillanat, jövök. - Majd kinyílt az ajtó, és Alexandra meglehetősen sápadtan állt előtte.

- Beengedsz, ugye? Szeretnék veled beszélni, Alexandra.

A lány kilépett a folyosóra, körülnézett, majd behúzta a férfit.

- Ne hidd, hogy képzelődöm, de ma hajnalban arra ébredtem, hogy valaki próbálta kinyitni az ajtómat. Szerencsére nem sikerült neki. Már éppen segítségért kiáltottam volna, amikor hallottam, hogy távolodnak a léptei. Aludni sem mertem... Kérlek, ne neved ki, de az az érzésem, hogy valaki állandóan szemmel tart.

- Nyugodj meg, kedvesem, átvizlek hozzánk a kórházba. Néhány nap pihenés, nyugodt alvás rád fér, amíg a szüleid érteid jönnek. Rendben?

- Örülök neki, Themisz, mert egyre szorongatóbb a légkör itt körülöttem. Halasszi asszony, tudod, a tulajdonos, állandóan faggat, hogy meséljek neki Juliáról, meg arról is kérdezzet, kivel ismerkedtünk meg itt a félszigeten. Nem hiszi el, hogy senkivel! Azt is látom, hogy a görög és külföldi vendégek furcsán néznek rám...

- Kedves Alexandra, ez természetes, hiszen Kolimbari egy kis hely, és szenzációnak számít Julia véletlen balesete...

- Tudod, Themis, a rendőrségi véleményt nem hiszem el. Julia kiváló úszó volt, nem szólva búvárkodási szenvedélyéről. Az iskolában atletizált is, tavaly futásban ifjúsági bajnokságot nyert. Ezzel azt akartam csak mondani, hogy nem pottyánhatott le csak úgy a mélységbe! - Alexandra összerázkódott. - Ismertem jól, nem szédült, nem félt, fizikailag és lelkileg is erős ember volt!

- Esetleg a műtét legyengítette és megsédült, hidd el, ez a legkézenfekvőbb magyarázat. Kérlek, ne képzelődj gyilkosságról, mert látom rajtad, hogy erről van szó. Senki nem üldözte sem őt, sem téged! De tudod mit? Csomagoljunk össze, aztán ebédeljünk, és induljunk.

Strode doktor már mindent előkészített az igazgató utasítása szerint. Andreas magas alakja jelent meg a laboratóriumban.

- Siettem hozzád, gondolom, nem késtem le semmiről. Most egy újfajta vizsgálatot végzünk el, mégpedig plazma cryoprecipitatum és komplex prothrombin-koncentrátum

egyszerre történő előállítását. Nagyon megfelelő a betegünk, aki ráadásul harmincnégy esztendő, erős, fiatal férfi. Véleményem szerint ha sópótlást végzünk, különösebb károsodás nélkül legalább két liter vért le tudunk venni tőle.

- Mondd csak, miért kérted, hogy külön készítsék elő gyorsfagyasztót is ennél a vérvételnél?

- Tudod, arra gondoltam - válaszolt az igazgató - hogy miután a cryoprecipitatumból és a prothrombin-koncentrátumból egyaránt óriási a kereslet és magas az áruk is, először elkészítjük a cryot, hiszen ez plazmából gyorsfagyasztással nyerhető. Ez tartalmazza a VIII. alvadási faktort, fibrinogént, és fibronektint. A maradékból, illetőleg a visszamaradó felülúszó folyadékból pedig megcsináljuk a prothrombin-koncentrátumot, mely a II. VII. IX. és X. alvadási faktorokat tartalmazza. Mit gondolsz, miért keresik pont ezt a két készítményt annyira? Mert igen nagy előnyük, hogy mind a kettő aránylag könnyen eltartható, akár egy-két évig is, sőt mélyhűteni kizárólag a cryot kell.

- Azt hiszem, Andreas, hogy neked valami egészen különleges érzéked van a hematológiához, lexikális tudásoddal pedig nem sokan versenyezhetnek a világon... - mondta Strode doktor.

- És persze szorult belém egy gyűszűnyi üzleti érzék is... - Andreas elnevette magát.

- Az a véleményem, ne szaporítsuk a szót, a beteg már a kettes vizsgálóban van, minden elő van készítve. Menjünk és lássunk hozzá.

- Rendben, ha minden jól megy, vacsoráig végzünk.

Wilson doktornő ingerülten válaszolt Mata Riart kérdésére. A nővér meglepetten pillantott az orvosnőre.

- Bocsánat, Susie, de nem volt egyértelmű a kiírás a labornak, ezért szóltam...

- Jó, jó, hagyd, nem rád vagyok dühös, hanem a főorvos úrra, aki ismét beosztott éjszakai ügyeletre, de nem veled, hanem a főnővérrel. Mikor megkérdeztem, miért változtat a megszokott együttesen, gúnyos mosollyal csak annyit közölt, hogy nekem ezt illene tudnom. Mondd csak, Mata, ugye nem beszéltél senkinek a kapcsolatunkról?

- Jézusom! Dehogy! Soha soha egyetlen szót sem szóltam senkinek. Még csak az kellene...

- Pedig valaki mégis rájött, de hogyan? Az illető elmondhatta a tisztelt főorvos úrnak, mert Rogers semmiképpen sem ment bele, hogy együtt ügyeljünk. Ez nekem módfelett gyanús.

- De Susie, ha sem te, sem én nem beszéltünk az egymás iránti érzelmeinkről - fejezte ki magát finoman a lány -, akkor ne sértődj meg, ha azt mondom, csak képzelődsz. A főorvos úr talán egészen más ok miatt osztotta be hozzád Helenát. Amint én látom, szívügyének tekinti a súlyos beteg angol nő gyógyulását. Naponta legalább tízszer bemegy hozzá, és mindent ellenőriz.

- Nem, nem hiszem, hogy csupán erről lenne szó...

- Akkor meg tudod mit? Ha ráérsz egy másik este, gyere át az én lakásomba, rendben?

- Megörültél, Mata? Hogy képzeled ezt? Hiszen a nővérlakások egymás mellett vannak, s ha valaki meglátja, végem. Miért keresném én fel orvos létemre a hozzám beosztott nővért a lakásán? Gondolkozz egy kicsit!

- Hát akkor én mehetnék hozzád...

- Nem, hiszen az én lakosztályom Rogers és Themisz lakása közé esik. Ez még nagyobb képtelenség. Mindegy, lássunk neki a munkának, majd valami okosat kitalálok. De

nagyon figyelj, Mata, s bármi gyanúsat észlelsz, szólj nekem.

Igaz, csupán néhány percre, de Caroline Bess magához tért. Első pillanatban nem tudta, hol van, ám Rogers, aki éppen a monitort figyelte, néhány kedves, megnyugtató szóval elmondta balesete körülményeit, s azt is, hogy megoperálták. A műtét sikerült, és várhatóan egy-két nap múlva lényegesen jobban érzi majd magát, így biztatta a főorvos.

Látta, hogy a szívritmus egyenletesebb, a vérnyomás lassan beáll a normálisra. Caroline igen lassan és vontatottan más kérdéseket is feltett.

- Doktor úr, az iraklioni munkahelyemet értesítették? Mióta fekszem itt?

- Kérem, kérem, ne aggódjon, a hajóstársaság mindent elintézett! Egyébként csupán néhány napja van nálunk, kisasszony. Nyugodtan állíthatom, hogy igen nagy szerencséje volt.

- Nekem? - Caroline szeme kerekre tágult.

- Igen, mert valószínűsíthető, hogy egy hatalmas fahasáb, rönk vagy ehhez hasonló esett magára, a zúzóadásokból erre következtetünk. Amikor idehozták, megoperáltuk, és remélem, hogy pár nap múlva jobban lesz! Talán a kertben is sétálgathat...

- Mikor mehetek vissza Iraklionba?

- Ezt e pillanatban nehéz megmondani, de gondolom, hogy néhány hét múlva.

- Felhívhatnám Angliát innen a kórházból? - Egy kicsit elpirult a lány.

- Hogyne! Ha kívánja, behozok egy készüléket és segíthetek telefonálni. Most még elég nehéz a kagylót tartani és tárcsázni.

Caroline meghatódva nézett az orvosra.

- Nagyon köszönöm, fel kell hívnom a British Múzeum régészeti osztályát. A barátom nyilván aggódik értem, hiszen ezek szerint napok óta nem kapott hírt rólam. Tudja, doktor úr, gyakorlatilag már két éve együtt élünk... Ő a régészeti osztályt vezeti. Eredetileg, arról volt szó, hogy együtt megyünk Egyiptomba az ásatásokhoz, három évre. Aztán az egész kútba esett, s végül én, az ő rábeszélésére, elfogadtam ezt a krétai lehetőséget. Az iraklioni múzeum meghívására érkeztem a szigetre és a minózi kultúra ma még feltáratlan régészeti munkáiban vettem volna részt. A tervek szerint Agü Deka környékén rövidesen megkezdődnek az ásatások. Igen remélem, hogy addig én is meggyógyulok, és dolgozhatok. - A lány sóhajtott.

Rogers nézte a sápadt arcú, fiatal teremest, s legszívesebben a karjaiba kapta volna. Szerelmes lett belé? Nemcsak szokatlannak, hihetetlennek is érezte, hogy egy összetört testű nőbe beleszeressen az orvos, aki műtötte, és az éppen ő legyen. Pedig így történt. Behozott egy telefonkészüléket, és segített felhívni Steve Archidet, majd kiment a szobából, hogy a lányt ne zavarja.

- Nemsokára visszajövök, beszéljen nyugodtan! Aztán bekötök egy másik infúziót is. - Becsukta maga után az ajtót.

Amikor Caroline meghallotta Steve kedves hangját, a torkát a sírás fojtogatta, de igyekezett tárgyilagosan beszélni.

- Drága Steve, egy kis baleset ért. Kréta másik részére, Rodop-félszigetre jöttem egy turistahajóval, felborultunk, én pedig itt fekszem a kórházban...

- Jézusom, Caroline! Eddig miért nem telefonáltál? Odautaznék, de sajnos, drágám, nem tudok. Ma érkezik Amerikából egy régészeti csoport, és holnap reggel együtt megyünk Skóciába. Remélem, nem súlyos az állapotod? Mikor mehetsz vissza Iraklionba?

- Hát, pontosan nem tudom, de reménykedem benne, hogy rövidesen. Most még feküdnöm kell, infúziókat kapok. Megoperáltak, mert valami gerendaféle rám eshetett, de a részleteket nem ismerem...

- Caroline, nagyon vigyázz magadra! Igazán szívből sajnálom, hogy most nem lehetek veled. De megértesz, e pillanatban nem hagyhatom itt a munkám. Gondolom, az orvosok ellátnak, és jó kezekben vagy.

A lány csalódottan vette tudomásul, hogy szerelme, Steve aggódik ugyan érte, de a munkája előbbrevaló, mint a vele való találkozás... Igyekezett nem éreztetni levertségét, s ezért csak annyit mondott:

- Ha visszaérsz majd Skóciából Londonba, te is hívhatnál... A Minósz Belgyógyászati Kórházban fekszem, Rodop-félszigeten.

- Drága kis Caroline-om, holnap, amint megérkeztem Skóciába, onnan hívlak! Gyógyulj meg, kicsikém. - A férfi letette a kagylót.

Éppen visszatért a főorvos, kezében egy Ringeroldatos palackkal. Óvatosan bekötötte a lány vénájába.

- Még egy kis szedatívumot is kap, Caroline, s szépen aludni fog. Később ismét jövök, látni akarom, hogy az infúzió jól viseli-e magát. - Az orvos elmosolyodott, tudta, hogy ez a nővér feladata lenne, de így legalább van indoka gyakrabban bejönni a beteghez.

Helena lépett be.

- Kerestem már, főorvos úr. A nagyvizitet meg kellene kezdenie, mindenki önre vár! Gavioli doktor úr is üzent, hogyha végzett, legyen szíves menjen fel hozzá.

Rogers igyekezett minél rövidebbre fogni a nagyvizitet. A szokásos aprólékos vizsgálatok helyett éppen csak megérdeklődte a kollégáktól, van-e valami probléma, és máris sietett a következő kórterembe. Amikor végzett, egyenesen Andreashoz ment.

- Hívattál, parancsolj velem!

- Mi a fene, miért vagy ilyen hivatalos, Rogers? Foglalj helyet, mivel kínálhatlak meg? - A mini jégszekrényhez lépett.

- Köszönöm, most semmivel. Ma még nagyon sok a dolgom. Emlékszel, a hajószerencsétlenség után egy idős házaspárt vettünk fel az osztályra. Most már rendben vannak a leleteik, úgy gondolom, megszervezhetnénk a visszaszállításukat Iraklionba. Szükségünk van a helyre, mert bizony elég zsúfoltan vagyunk, különösen Bruno betegei miatt...

- Kérlek, Rogers, ne folytasd! Te is tudod, miről van szó. Nyilvánvaló, hogy az ő "pácienseinek" mindent megadunk. Gondolkozz már egy kicsit! Mondd csak, nem zavarta meg a fejed az angol régész nő? Mint hallom, ha egy perc szabadidőd van, állandóan ott ténferegysz körülötte, még az infúziót is te kötöd be. Nem túlzás ez, barátom?

Rogers szabadkozott.

- Nézd, Andreas, természetes, hogy egy főorvos aggódik a betegeiért...

- Azért ne túlozz! Ha minden beteged ágya mellett órákat töltenél, becsukhatnánk a kórházat. Persze ez a te dolgod, Rogers. Csak arra kérlek, hogy ne adj okot a suttogásra. Egy főorvosnak vigyáznia kell a tekintélyére.

- Andreas, légy szíves, ne oktass ki engem. Valóban kicsit többet törődtem veled, de szeretném mielőbb talpra állítani. Te is tudod, hogy a mi körülményeink között, miután sebészeti osztályunk nincs, nem volt könnyű a műtétet úgy elvégezni, hogy a fiatal teremtésnél ne maradjon utána semmi komplikáció. Ma van az első nap, hogy beszélgetni tudtam veled néhány szót, s ő felhívta Londont.

- Na jó, hagyjuk a vitát, nem ezért kerettelek. Megnéztem Chris Hamilton leleteit. Te is tudod, hogy Bruno "betegei" makkegészségesen kerültek ide. A pletyka miatt, hogy ne tűnjön fel senkinek, ittlétük alatt csináltak néhány kontrollvizsgálatot. Képzeld el, Chrisnek ma

reggel a laboratóriumból feljöttek a vérvizsgálati eredményei, és a vérsüllyedése ötvennyolc milliméter volt! Erre soron kívül megismételtem, s most már hatvan fölé emelkedett! Nem értem, mi a baj, megvizsgáltam, de sehol semmiféle elváltozást nem tapasztaltam. A többi vizsgálati lelete is negatív.

- Magas vérsüllyedés, mint te is tudod, számos ok miatt lehet. A legegyszerűbb egy megfázás vagy egy kezdődő vesegyulladás, és még sorolhatnám az okokat...

- Nem, nem erre gondolok. Csináltatok nála egy részletes immunológiai vizsgálatot, mert arra gyanakszom, hogy...

- Jézusom, csak nem AIDS-re?

- De igen, bár remélem, hogy tévedek.

- Andreas, hogy jutott ez eszedbe? Még csak az hiányozna nekünk.

- Rogers, jobb az óvatosság! Behívtam a fiút aki a legszimpatikusabb a négy amerikai beteg közül. Sokat beszélgettem vele, és kiderült, hogy biszexuális. Ez még önmagában nem jelent veszélyt de nyugodtabb lennék, ha az összes vizsgálat eredménye negatív lenne. Szóval azért kérettlek, hogy ha minden lelet elkészül, konzultáljunk együtt. Nagyon remélem, hogy csak képzelődöm, s nem lesz semmi baj. Egyébként Brunó jelezte, hogy még egy beteget küld ide, egy idősebb férfit.

- No még ez hiányzott!

- Ugyan már, te is emlékszel, hogy az eredeti megállapodás néhány személyre vonatkozott!

- Igaz, igaz, de sok gondot okozott Jessica Sabata, s újabban Terry Barboni sem tartja be a kórházi rendszabályokat. Nagyon kilógnak a sorból, s ez előbb-utóbb feszültségeket fog okozni, majd meglátod! Jó lenne, ha beszélnél az egész társasággal

- Rendben van, Rogers, ahogy gondolod. Még csak annyit, hogy napokon belül három újabb terepjárót és két Mercedest kapunk. Így lényegesen könnyebb lesz a helyzetünk, és esetleg időnként kimenőt is adhatnánk az amerikai betegeinknek, mondjuk egy vagy két napot. Könnyebb lenne elviselni őket, és számukra sem megvetendő a kikapcsolódás. A Sabata-, a Mattoli- és a Barboni-klán ajándékozta a járműveket a kórháznak. És további egymillió dollárért felszereléseket kapunk, ami nem kis dolog! Remélem, belátod, hogy kicsit meg kell alkudnunk az elkényeztetett csemetékkal.

- Rosszul fogalmazol, nemcsak elkényeztetett csemetékről van szó, hanem a rendőrség által keresett bűnözőkről! Törvénybe ütközött, sőt gyilkosságokat hajtottak végre. De hát ezt te nálam jobban tudod - fejezte be, a beszélgetést Carleni. Ekkor jutott először az eszébe, hogy talán nem is volt olyan okos, amikor elvállalta ezt a megbízást...

- **M**egvan a második áldozat személyazonossága - ezzel rontott be Dimitri a rendőrfőnök szobájába. - Sikerült, mégis sikerült!

- Jól van, jól van, nagyszerű! Nyugodj meg, és mesélj!

- Kastelliből ma hajnalban az "Óceán gyöngye" nevű fogadóból bejelentették, hogy egy pincérlány nem tért vissza a szabadságáról. Két napig vártak rá, aztán a lakásán érdeklődtek, de a szobaasszonya sem tudott róla. A lány elutazott, azt mondta a háziasszonyának, hogy a fővárosba megy, és azóta nem jött vissza. A tizedes megmutatta a nőnek a polaroid fényképet, és ő azonnal felismerte. Aztán elment a fogadóba, ahol a tulajdonos meg a többi pincér is azonosította.

- Most már ki vele, hogy hívják a lányt, hány éves, vannak-e rokonai, beszélj!

- Angela Diosz, Rodoszról jött át, egyedül élt, a fogadás szerint soha nem említette,

hogy élnek rokonai. A munkáltatói papírok szerint most múlt huszonkilenc éves. Szolid teremtés volt, egy éve dolgozott az "Óceán gyöngy"-ben, amelynek néhány szobája, étterme és egy kis bárja van. A kollégáival is beszéltem, és mindenki dicsérte mint szorgalmas, kedves teremtést.

- Semmiféle indítékot vagy gyanús körülményt nem találtál?

- Sajnos, főnök, semmit! A lány kivette a szabadságát, utána eltűnt. Nem is keresték, csak most, hogy nem állt munkába. Egyetlen rossz szót nem ejtett róla senki, sőt kiváló pincérlányként, készséges kolléganőként emlegették. Amikor csak szükség volt rá, még a munkaidőn kívül is beugrott, ha valakit helyettesíteni kellett. Hát ennyi és nem több.

- Ez nem sok, de most már legalább tudjuk, ki volt az áldozat. Azt hiszem, Anna Grog, Margareta Keller, Angela Diosz gyilkosát egyhamar nem találjuk meg, hacsak a véletlen nem siet a segítségünkre! Julia Omalosz tragédiáját pedig hivatalosan is lezártuk, véletlen balesetnek minősítettük az ügyet.

- Főnök! Akkor mi a további teendőnk?

- Hát nézd csak, Dimitri! Próbálj tovább érdeklődni Kastelliben, és gyűjts össze minden információt Angela Dioszról, amit csak lehet. Aztán várunk... Ez a rendőri munkában a legrosszabb, amikor nincs semmiféle nyom, amelyen elindulhatunk. Azonkívül talán egy emberünket valahogy be kellene juttatni a Minosz Kórházba... -A rendőrkapitány megdörzsölte az állát. - Igen, igen, ezt látom járható útnak! E nélkül képtelenség a kórházról bármi érdemleges információt szerezni. - Látszott rajta, hogy erősen töri a fejét, kit is küldjön oda. - Tudom, tudom, Dimitri, te most szívesen lennél beteg, hogy Helenát visszahódítsd. De hidd el nekem, hogy ez reménytelen. Ha ő valóban beleszeretett Bruno Piccoliba, akkor szép szóval úgysem tudod meggyőzni. De most az a legfontosabb, kit is küldjünk oda... Nő legyen... vagy esetleg férfi? Te mit tanácsolsz, Dimitri?

- Hát... nem is tudom pontosan... Miután az áldozatok egytől egyig nők voltak, szerencsésebb lenne, ha egy csinos, fiatal lányt találnánk.

- Persze a rendőrorvosunkkal meg kell beszélünk, hogy milyen tüneteket mondjon el a kórházban. - Egy darabig hallgattak, majd a rendőrfőnök felsóhajtott. - Nem szívesen ugyan, de döntöttem. A te osztályodon dolgozik gyakornokként Monica Zafér. Ő még csak huszonegy éves, anyja, apja jó barátom és itt laknak Iraklionban, halsütődéjük van. Velük fogom megbeszélni a dolgot, és Monicát a helyi doki küldi át! Mindent elrendezek... - morfondírozott Grillo. - Valahogy úgy érzem, ez hozhat megoldást.

- De mi van, ha felsülünk? - kérdezte Dimitri.

- Ne félj, gondosan és óvatosan mindent megszervezek. Csak te és én fogunk tudni az egésztől, no meg Monica. Valahol ott lehet a titok nyitja, hiszen a balesetek és a gyilkosságok mind a kórház közelében lévő sziklákon történtek. Meg kell akadályoznunk az újabb bűntényt! - Alexandru összeráncolta a homlokát.

Themisz megnyugodott, amint Alexandrát bekísérte egy kétágyas szobába. A lány mintha felszabadult volna az állandó rettegéstől, s megszűnt a félelme is, mikor a gyönyörű környezetben lévő, szupermodern kórházban elhelyezte a fiatal orvos.

- Délután sétálhatunk majd a kertben. Most sajnos fel kell mennem a második emeleti kórterembe, mert én vagyok az ügyeletes - fordult hozzá az orvos. - Meglátod, néhány nap, érted jönnek a szüleid, és elfelejted az egészséget! Bár én nagyon sajnálom, hogy visszamész Athénba. - Felsóhajtott. A lányhoz lépett, és gyengéden átölelte. - Szeretlek, nagyon szeretlek!

Alexandra viszonozta az ölelését, és érezte, hogy Themisz érzelmei őt is lángba hozzák.

Ám ebben a pillanatban nyílt az ajtó, és a főnővér, Helena lépett be. Mögötte egy fiatal lány lépkedett.

- Bocsánat doktor úr, de az igazgató úr úgy intézkedett, hogy Alexandra kisasszony szobatársat kap. Ő Monica Zafér, aki az előbb érkezett Iraklionból.

A két lány bemutatkozott egymásnak, majd mindketten elrakták holmijaikat, és kimentek a kertbe sétálni. Szinte azonnal szimpátiát éreztek egymás iránt, s már az első órában felszabadultan beszélgettek. Monica óvatos volt, s az előre betanult szöveget mondta el szobatársának.

- Tudod, Alexandra, én még soha nem voltam kórházban, és Irakliont sem hagytam el soha. - A két görög teremtes azonnal megtalálta a közös hangot, aztán csak azt vették észre, hogy a nap lebukott az égen, s ők elég messze elsétáltak a kertkapun kívül.

- Milyen lenyűgöző látvány itt Krétán a tenger! - sóhajtott Alexandra, akinek ismét eszébe jutott barátnője, Julia, s torkát a sírás fojtogatta. Néhány perc múlva elmesélte Monicának nyaralásuk kezdetét, barátnője vakbélműtétjét, és végzetes balesetét. Monica figyelt, minden idegszálával. Tudta, hogy okosnak kell lennie, senkinek nem árulhatja el valódi küldetését.

Monica a nagybátyja révén került az iraklioni rendőrkapitányságra, aki már évek óta járőrözött a főváros utcáin, s Alexandru Grilio rendőrkapitány régi ismerőse volt. A lány nagyon megörült, mikor apja testvére szólt neki, hogy a rendőrségre mehet dolgozni. Érettségi után, amit kitűnő eredménnyel tett le, nem tudott máshol elhelyezkedni, mint egy busztársaságnál pénztárosként. A munka egyhangú volt és unalmas, a pénz pedig kevés.

Így aztán, mikor felmerült a lehetőség, hogy a kapitányságon dolgozzon, s esetleg később Athénban elvégezze a rendőrákadémiát, Monica boldogan vállalta a gyakornoki munkát. Amikor pedig megtudta, hogy a Minósz Kórházba kell mennie, mint megfigyelő, nagyon örült a megbízatásnak. Titokban abban reménykedett, hogy a bűnügy megoldásának ő is részese lehet! Így aztán amikor szobatársnőjével, Alexandrával megismerkedett, kellemesen meglepte, hogy egy kedves, fiatal teremtesel lakik majd együtt.

Még az igazgató, Gavioli doktor sem jött rá, hogy Monica álbeteg és kutyabaja sincs! A rendőrorvos megtanította a lánynak, mit kell mondania, milyen tünetekről panaszkodnia, amelyeket gyomorfájdalmak idézhetnek elő. Így aztán Monica kitűnően játszotta szerepét, senki sem gyanakodott arra, hogy valójában nem, is beteg.

Miután visszatértek a közös sétából, Themisz lépett a lányok kórtermébe, és megkérte Alexandrát, menjen le vele a bárba. Így aztán Monica egyedül maradt, s elhatározta, hogy körülnéz a kórházban.

Mikor az ügyeletes Susie Wilson meglátta a folyosón nézelődő lányt, csaknem gorombán, éles hangon szólt rá:

- Kedves kisasszony! Önnek feküdnie kellene, a főorvos úr holnapra gyomor röntgenre írta ki! Tudomásom szerint gastritisszel jött be a kórházba. Miért mászkál itt este a folyosón?

- Elnézést, doktornő, de most nem fáj annyira a gyomrom, és gondoltam, lemegyek a kertbe, egy kis friss levegő csak jót tesz majd nekem...

- Ejnye, ejnye, délután a szobatársnőjével is sétálgatott. Az nem volt elég?

Monica rájött, hogy a jövőben óvatosabban kell eljárnia, mert a kórház egy zárt világ, s pillanatok alatt mindenki mindent tud a másikról!

- Elnézést doktornő, ha ön úgy gondolja, visszamegyek a szobámba, és lefekszem...

- Rendben, kisasszony, feküdjön le. Remélem néhány nap alatt kiderítjük, mi a baja. Ugye Iraklionból érkezett? Tanul még?

- A bankban dolgozom - mondta a betanult szöveget Monica.

- Menjen és pihenjen. - Susie-ban valami egészen halvány gyanú támadt a lány iránt. Pontosan még magának sem tudta megfogalmazni, mi az, csak annyit érzett, hogy ő nem olyan, mint a többi beteg...

Mata Riart és Susie Wilson majdnem egyszerre léptek az ügyeletes nővérszobához.

- Hát te mit keresel itt? - kérdezte az orvosnő. - Úgy tudom, Helena az éjszakás. Tudod, hogy nem szerencsés, ha itt látnak bennünket együtt, amikor nem vagy beosztva.

- Ugyan, Susie - szólt Mata. - Helena megkért, hogy két órát helyettesítem, és én boldogan vállaltam. Ez talán nem bűn? Bárkinek megtenném, miért ne tenném meg akkor, ha végre együtt lehetünk! Már annyira hiányoztál, Susie! Egyszerűen ólomlábakon járnak az órák és a percek, amikor nem látlak. Délelőtt is többször benéztem hozzád, de nem találtalak.

- De Mata, a megállapodásunkat be kell tartanod! Csak akkor lehetünk együtt, ha ez teljesen veszélytelen... erre pedig napok óta nem nyílt lehetőség. Valahogy úgy érzem, mintha Rogers és Helena is figyelne bennünket, persze lehet, hogy képzelem. Mindegy... Most nincs ellátni való betegünk. Csukd be az ajtót, és vetkőzz!

Monica egy darabig ült az ágya szélén, aztán eldöntötte, "lesz ami lesz" alapon lemegy a bárba. Ez végeredményben nem tilos. Ha véletlenül ismét találkozom azzal a lehetetlen modorú doktornővel, majd valamilyen mesét kitalálok.

A bárban elég sokan voltak, nemcsak orvosok és ápolók iszogattak, és nézték a videót, hanem a "fennjáró" betegek közül is jó néhányan kávéztak, üdítőt ittak. Monica észrevette, hogy a sarokban Themisz és Alexandra egy pohár bor mellett meghitten társalognak. Nem akarta őket megzavarni, ezért egy másik asztalnál ülő magányos férfihoz lépett, kezében a narancsitalával.

- Szabad uram, ideülnöm?

Otto Ceres elutasítóan nézett a lányra, de azt mondta:

- A bár mindenki számára szabad. Honnan érkezett ide a kisasszony?

- Iraklionból.

- Még iskolába jár, ugye?

- Nem - válaszolt Monica és ismét a betanult szöveget mondta el. Otto végigmérte a lányt, s rájött, hogy a fiatal teremtésből határozottság, de egyben kedvesség is árad. Beszélgetni kezdett Otto a konyhaművészet rejtelméről, míg Monica a bankszakmáról szólt, de igyekezett inkább a férfit beszélgetni, mert tudta, hogy meglehetősen ingoványos talajra érkezik, ha jobban belemerül a témába. Mindketten csak azt vették észre, hogy a körülöttük lévő asztalok kiürültek, s a teremben csak néhány ember lézeng. - Bocsánat, Otto - szólt Monica -, nagyon elfáradtam... Késő van, visszamegyek a szobámba.

- Elkísérhetem?

- Nem, köszönöm. Szerencse, hogy a belgyógyászati osztály egy percnyire van csupán. A szobatársnőm már nyilván felment, mert nem láttam.

- Ő is iraklioni?

- Nem, dehogy, athéni... - Monica elharapta a mondatot, mert Alexandru Grillo a lelkére kötötte, hogy minél kevesebbet beszéljen inkább próbáljon kiszedni az emberekből, amit lehet. - Ezt most este megtettem - állapította meg magában, amint felfelé ment a kórterembe - hiszen több mint két órát társalogtam Otto Ceressel, és sok mindent megtudtam

az itteni mindennapokról.

Juliet Corti otthonosan mozgott Bruno lakásában, noha a férfi nem volt otthon. Inasa, John közölte az asszonnyal, hogy gazdája csak másfél óra múlva tér haza, ez azonban Julietet nem zavarta. - Beszélnem kell vele, okvetlenül beszélnem, és ha telefonon hívom, letagadhatja magát - mondta maga elé nézve. - Tisztázni kell a kapcsolatunkat, amely olyan lett, mint egy... egy pókháló! Meg kell tudnom, mi történt Brunóval.

Egy korty gint töltött magának az asztalon lévő üvegből, majd tonikot kevert hozzá. Bekapcsolta a televíziót, s egy ruhabemutató képeiben gyönyörködött. Még akkor is elmerült a látványban, amikor nyílt az ajtó, és Bruno bejött.

- Helló, drágám! Örülök, hogy megvártál! Olyan régen láttalak, mesélj, hogy vagy? - nyájaskodott a férfi.

- Sokszor kerestelek, de nem hívtál vissza. Úgy látszik, drágám, igen elfoglalt vagy. Hallom, újabb pénzügyi tranzakciókba kezdél, s mint Urso mesélte, ugyancsak nő a részvényeid árfolyama a tőzsdén - gúnyolódott Juliet. Módszelett bosszantotta, hogy Bruno lesült bőrrel, kisportolt alakjával, elegáns öltözetével jóképű férfi benyomását kelti. Juliet persze jól tudta, hogy a férfi nem időhiány miatt nem hívta vissza. Nyilván nő van a dologban, de ezt meg kell tudnia.

- Mondd csak Bruno, mikor mész ismét Krétára? Veled tartanék. Nagyon sokszor fáj a fejem, s egy alapos kivizsgálás rám férne. Ursónak is meséltem a csodakórházadról, és ő is egyetért a gondolattal, hogy oda vigyél engem. Azt rebesgetik, igen jó orvosi gárdát gyűjtöttél össze, s a legjobb friscói családok tagjai is el-ellátogatnak oda...

- Ugyan már, Juliet, miket hordasz össze? Itt a mi városunkban igazán sok remek klinika van, ahol kezelteheted magad. Mint jól tudod, a minőszi kórházat a szegények számára alapítottam...

- Nem is tudtam, hogy a kis ágrólszakadt Jessica Sabata olyan nagyon szegény... - ironizált Juliet, s tekintetéből gyűlölet sugárzott a férfi felé.

Bruno az asszonyhoz lépett, és átölelte.

- Drágám, mi értelme van a civakodásnak? Legyünk a jövőben jó barátok...

- Miért? Eddig nem azok voltunk?

- De... de... csak szeretném, ha tőlem tudnád meg, hogy rövidesen megnősülök...

Juliet mint egy fúria, felugrott a karosszékből.

- Micsoda?! Micsoda? S ha szabad tudnom, ki a boldog ara? A hátam mögött kijátszottál, megcsaltál, hazudtál!...

- Jézusom, ne beszélj hülyeségeket! Hiszen te is férjhez voltál, a látszat szerint kitűnő házasságban élsz a férjeddal. Csak nem képzeld, hogy az egész életemet úgy életem le, hogy a más feleségével hentergek az ágyban?...

- Tapasztalataim szerint eddig nem zavart!

- De most végre családot akarok, s ezt neked is tudomásul kell vened. Sokkal jobb, ha barátokként válunk el, Juliet.

- Szabadna tudnom, ki az, akit helyettem választottál?

- Rosszul fogalmazol, te soha nem válsz el Urso Corti szenátortól, így tehát nem helyetted választottam. Egyébként az illető görög, Helena a neve és főnövé a kórházamban.

- Úgy? Szóval behálózott a csaj? Volt szerencsém látni őt, valóban fiatal és szép, te pedig egy csinos pofikáért feláldozod a függetlenségedet.

Csend telepedett a szobára. Mindketten azt latolgatták, hogy váljanak el úgy, hogy ne

csukják be a kaput egymás mögött végleg. Juliet gondolatban már azt latolgatta, ki lesz a következő szeretője. Dühös volt a férfira, azonban teljesen elveszíteni mégsem akarta. - Úgyis megunja a kis csajt! Mit tud beszélgetni egy nővérrel? Nyilván ágyba hurcolja, aztán néhány hónap múlva elválik tőle és ismét nálam keres menedéket, vigasztalást. Tehát most úgy kell visszavonulnom - gondolta végig Juliet -, hogy Bruno ne lássa rajtam az érzelmeket.

- Akkor hát gratulálok, kedvesem! - Átölelte a férfit. - Igazad van, családra vágyódsz, én megértelek. Mikor jön át Amerikába a jövődöbelid?

- Még pontosan nem tudom, de remélem, hogy rövidesen. De tudod mit, ha van kedved, menjünk el együtt ebédelni, rendben?

Juliet bólintott, aztán megszólalt:

- Szívesen, legalább mesélsz a főnövről...

Andreas Gavioli összehívta az orvosokat, hogy megbeszéljék, milyen újabb felszereléseket kérjen az alapítványtól.

- Piccoli úr közölte, hogy ismét egy nagyobb összeget tud adni kórházunknak. Ezt a lehetőséget okosan és megfontoltan kell kihasználnunk.

Először a belgyógyászat, aztán a laboratórium és a hematológia vezető főorvosát hallgatta meg. Majd közös döntést hoztak, amit Andreas közölni fog Bruno Piccolival. Amikor a társaság már éppen szétoszlott, odaszólt Rogersnek.

- Légy szíves, maradj még egy kicsit, beszélni szeretnék veled. - Amikor kettesben maradtak, így folytatta: - Ma korán reggel kaptam egy fura telefont Iraklionból...

- Ki és miért telefonált?

- Egy ismeretlen férfi, aki nem volt hajlandó bemutatkozni, csak annyit közölt, hogy a rendőrség itt szimatol nálunk, a kórházban. Amikor megkérdeztem, ezt hogy érti, szó nélkül letette a kagylót.

- Ne törődj ezzel az egésszel, Andreas! Ennek így se füle, se farka!

- Hát tudod, azért mégis bogarat ültetett a fülembe az illető! Nem lehetünk nyugodtak, de Bruno sem, hogy a zsaruk itt szaglászhatnak az amerikai vendégeink miatt. Nem is tudom, hogyan lehetne meggyőződni arról, hogy ez a hír kacska-e, vagy netán igaz?

Rogers összeráncolta a szemöldökét, majd le-föl kezdett járkálni a szobában.

- Talán az lenne a megoldás, ha felülvizsgálánk a betegek, főként a helyiek adatait. Nem kellene beavatni senkit sem, esetleg a főnövért, akiben teljesen megbízom.

- Ugyan, eredj már, ő sem tudja, hogy az amerikaiak álbetegek és miért vannak itt. Nem is lenne bölcs dolog, még akkor sem, ha rövidesen Bruno felesége lesz.

- Akkor mit tegyünk? Nézd, van néhány olyan betegünk, mint például az angol régész, Caroline Bess, vagy Alexandra Messa, akik érthető módon teljesen gyanún felül állnak...

- Ez igaz, azonban a hatvan beteg közül a négy amerikai és a fenti két személyen kívül még maradt ötvenkét ember, akikről elképzelhető...

- Szerintem, Andreas, ez az egész egy ostobaság! Csak nem akarod a szerencsétlen idős betegeket meggyanúsítani, hogy a rendőrség beépített emberei? Azt tanácsolom, hogy felejtsd el ezt a telefont. Képtelenség az egész, legalábbis nekem ez a véleményem!

- Azt hiszem, meggyőztél. De egyre azért megkérlek. A belgyógyászatban, miután te vagy a főnök, a nagyvizitnél próbáld a kórlapokon megnézni a munkahelyeket vagy az egyéb adatokat, s ha bármi gyanús körülményt észlelsz, légy szíves, azonnal szólj.

- Ez természetes. Egy óra múlva kezdem a vizitét, s ígérem, Andreas, hogy még

alaposabban és körültekintőbben figyelem meg a betegeket.

Amikor Gavioli egyedül maradt, máris telefonált Strode doktornak. Az ismert hang hallatán csak ennyit mondott:

- Kész vagy a vérvizsgálatokkal? Tudod, nagyon sürgős az ügy, délután szeretném lebonyolítani...

- Hogyne, minden rendben, a csoportazonosságok már megvannak. Nagyon jó lenne azonban, ha le tudnál jönni, és segítenél átnézni a keneteket... A festésekkel készen van az asszisztencia, de tudod jól, hogy átvizsgálni csak mi tudjuk.

- Nagyon szívesen segítek, de vizit előtt még fel kell mennem az osztályra. Speciális eset, ezért akarom én elsőnek megnézni, de mindezt majd személyesen...

- Rendben, akkor várlak, ha végeztél.

Andreas elhagyta az igazgatói szobát, és átment az ötös kórterembe, ahol már elhelyezték a beteget.

A fiatal, tizennégy esztendőes kislány sápadtan feküdt az ágyon. Rogers éppen befejezte az EKG-vizsgálatot.

- Nézd Andreas - szólt a belépőhöz Rogers -, a szíve tökéletesen rendben van. Magam már alaposan meg is vizsgáltam, de nem találok semmit, ami ezt a rendkívül elesett állapotot magyarázná. A szülők elmondása szerint a kislány néhány hét óta étvágytalan, állítólag egyszer be is sárgult. Egyre kevesebbet eszik, és szemlátomást napról napra fogy az ereje. A gyors hematológiai rutint már leadtuk a laboratóriumba, az első tesztek sem mutatnak semmit, kivéve, hogy rendkívül magas, több mint nyolcvanezer a fehérvérsejt száma, és százhusz milliméter a süllyedése...

Andreas tetőtől talpig alaposan megvizsgálta a kislányt. Hosszasan elidőzött a hasi szerveknél, sokáig kopogtatta és betapintással vizsgálta a májat. Végül fejcsóválva Rogershez fordult:

- Bár a tapintási lelet nem teljesen meggyőző, az az érzésem, hogy egy májlebeny, vagy pancreas kalcinomával lesz dolgunk... Tulajdonképpen ide sebész kellene, próba-laparatómia, esetleg tű-biopsia tudna érdemleges választ adni a kérdésre, de nem hiszem, hogy sokat tévednék. Ha nagyon finoman betapintod a hasfalat, érezni fogod, hogy van ott egy enyhén göbös képlet...

- Igen, ezt én is észleltem, de arra gondoltam, hogy a hiányos táplálkozás miatt scibalákat érzek... persze ez valószínűleg valamivel lejjebb lenne...

- Tudod mit, Rogers? Én megszervezem, hogy az új helikopterrel átszállítsák Iraklionba, a sebészetre. Addig is adjatok a gyerekeknek morfint vagy Dolargant. Milyen jó, hogy Bruno elküldte az új helikoptert, egy órán belül ott lehet! Azt hiszem ugyan, ez sem fogja megmenteni az életét...

Alexandra és Monica élvezték a tengert, jó mélyen beúsztak, aztán ráfeküdtek a hullámokra. A közel egykorú lányok gyorsan barátságot kötöttek. Alexandra megpróbált Monica munkája felől érdeklődni, de a lány elhárította azzal, hogy olyan unalmas a bankszakma, nem érdemes beszélni róla.

- Gyere, menjünk vissza a partra, napozzunk egy kicsit. Aztán úgyis jön a nagyvizit, és a szobánkban kell lennünk - szólt Monica a barátnőjéhez, aki teljesen feloldódott, s megszűntek a félelmei. Szüleit két nap múlva várta, hogy érte jöjjenek, de közben egyre szorosabb barátságba került a fiatal belgyógyással, Themisz Kimionnal, aki minden szabad percét a lánnyal töltötte.

- Rendben, menjünk. Igazad van, Monica, nehogy szóljon a főorvos úr, amiért kijöttünk a kórházból! Szépen visszaosonunk, s nem lesz kellemetlenségünk. Egyébként Themisz mondta, hogy a járóbetegek elhagyhatják a kórházat, csak a főnővérnek kell szólni, mi viszont ezt elmulasztottuk. Nekem olyan szimpatikus Helena nővér, sokkal kedvesebb, mint Mata, aki mindenbe beleköt.

A két lány rövid napozás után visszament a hátsó bejárathoz. Már beléptek a kapun, mikor a hátuk mögött egy kicsit ércesebb hang szólalt meg:

- Jól fürödtek a kisasszonyok?

Mindketten egyszerre kapták fel a fejüket. Otto Ceres állt mögöttük. A lányok meglepődtek.

- Csak néhány percre jöttünk ki a kórházból - szólt megszeppenve Alexandra -, de járóbetegek vagyunk, s nem hiszem, hogy ez nagy baj...

- A kisasszony mióta fekszik nálunk? - folytatta a csevegést Otto, aki Monicát már ismerte, de Alexandrát csak messziről látta. - Engedje meg, hogy bemutatkozzam! - Kezét nyújtotta. - Otto Ceres vagyok, hozzám tartozik hat szakács, a kisegítő személyzet, az összes pincér, felszolgáló...

- Uram, ne is folytassa - vágott a mondat közepébe Alexandra. - Tudom, hogy itt nálunk, Görögországban a konyhaművészetnek nagy mesterei vannak, s gondolom, ön is közéjük tartozik. A tegnap esti vacsora felséges volt, különösen a ráksaláta ízei szinte kompozíciónak számítottak - kedveskedett a lány. - De engedje meg, hogy bemutassam barátnőmet és szobatársnőmet, Monica Zafért.

- Ismerjük már egymást, este a bárban találkoztunk - válaszolta Otto. - Mondja, kedves Alexandra, nem a maga barátnője esett le a szikláról? - kérdezte a férfi, s arcán sajnálkozó kifejezés futott végig.

- De igen! Szegény Julia! Milyen fiatal volt - szólalt meg Alexandra, aki ismét maga elé képzelte barátnője arcát, s azt is szinte átérezte, amint a mélybe zuhant... - Csak azt nem értem - fordult Otto és Monica felé -, hogy aki gyerekkorától fogva olyan kiváló sportoló volt, hogy szédülhetett meg... - A tekintete réveteg lett.

Otto Ceres igyekezett baráti hangot megütni.

- De kedves kisasszony, a sziklákon bárki megcsúszhat, esetleg megszedülhet... Még akkor is, ha sportolt... Nem kell azonnal valami szörnyű büntényre gondolni! Nem hiszem, hogy a mi kórházunkban gyilkosok járnának közöttünk...

- Uram - szólt közbe Monica -, egy gyilkosra nincs ráírva, hogy éppen ölni fog, és tudomásom szerint bárhol, bárki kerülhet olyan szituációba, hogy...

- De kisasszony, ön is krétai. Az itteni emberek szelídek, barátságosak, kedvesek és segítőkészek. Ejnye, ejnye kedveském! De most talán jobb lesz, ha visszamennek a szobájukba.

A két lány elköszönt Ottótól, s felmentek a kórterembe. Rogers már megkezdte a vizitét, s a lányok éppen be tudtak surranni a szobájukba feltűnés nélkül. Percek múlva-a teljes orvosi stáb hozzájuk érkezett.

Wilson doktornő és mellette Pénélopé Ivra a lányok kórlapjait nézte át, Rogers pedig próbált a betegekről többet megtudni, mint amennyi a lapokon szerepelt. Néhány udvarias mondat után azonban rájött, hogy itt sincs mit keresgélennie. Dühöngött magában, hogy Andreas ezzel a feladattal megbízta, mert az egész nagyvizit alkalmával egyetlen gyanús személyt sem sikerült felfedeznie. A telefon nyilván valami tréfa volt, de az igazgató mindig mindentől

begyullad - gondolta magában, majd a két lány kórlapjának megtekintése után az egész stáb továbbment.

A folyosón az utolsó szobában feküdt Caroline Bess, aki már lényegesen jobban érezte magát, s örült, amikor Rogerst megpillantotta. A főorvos a kollégák előtt nem kívánta elárulni érzelmeit, ezért hivatalos hangon érdeklődött a betegről közérzete felől. Majd Helenának kiadta a gyógyszerelésre vonatkozó utasításait, és hozzátette:

- A biztonság kedvéért ma délután még kapjon Ringer-oldatot a beteg. - Caroline-nak pedig odaszólt: - Délután majd meglátogatom. Ebéd után próbáljon meg aludni.

Már négy óra is elmúlt, mire Rogers végzett főorvosi teendőivel. Telefonon átszólt Andreasnak, hogy semmiféle gyanús személyt nem talált, s neki az a javaslata, hogy az igazgató felejtse el a bejelentést, ami nyilván valami félreértésen alapult. Aztán lezuhanyozott, átöltözött, és felment Caroline Besshez, aki már olvasott, s látszott rajta, hogy lényegesen jobban érzi magát. Barátságosan fordult az orvos felé.

- Jaj, de jó, hogy látom, főorvos úr! Úgy szeretnék már egy kicsit felkelni, és legalább néhány percet sétálni a folyosón. Szabad?

- Hát persze, kedves Caroline. Segíték, jó? Támaszkodjon rám! Van valami köpenye?

- Nem, nincs, a hálóing is kórházi. Hiszen a kirándulásra...

- Nem baj, szerzek valamit Helenától. - Az orvos kiment a szobából. Fehér köpennyel tért vissza. - Vegye ezt fel, aztán karoljon belém, Caroline. Ha nem érzi, fáradtnak magát, lemehetnek a kertbe is.

Az árnyas sétányon legalább negyedórát gyalogoltak, amikor Caroline leült az egyik padra:

- Hiába, még nagyon gyenge vagyok, és hamar elfáradok, - mondta bocsánatkérően.

Rogers mellételepedett, s beszélgetni kezdtek. A lány londoni munkájáról és Steve-ről mesélt, akit hivatalos teendői Skóciába szólítottak, ezért nem tudott Krétára jönni meglátogatni őt. Rogers pedig gyerekkoráról beszélt, a nehéz és küzdelmes életéről, amíg orvos lett.

- Tudja, Caroline - fordult a lány felé -, a szüleim Szicíliából mentek át Amerikába, és nehezen illeszkedtek be az ottani életbe. Nem lettek gazdagok, nem építettek föl családi birodalmat, mint például Bruno Piccoli apja. Így aztán keservesen és nagy áldozatok árán tudtam csak elvégezni az egyetemet... Szerencsém volt, hogy Bruno és Andreas rábeszélte, vállaljam el itt Krétán a főorvosi állást! Tudja, én nem vagyok olyan jómódú, mint ők. Nekem sokat jelent, hogy az itteni munkám jövedelmét mind félretehetem, és mire visszamegyek Amerikába, talán elképzelhető, hogy annyi pénzt összegyűjtök, amennyi egy magánrendelőhöz elegendő...

- Igazán? Kívánom önnek, doktor úr! - Caroline együttérzően nézett rá. - Bocsásson meg, hogy megkérdem, de van felesége Amerikában? Gondolom, egy asszony sokat segíthet a férjének, különösen a magánpraxis megteremtésében...

- Nőtlen vagyok, soha nem gondoltam házasságra. Olyan agglegény típus vagyok, vagyis voltam - szólt Rogers. - Igaz, talán korban már lekéstem a házasság örömeiről, főként a gyerekekről...

- No ezt nem hiszem, doktor úr! Ön nem lehet több harmincöt évesnél.

- Hát kicsit téved Caroline, a látszat néha csal... Közeledek a negyvenhez. Azt hiszem, már jócskán elfáradt, visszakísérem. - Ezzel óvatosan belekarolt a lányba, és segített neki felállni. Ahogy a belgyógyászat felé haladtak, arra lettek figyelmesek, hogy éles női hang kiabál:

- Vedd tudomásul, hogy látni sem akarlak többet! Nem! Nem!...

- Ezt még megbánod! - válaszolt egy férfihang. - Ne felejtsd el, a bosszúm kíséri fog... megkapod a magadét!

Mindketten egymásra néztek, s látszott rajtuk, hogy nem értik, ki beszél így egy kórházban. Ahogy közeledtek a hang felé, a veszekedők eltűntek, mintha a föld nyelte volna el őket.

- Menjünk Caroline - szólt kedvesen Rogers. - Felkísérem a szobájába.

Alexandra és Monica vacsora után kettesben úsztak a medencében, amikor ismét megpillantották Otto Cerest, aki nem egyedül volt, hanem egy csinos, fiatal nővel. A férfi partnere karját rángatta és kiabált vele:

- Már ma egyszer megmondtam neked, elég volt! Sem a pénzed, sem a vagyoned nem kell! Ne keress, ne gyere utánam! Ha visszamész Amerikába, majd elfelejtesz! Vagy az amerikai férfiakkal hentelegj! Én már nem bírlak kielégíteni. - A két veszekedő eltávozott.

- Ki lehet ez a nő? - kíváncsiskodott Monica, aki egyetlen gyanúsítható személyt sem talált eddig a kórházban. Alexandru Grillónak már kétszer is telefonált, persze Afratából, s a rendőrkapitány elégedetlen volt azzal, amit a lány mondott. Még utólag is visszacsendült benne a főnök hangja.

- Jobban figyelj, a tettest ott kell keresni a kórházban vagy a környékén! Nem lehet véletlen a helyszín, használd az eszed, Monica!...

- Úszol még, Alexandra? - fordult a barátnőjéhez. - Nekem mára elég volt. Felmegyek, átöltözöm, aztán leszaladok a bárba, esetleg videózom. Majd találkozunk, rendben?

Monica igyekezett mindenre figyelni, szoba elegyedni az emberekkel, a betegekkel, orvosokkal, ápolónőkkel, de legnagyobb sajnálatára, eddig az égvilágon semmi szokatlant nem talált. A kórház élte megszokott napjait. Talán az egyetlen furcsa az volt, hogy az Amerikából érkezett betegeknek lényegesen több szabadságot adott az igazgató, sokat mászkálhattak a közeli falvakban, sőt Iraklionban is.

- Érthetetlen - töprengett a lány, amíg átöltözött -, hogy minden amerikai az igazgatóhoz tartozik, s még a főorvos sem nagyon ismeri a kezelésüket! Ez a Jessica Sabata nekem kifejezetten visszataszító teremtés, aki állandóan a pénzével és a vagyonával hengeg. De miért? Sokszor meg eltűnik, és az egész kórház őt keresi. Egyáltalán mi lehet a baja? Talán Helena megmondaná nekem... Bár azt rebesgetik, hogy ő Piccoli úr hitvese lesz... nem valószínű, hogy kórházi titkokat elárulna...

Amikor leért a bárba, legnagyobb meglepetésére a pultnál Dimitri üldögélt, iszogatót, s az egyik amerikai beteggel társalgott. Monica úgy viselkedett, mintha életükben nem találkoztak volna. Főnöke csak a fejével biccentett, s úgy tett, mint aki nem veszi észre beosztottját.

- Mit kereshet itt a főnök este? Csak nem történt egy újabb gyilkosság? - Aztán ő maga megadta a választ: Nem, ez kizárt! Akkor már hallottam volna róla.

Átsétált a videoszobába:

- Ha a nyomozók vezetője beszélni óhajt velem, majd talál rá lehetőséget - gondolta.

Dimitri elhatározta, hogy ismételen találkozik Helenával, és megpróbálja jobb belátásra bírni. A főnövérrre várt a bárban. Mikor megpillantotta, újból úgy érezte, hogy fejébe száll a gőz, s nehezen tudta türtőztetni magát. Ám mégis igyekezett baráti hangot megütetni.

- Helena talán menjünk ki a kertbe sétálni, hogy nyugodtan, négy szemközt beszélhessünk...

- Rendben, Dimitri, de hidd el nekem, semmi újat nem tudok mondani! Még nem döntöttem el ugyan, hogy Bruno Piccoli felesége leszek-e, de azt igen, hogy a tied nem. Vedd végre tudomásul, bennem elmúlt az érzés... vége... - Ezzel kifelé indult a karcsú, jó alakú teremtes, aki nyári ruhájában persze sokkal csinosabb volt, mint nővérköpenyben.

Dimitri ahogy követte őt, felfedezte, milyen szépék a lábai. - Úgy látszik, én sem vagyok mentes attól a pszichológiai tételtől, hogy sok értéket csak akkor ismerünk fel, amikor már elveszítettük azt - gondolta a nyomozó. - Pedig amikor ezt tanultam az akadémián, biztosra vettem, hogy nálam ez soha nem fordulhat elő... és íme... valójában csak most érzem át, milyen drága kincs volt Helena...

Egy ideig szótlantul bandukoltak a csodálatos és szépen ápolt növények között, azután Helena bársonyos hangja törte meg a csendet:

- Dimitri, meg kell értened, hogy kettőnk kapcsolatának vége. Őszintén bevallom, nem szeretlek már. Mint barátot kedvellek, de semmi több, erre pedig nem lehet közös életet építeni.

- Eddigi éveink nem jelentenek neked semmit? Helena, annyira megváltoztál... nem ismerek rád... Istenem, nyilván téged is megszédített a pénz!

- Ugyan, igaz, hogy Brunónak van pénze, de fogalmam sincs, mennyi, és nem is érdekel!

- Ezt nem hiszem el! Egy ilyen hatalmas és korszerű kórház fenntartása nem két fillér! Gondolom, Amerikában is van mit a tejbe aprítania, ezzel te is tisztában vagy. Ha a drágalátos Piccoli úr egy szegény, ágrólszakadt csóringert lenne, nem estél volna bele!

- Nézd, Dimitri, ennek így semmi értelme. Váljunk el barátsággal. Láthatod, hogy nem szeretlek, s ezt nem is lehet erőltetni. - A nővér megfordult, és elindult vissza a lakóházakhoz.

- El sem köszönsz tőlem?

- Ne kísérsz tovább! - szólt vissza Helena, és megszorította lépteit.

Andreas Gavioli felhívta a bostoni Hematológiai Intézet igazgatóját, akivel Amerikában már volt kapcsolata, és Görögországból is folytatta vele az együttműködést.

- Itt doktor Barnandi beszél.

- Helló, Gavioli vagyok!

- Meséld, mit fogsz a napokban szállítani? Már nagyon várom a készítményeidet...

- Holnap reggel indul a gépünk, visz egy csomó trombocita koncentrátumot, és jó adag cryot! Van némi vörösvérsejt koncentrátumunk is, és teljes vérmassza.

- De mi van a kért különféle erythrocytás készítményekkel? Ezekre nagyon nagy szükségünk lenne, a prothrombinokról nem is beszélve!

- Drága barátom, mindig messzemenően igyekszem figyelembe venni az igényeiteket, amelyekhez azonban sem az emberi természet, sem a beteganyag nem minden esetben tud alkalmazkodni. Prothrombinunk pillanatnyilag nincs, de ha lesz is, a mennyiség elenyésző ahhoz képest, amit kértél. Végül is lásd be, hogy nem ölhetem meg a sziget teljes lakosságát azért, hogy a te igényeidet kielégíthessem.

- Ez természetes, azonban ennek megfelelően talán csökkenteni kellene a pénzügyi igényeidet is, Andreas! Nem mondhatod, hogy nem fizetjük meg rendesen és pontosan az ideküldött készítményeket...

- Igen, igen, de végül is te éppen olyan jól tudod, mint én, hogy egy embernek mennyi vére van, és azt is, hogy az irodalmi adatok szerint mi a vércsoport-tulajdonságok együttes előfordulásának gyakorisága!

- Nézd, Andreas, ne vitatkozzunk, mindkettőnknek szüksége van a másokra. Nekem a te vérkészítményeidre, neked pedig a mi pénzünkre! Úgy tudom, legalábbis amikor személyesen találkoztunk, azt mondtad, hogy ebből a bevételből csak Strode doktorral osztozol, és más senki nem tud a kórházban e munkádról. Ha több anyagot küldesz, több pénzt kapsz, ez ilyen egyszerű, barátocskám! Akkor várom a küldeményt. A viszontlátásra! - Ezzel kattant a készülék.

Pénelopé kifejezett ellenszenvet érzett az angol Susie Wilson iránt. Olyan okoskodó nőnek tartotta, aki mindent jobban kíván tudni, mint kollégái! - Még a főorvos döntéseit is megkérdőjelezte, csak az igazgató megállapításait fogadta el.

Mindez eszébe jutott Ivrának, mikor kora reggel lement a tengerpartra fürödni. Számára a legszimpatikusabb egyéniség Bertrand Farren, aki ugyan nem orvos, de mindenre odafigyelő, érdeklődő ember. Mostanában egyre több időt töltöttek el együtt. Farren még csak harmincyolc éves, de már - mint mondta - kétszer elvált, és soha többé nem kíván megnősülni. Mindkét házasságából volt egy-egy fia, de a gyerekeit csak néha látta, mert exfeleségei kizárólag a gyerektartásra tartottak igényt, s ahogy múltak az évek, a férfi látogatásai egyre ritkultak... Pénelopének tetszett, hogy a férfi köntörfalazás nélkül mesélt elrontott kapcsolatairól, amelyek hosszú évekig tartottak. Megbeszélték, hogy reggel hat órakor találkoznak a tengerparton, úsznak egyet, s utána együtt reggeliznek. Pénelopé nem volt annyira oda a tengerért, mint a férfi, aki gyakorta napfelkelte előtt lejött a partra horgászni. A lány a találkahelyükre tartott, s arra gondolt, hogy Bertrandnak kicsit bogaras természete van. Talán ezért is hagyták el eddig a nők. A férfi már ott ült egy kiugró sziklán, kezében horgászbotot tartott, s mereven nézte a vizet.

- Jó reggelt, Bertrand! Még hat óra sincs. - Az orvosnő leült mellé. - Még a halak is szundikálnak.

- Nem egészen! Nézd csak meg a vödröt, Pénelopé, négy darab, szép nagy tintahal úszkál benne.

- És mit fogsz csinálni velük? Odaadod annak az utálatos Ottónak, akivel úgyis mindig veszekszel?

- Nem, dehogy! Van egy csinos konyhalány, ő majd megsüti a személyzetnek. Csak nem gondolod, hogy Otto Cerest bárki is kedveli? Még a konyhán is utálják a beosztottai, a pincéerekről nem is beszélve! Várj még tíz percet, Pénelopé, azután úszunk egyet, rendben?

- Jézusom, de hideg! - kiáltott az orvosnő, amint a vízbe lépett. - Jobb lett volna, ha a medencénél maradunk, ez nem nekem való. Többet ne számíts rám hajnalban! - Gyorsan vette a tempókat... Nem lehetett messzebb a parttól mintegy kétszáz méternél, amikor visszakiáltott: - Bertrand, gyere! Bertrand, gyere! Egy női ruha úszik mellettem... Úristen! Ez meg mi?

A férfi otthagya a halakkal teli vödröt, a horgászbotját, és beugrott a nő után. Mikor a közelébe ért, látta, hogy Pénelopé nem tévedett, egy piros női ruha lebegett a felszínen. A hullámok a hátukra vették, mintha egy ringatózó test lenne...

Farren nem volt félénk ember, most mégis rákiabált a lányra:

- Légy szíves, azonnal fordulj vissza! Gyere már, gyere már! - sürgette az orvosnőt. Néhány perc múlva már mindketten az egyik sziklán ültek. A piros ruhát egyre közelebb sodorta a parthoz az áramlat. - Nem kell képzelődnöd, Pénelopé, tudom, arra gondolsz...

- Semmire nem gondolok, Bertrand. Csak tudod, mióta történt az a két, vagyis három gyilkosság... önkéntelenül is megfordult az eszemben, hogy a ruha tulajdonosa...

A mondatot nem fejezte be, mert ebben a pillanatban mindketten látták, hogy Jessica

Sabata közeledik a parton.

- Jó reggelt, jó reggelt! - köszönt tőle szokatlan barátsággal a lány. - Nem tudtam aludni és ilyenkor olyan megnyugtató a tenger. - Jessica elindult a keskeny ösvényen. Ám ebben a pillanatban felkiáltott: - Jézusom! Nézzenek oda, egy nő úszik ott!... - A piros ruhára mutatott.

- Téved kisasszony, már mi is észrevettük, az csak egy női ruha. Tulajdonosa nyilván az igazak álmát alussza. - A férfi próbált humorizálni, de nem sikerült neki, mert Jessica hisztériásan kiabálta:

- Ugyan, uram, ismerem ezt a ruhát, láttam már Wilson doktornőn!

Pénélopé azonnal felugrott.

- Gyerünk, menjünk be, és keressük meg Susie-t! Egyébként is elegendő volt ebből a reggeli fürdőzésből. - Wilson doktornőt az étteremben lelték meg. Pénélopé néhány szóban elmondta neki a piros ruha történetét, s azt is, hogy Jessica szerint neki van hasonló holmija.

- Micsoda hülyeség ez az egész? Kedves Pénélopé, gyűlölöm a pirosat, soha semmiféle ilyen holmim nem volt. Ha eddig nem vetted észre, mindig kék árnyalatú ruhát hordok vagy fehérét. Egyébként az a tanácsom, hogy ilyen butaságokkal ne kelts pánikot a kórházban. Van itt éppen elég baj, nem kell tetézni... - Susie felállt az asztaltól, s köszönés nélkül otthagya Farrent és Ivra doktornőt.

- Reggelizzünk meg mi is. - Bertrand az órájára nézett. - Ma be kell mennem Iraklionba néhány pénzügyi kérdést elintézni a bankkal. Nem volna kedved velem jönni? - kérdezte az orvosnőtől.

- De igen, sajnos azonban ma nincs szabadnapom, és nem hiszem, hogy a főorvos lelkesedne az ötletért, miután telt házuk van. Majd máskor. Egyébként is... - Nem tudta befejezni a mondatot, mert Wilson doktornő jött vissza.

- Nem láttad Mata Riartot?

- Nem, még nem voltam az osztályon.

- Pénélopé! - Susie hangja elhalkult. - Matának több piros ruhája is van, szereti ezt a színt!

- Jézusom! - Bertrand és Pénélopé szinte egyszerre ugrottak fel a helyükről. - Menjünk, keressük meg a nővért!

Tíz óraker már az egész kórház arról suttogott, hogy eltűnt egy nővér, és a ruháját a tengerben látták...

- A rendőrség ismét itt lesz - mondta Alexandra szobatársnőjének és barátnőjének, Monicának. - Tudod, én nem értem! A görög rendőrség nem tud semmit tenni? Bár lehet, hogy a nővér egy ismerőséhez ment el valahova... Ebben a kórházban rögtön olyan pánikhangulat tör ki.

- Nézd, Alexandra, azért én megértem a betegeket és a személyzetet is. Sok az eltűnt személy, vagy pontosabban a megtalált holttest...

A két lány csatlakozott a többiekhez, akik lementek a partra. Ám a piros ruhát már elvitte a víz... Susie Wilson magából teljesen kikelve robbant be Gavioli igazgató szobájába.

- Andreas! Tarthatatlan állapot! Itt a sziklákon csak úgy eltűnnek a nők, és te semmit nem teszel! Vedd tudomásul, hogy azonnal felbontom a szerződésemet. Elegendő volt ebből a cirkuszból!

- Drága Susie, nyugodj meg! Ül le, készítek egy italt, és próbáljuk nyugodtan megbeszélni az eseményeket.

- Persze neked könnyű, de én elvesztettem Matát...
- Mi az, hogy elvesztetted? Nem értelek! Valószínű, hogy még ma előkerül...
- Ugyan, miket beszélsz! Ha Mata elment volna, azonnal szól nekem! Azonkívül a piros ruha... - A doktornő felzokogott.

Andreas annyira meglepődött, hogy szólni sem tudott.

- Jézusom - gondolta -, csak nem???

- Ezek a sziklák itt a környéken... Hány nő lelte itt a halálát... Gondolkozz már, Andreas! Persze egyik sem volt a kórház alkalmazottja! De Mata a mi emberünk volt! Ez maga a téboly! Mikor érkeznek meg már a rendőrök?

- De Susie! Remélem, egy órán belül itt lesznek. Próbálj megnyugodni, mert nem akarom, hogy ilyen állapotban lássanak. Nagyon szeretted Mata nővért? Kérlek, válaszolj nekem!

- Igen... igen... senki nem tudott róla... Legalábbis azt hiszem... Aranyos teremtés volt...

- Nézd, Susie, attól, hogy a ruháját látták, ha valóban az övé is volt, ez még semmit nem bizonyít, azt pedig végképp nem, hogy gyilkosság áldozata lett!... Az iraklioni rendőrség nemsokára itt lesz az ő feladatuk megtalálni az eltűnt lányt!

- Könnyű neked, Andreas! Neked a szíved helyén fűrészpor van! Téged senki és semmi nem érdekel... Ne gondold, hogy nem látom, mit művelsz Strode barátoddal a vizsgálóban!... Azt hiszed, hogy mindenki olyan, mint a tisztelt Rogers doktor, akit úgy ugráltatsz, ahogy neked tetszik? Valamit csináltak ott, még hozzá vérkészítményeket, amelyeket jó pénzért eladtok! Persze a részleteket nem tudom... de ez is elég... ennyi is bőven elég!... Ne mesélj nekem semmit! Ha Matát megölték... a bosszúm, Andreas, kísérteni fog!

- Susie, te teljesen megőrültél! Elment a maradék józan eszed! Mit tehetek én arról, hogy egy ütődött ápolónő elkujtorog?... Vagy...

- Vedd tudomásul, hogy Mata nem kujtorog, ahogy te fogalmazol... Megölték... érzem, hogy megölték!!! De ha itt lesz a rendőrség, mindent kitalálok nekik!

- Ne bomolj már, Susie! Mi a fenét akarsz kitalálni?

- Azt csak bízd rám! Gyanús nekem az is, hogy ez a sok amerikai pasas, no meg a szörnyeteg Jessica itt lézeng és nem kapnak semmiféle kezelést. Véletlen lehet ez? Nem hiszem, nincsenek az életben ilyen véletlenek. Négy ember Amerikából ideérkezett az isten háta mögötti helyre, de miért? S arra is adj választ, hogy miért nem az osztályos főorvos vagy orvos kezeli őket, hanem te, Andreas, a kórház igazgatója! Ez sok nekem... sok a megoldatlan kérdés, amire nem kapok választ. - Wilson doktornő kifelé indult, de az ajtóból még visszaszólt: - Andreas! Ha azt akarod, hogy ez a kórház megmaradjon, s a te széked se inogjon, akkor keressed meg Matát. És találd is meg, azt ajánlom! - Majd úgy bevágta maga mögött az ajtót, hogy az egész folyosó visszhangzott tőle.

Az igazgató le-föl sétált a szobájában, s próbált valami okosat kitalálni. Most tudta meg, hogy Susie és Mata nem csupán kollégák voltak, a munkatársi viszonynál lényegesen több... több, mint ő gondolta. - Atyavilág! Még ez hiányzott nekem! Egy orvos... és egy nővér... akik ráadásul szerették is egymást! Tegyük fel, a rendőrök nem tudnak semmit kinyomozni, mit fogok én Susie-val csinálni? Látszik, hogy a kiborulás határán van... Egyetlen lehetőségem maradt, azonnal értesíteni Brunót, jöjjön ide, és intézkedjen! Zárjuk le a kórház kapuit, és senkit, de az égvilágon senkit ne engedjünk kilépni a kórházból. Ezt azonban neki kell eldöntenie, és nem nekem. Persze talán addig hozhatnék ideiglenes intézkedéseket,

amelyek valamelyest megvédhetik a betegeket és a személyzetet.

Aztán felmerült benne a gondolat, hogy valaki esetleg Bruno Piccolit akarja tönkretenni, s ezért követi el itt a gyilkosságokat. Mert azt már Andreas is tudta, hogy a nővér eltűnése, vagy esetleg meggyilkolása az utolsó csepp a pohárban! Ezt már senki nem hagyja szó nélkül, nyilvánvaló, hogy az orvosokban, nővérekben és a személyzetben is felmerül a kérdés: - Ki lesz a következő???

Az igazgató felhívta Irakliont, de Grillo rendőrkapitány és Dimitri Tipolo - mint közölték vele - már elindult ide, a helyszínre. - Okosan kell beszélnem a zsarukkal. Nem kívánom, hogy pánik törjön ki itt a kórházban! Különösen az amerikaiak aggasztanak...

A négy amerikai összegyűlt Jessica szobájában, aki hisztérikusan előadta, hogy szerinte az amerikai klánok őket akarják kinyírni!

- Apám is ezért küldött el ide... - tette hozzá zokogva -, és benneteket sem kímél majd senki! - Chris Hamilton felé fordult, akit az egész társaságból a legszimpatikusabbnak tartott.

- Ugyan már, kedvesem! - válaszolt a fiatalember. - Ha el akartak volna tenni láb alól, nem itt Krétán, és főként nem ezen az elhagyatott vidéken tennék meg!

- De igen! Éppen ez szól emellett. Csak te, Chris, olyan jóhiszemű és naiv vagy...

- Jessica, legyen már eszed! - vágott közbe Lucilio Mattoli. - A helyi rendőrség előbb vagy utóbb kinyomozza a gyilkosságokat. Bennünket ez aztán végképp nem érdekel. Mint mindannyian tudjátok, Bruno Piccoli kezességet vállalt értünk...

- Dehogy kezességet! - szólalt meg Terry. - Csak a helyet biztosította, ahol nem kereshetnek a zsaruk. Főképp nem az amerikaiak, de még az Interpol hekusai sem. Igen ám, de azzal ő sem számolt, hogy ez a híres kórház gyilkosságok színhelye lesz...

- Nem is a kórház, hanem a környéke, ha pontosan kívánunk fogalmazni - próbálta enyhíteni a paprikássá váló hangulatot Chris. - De kérdem én tőletek, ki tehet erről az egésztől? Szerintem egyetlen ember a tettes, aki nőket szemel ki magának...

- Ne viccelj, Chris! Hogy kerül akkor a képbe a nővér, az a szerencsétlen lány, Julia, aki itt feküdt... nem is szólva az idegenvezető csajról...

- Kedves Jessica, mi is itt élünk, tisztában vagyunk a körülményekkel. Az a tanácsom, hogy mind a négyen próbáljunk jobban figyelni és érdeklődni az emberektől. Persze, nem az igazgatóra gondolok... és nem is a konyhafőnökre. - Szemrehányóan nézett a lányra.

Jessica elpirult, arca vérvörös lett:

- A magánügyeimhez senkinek semmi köze! Egyébként is, Otto Ceres nem tud rólunk semmit, én soha nem meséltem neki az amerikai klánokról, a családjainkról...

- Még szép! - szólalt meg Lucilio. - Az kéne, hogy részletezd, miért vagyunk itt mi négyen... Egyébként nekem az a javaslatom, hogy kérjünk engedélyt az igazgatótól, és menjünk be Iraklionba, de előtte nézzük meg Afratát.

- Ennek meg mi értelme van? - kérdezte Jessica.

- Csak annyi - Lucilio tudálékos hangnemre váltott -, hogy hátha valami nyomot találunk, amit az itteni rendőrök nem vettek észre! Ne felejtsetek el, hogy ez egy békés sziget, nemigen van bűnügy. Nem hiszem, hogy a rendőrség hivatása magaslatán állna, miután ennyi gyilkosság, amennyi az utóbbi időben itt a kórház mellett történt, hosszú évek óta nem fordult elő a szigeten.

- Mikor induljunk? - kérdezte Terry.

- Ha az igazgató megadja az engedélyt, mondjuk kétnapi eltávozásra, amit szívből remélek, akkor még ma mehetünk.

Gavioli először meglepődött az amerikaiak kérésén, aztán rájött, hogy sokkal biztonságosabb, ha ők négyen éppen Iraklionban lesznek, amikor a rendőrség ideér... Minden további nélkül megadta az engedélyt.

Otto Ceres mindenkivel üvöltözött a konyhában, egyetlen étel sem nyerte el a tetszését, mindent kritizált, s nagyhangon dirigált beosztottainak.

- Ha valaki nem követi rendesen az utasításomat, le is út, fel is út! Egyetlen perc alatt kiteszem a szűrét!

A helyettese halkán így szólt hozzá:

- Nézd, Otto, ha így bánsz az emberekkel, előbb-utóbb te ütöd meg a bokádat. Én időben figyelmeztetlek, próbálj normális kapcsolatot kialakítani. Jobban tennéd, ha piszkálódás helyett az ételek minőségével, a választékkal törődnél! Farren úr például tegnap sem volt elégedett a vacsorával. Sok görög ételt és kevés európaiat kínálsz. Hiszen te felelsz ezért!

Otto elgondolkozott a hallottakon. A helyettesével semmiképpen sem kívánt összeveszni, így aztán szelídebben szólalt meg:

- Nézd, lehet, hogy igazad van, de azt lásd be, hogy rendet kell tartanom. Ha nem fogom rövidre a pórázt, hát bizony abból baj lehet... igencsak nagy baj...

Ebben a pillanatban lépett be a bárba a rendőrkapitány és a nyomozók vezetője. Otto azonnal intett az egyik lődörgő pincérnek, aki hideg sört és friss görög sajtsalátát tett eléjük.

- Hát ez most jól fog esni - mondta a rendőrkapitány. - Olyan forróság volt Iraklionban, aztán meg az út is... - Majd így folytatta: - Az igazgató úr azt mondta, hogy a bárból nyílik egy kis helyiség, ahol kihallgathatjuk az embereket, - A séf felé fordult. - Ez, gondolom, nem zavarja az étterem munkáját?

- Nem uram. Azonnal intézkedem, hogy minden rendben legyen.

Dimitri és Alexandru több mint három órán keresztül hallgatta ki a kórház dolgozóit. Először az orvosokkal beszéltek, majd az ápolókkal, a nővérekkel, a kisegítő személyzettel folytatták, s végül az egyéb alkalmazottak következtek. Mata Riartról mindenki egyformán szólt. Semmi feltűnő nem volt a nővér viselkedésében, rendesen ellátta a feladatát. Egyedül Wilson doktornő fogalmazott meglehetősen élesen. Élénken ecsetelte, hogy a nővér eltűnése micsoda veszteség a kórháznak, a betegeknek. A rendőrkapitány ezt belátta.

- Bocsásson meg doktornő, én ezt elhiszem, de még most sem tudunk semmit a lány hollétéről...

A betegek közül Monicával kezdték a beszélgetést. Ám a lány gyakorlatilag semmi újat nem tudott mondani.

- Főnök, képtelenség itt bármit is megtudni! A görög betegek, vagyis a többség, örülnek, hogy ingyenes orvosi ellátást kapnak, az amerikaiak pedig teljesen elkülönülnek a többiektől. Most is, mint hallom, mind a négyen bementek Iraklionba, a főorvos engedélyével.

A rendőrkapitány elgondolkozott, de végül is belátta, hogy ennek az egésznek semmi jelentősége nincs, hiszen a járóbetegek rövidebb időre mindenhol eltávozhatnak a kórházból.

- Mondd csak, Monica, és te megismerkedtél az amerikai betegekkel?

- Nem, vagyis csak egy Jessica Sabata nevű lánnyal beszélgettem, aki egy elkényeztetett, lehetetlen teremtés. Egyébként most ő sincs itt, a többiekkel tartott.

Közben Dimitri a járóbetegekkel beszélgetett, de érdemlegeset ő sem tudott meg. Mikor éjszaka a két rendőr visszatért a fővárosba, rosszkedvűen állapították meg, hogy nyom nincs, és a lány eltűnése valószínűleg vaklárma.

- Dimitri, mindenesetre reggel menj át Mata szüleihez, és érdeklődj náluk is, bár

meggyőződése, hogy üres kézzel jössz majd vissza.

Strode doktor hajnali háromig dolgozott a laboratóriumban. Andreasnak megígérte, hogy reggelre elkészül a munkával. Bár a nővér eltűnése és a rendőrség megjelenése zavarta őt is, mint a többieket, mégis dolgozott. Tudta, hogy szállítani kell a plazmakoncentrátumot, ezenkívül szeretett volna kutatási témájában is előbbre lépni. A kettő tulajdonképpen a gyakorlatban találkozott, hiszen a plazma, amit szállítottak, meg volt tisztítva az ellenanyagoktól, s úgy gondolta, ezen az úton el tud jutni az emberi vérből készült aminosav-hidrolizátumig. Érthető módon a piaci kereslet óriási lett volna erre, de a megfelelő módszer hiányában gyakorlatilag szinte semmit nem tudtak szállítani. Strode elképzelése szerint, ha megfelelő vizsgálati tapasztalatuk lenne, el tudnának jutni olyan véraminosav-hidrolizátum előállításáig, mely akár két-három évig is eltartható lenne, mélyhűtés nélkül. Kezdeti kísérletei nagyon biztatóan indultak, azonban váratlan akadályba ütközött. A tömegspektrométeres vizsgálatok ugyanis azt mutatták, hogy az általuk alkalmazott tisztítási művelet során az egyik aminosav-lánc felszakadt, aminek következtében a készítmény gyakorlatilag használhatatlanná vált. Jelenlegi felkészültségük és módszereik szerint egy liter friss emberi vérből mindössze néhány gramm aminosav-hidrolizátumot tudtak stabilan előállítani, de Strode érezte, hogy kell lennie megoldásnak, csak még nem találta meg.

Gavioli doktor éppen ekkor nyitotta ki az ajtót.

- Úristen, te még mindig dolgozol? Remélem, kész vagy a megrendelt munkával?

Strode dühödten állt fél a laboratórium asztalától, és idegesen le-föl járkált.

- Ami azt illeti, csaknem kész, talán fél óra munkám van még velem. Azt reméltem, hamarabb befejezem és lesz egy kis időm az aminosav-kutatásommal is foglalkozni, de úgy látom, erről már megint le kell tennem! Ezek az amerikaiak olyan örületes mennyiséget rendelnek, és olyan tempót diktálnak, hogy alig tudunk szállítási kötelezettségeinknek eleget tenni. Talán valakit még be kellene vonni ebbe a munkába, akkor több idő maradna a kutatásra is...

- Megőrültél? - Andreas felcsattant. - Ha bárkit bekapcsolunk, akkor osztoznunk kell a hasznon!... No nem! Ezt már nem! Nem értelek téged! Tudomásom szerint neked is kell a pénz, az óriási adósságod kifizetésére, vagy tévednék?

Strode lehajtotta a fejét, és elhatározta, hogy a jövőben maga próbálja megoldani gondjait, s Andreast sem tájékoztatja majd minden lépéséről...

Már három nap telt el Mata Riart eltűnése óta, a lánynak egyszerűen nyoma veszett. Wilson doktornő nem tudott beletörődni a megváltoztathatatlanba, s látszott rajta, amint napi munkáját végezte, hogy lelkileg összeroskadt. Ha kollégái szóltak hozzá, alig-alig válaszolt. Ez meglehetősen zavarta Rogerst, mert a belgyógyászatban felborult a rend. A betegek kiírás szerinti vizsgálatait nem végezték el időben, sem a laboratóriumban, sem a röntgenen. Helenát kivéve senki nem látta el rendesen a munkáját. Még délután kettőig sem végezték el az aznapi vérvételt, aztán a visszaérkezett vizsgálati adatokat nem tették a kórlapokhoz.

Rogers igyekezett nemcsak főnöki, hanem baráti kapcsolatot is kialakítani minden beosztottjával, ám rájött, hogy a kórházban ő egyedül nem változtathatja meg a légkört. Aztán ott voltak az amerikai "betegek", vagy nevén nevezve a gyereket, a bűnözők, akik eddig viszonylag békésen éltek, betartva a házirendet. Most azonban, hogy a zsaruk állandó vendégek lettek, ők is idegesebbek, ingerlékenyebbek és főként követelődőbbek. Állandóan kimenőt kérnek, amit Andreas - az ég tudja miért - meg is ad nekik.

- Az egyetlen örömöm, hogy Caroline szépen gyógyul, ám sajnos ennek is megvan az árnyoldala, hiszen rövidesen elhagy bennünket. Persze meglátogathatom Iraklionban, ha ő is beleegyezik. Milyen okos, értelmes teremtés! Lehet, hogy vele rendbe hozhatnám az életemet? - merengett a férfi. Aztán rájött, hogy a zsaruk elől itt bujkáló bűnözőkről ő is tud, s ez bűnrészességet jelent. - Miért is mentem bele annak idején ebbe az örültségbe? - Most utólag tett magának szemrehányást. De azt is tudta, hogy ebből nem tud kimászni, még akkor sem, ha azonnal visszamegy Amerikába. Mert rögtön következett a kétség: Andreas és Bruno bosszút forralna ellene, vagy eltetetné láb alól, ki tudja... S ha Caroline-nak megmondaná az igazat, talán soha nem állna vele szóba.

Hirtelen mozdulattal felállt íróasztala mellől, és eldöntötte, hogy megnézi a betegét. Ahogy belépett a kórterembe, látta, hogy a Caroline melletti ágyon egy idős nő fekszik, akit éppen akkor hoztak be a mentők...

- Most akartam szólni önnek, miután Wilson doktornőt nem találtam - közölte Helena.
- Mi a panasza?
- Itt van a kandanosi orvos jelentése, parancsoljon, főorvos úr.

Rogers olvasni kezdte: "... valószínűsíthető, hogy a 72 éves asszonynak tüdő-infarctusa képződött. Vizsgálatomkor hasító, nagy piénralis fájdalomra támadt, de ez kisugárzott a bordaív mentén egyre feljebb. Miután nálunk a faluban csak kezdetleges vizsgáló felszerelés van, kérem a beteg kivizsgálását és kezelését a Minósz Kórházban."

Rogers zsebébe tette a beutalót, majd odaszólt Helenának:

- Legyen szíves, szóljon le a röntgenbe, hogy nemsokára soron kívül levisszük a beteget! Előtte vegyen legalább négy kémcső vért, SGOT-ot is kérjen! Hozza be a hordozható EKG-t!

A főorvos alaposan és mindenre kiterjedően megvizsgálta a beteget. Az infarceálódott területen dörzsölésszerű hangot hallott. Tovább haladt, s tompulatot vett észre, ami egyértelműen nagy kiterjedésre utalt. Az asszony hőmérséklete elérte a harminckilenc fokot. Attól félt a főorvos, hogy rövid időn belül tüdőödéma lép fel, s akkor már kevés remény marad a gyógyulásra. Helena mindent megszervezett, s az idős beteg rövidesen már a röntgengép alatt feküdt.

Carleni is utánament, hogy azonnal lássa az eredményeket, és megkezdjék a beteg kezelését.

- Mondja csak, Helena, ezt a súlyos beteget nem lehetne egy másik szobában elhelyezni? Caroline Bess már fennjáró és...

- Bocsásson meg, főorvos úr, de ezen kívül egyetlen szabad ágyunk sincs. Ha ön kívánja, megcserélhetjük mással. Én egyedül nem dönthetem.

- Rendben, majd körülnézek, mit tehetünk. Most először a beteg a fontos. A kandanosi kolléga diagnózisa helytálló. Megkezdjük erős antibiotikum és alvadásgátló adagolását - szólta a főnővérhez -, s kapjon még mellé sóoldatot is, mert mint látom, kezd kiszáradni.

Már több mint egy óra is eltelt, amikor Rogers végre visszament Caroline szobájába.

- Szeretnék magával beszélni. Menjünk le a kertbe, ha van kedve hozzá.
- Hogyne Rogers, boldogan. Már annyira vágyódom arra, hogy mozogjak, sőt arra is, hogy mielőbb dolgozni tudjak.

Az egyik árnypadon ültek le, s a főorvos azonnal belekezdett mondanivalójába:

- Caroline, rövid időn belül elhagyhatja a kórházat.

- Ez nagyszerű, mikor?
- Elképzelhető, hogy néhány nap múlva. Azonban hetekig nem szabad még dolgoznia. Sétálni, pihenni, olvasni lehet. Hogy tudja ezt megoldani Iraklionban? Ott hol lakik?

- Hát ez bizony elég nehéz. A múzeum vett ki nekem egy lakást, a város központjától csupán tíz percnnyire van, és a környék meglehetősen forgalmas és zajos. Gyakorlatilag teljesen közömbös volt számomra, hol lesz a lakásom. Amikor megmutatták, én azonnal beleegyeztem, nekem megfelelt. A ház aljában egy mini-bár is van, mellette egy szupermarket. Elképzelheti, milyen forgalmas. Pihenésről ott nemigen lehet szó. Azt pedig nem hiszem, hogy a Régészeti Múzeum másik lakást bérelne nekem. De hát majd csak kibírom valahogy, és remélem, előbb-utóbb munkába állhatok. Meddig kell még pihennem?

- Ha a távozása előtt minden lelete negatív, a műtét után akkor is legalább három hétig tilos mindenféle megerőltetés.

- Az ásatásoknál nehéz fizikai munkát is kellene végeznem. De majd megkérem a főnököt, hogy adjon könnyebb feladatot...

- Nekem van egy jobb ötletem. Mégpedig az, hogy maradjon itt nálunk, úgynevezett utókezelésre. Aztán amikor már teljesen felépült, csatlakozhat a régészekhez. Így legalább addig is mindennap láthatom... - A főorvos kedvesen elmosolyodott.

- Mit fog szólni ehhez a megoldáshoz az igazgató úr? Mint hallom Helenától, most igen sok a betegük, minden ágy foglalt, én pedig már nem szorulok majd orvosi kezelésre. Ahogy kitűnik a szövezből, Gavioli doktor erős kézzel vezeti a kórházat, és nem hiszem, hogy beleegyezne az én további ittlétembe...

Ezzel Rogers is tisztában volt, de mégis bízott benne, hogy valami módon elintézi Caroline maradását. Ezért így folytatta:

- A belgyógyászatról holnap öt beteget engedünk haza, így lesz hely. Ha pedig újabbak jönnek, akkor is meg lehet oldani valahogy. - A férfi eltűnődött. - Azt szeretném, ha teljesen rendbe jönne... s azután... újból találkozhatnánk. Lehet, hogy Steve, a barátja felkeresi?

- Nem tudom. Már kétszer beszélünk telefonon, de közölte, hogy túlságosan elfoglalt. Egyébként is, neki a munkája az első, és csak ezután következik bármi más. Többször felvetette, hogy házasodjunk össze, de én mindig úgy éreztem, hogy ezt elsősorban azért mondja, mert az anyja noszogatja, alapítson családot és legyen végre gyereke. Tudom, Steve a legszívesebben az ásatásokkal foglalkozik. A kapcsolatunk valójában azért volt olyan felhőtlen Londonban, mert mindkettőnk életét betöltötte a munka. Vagy legalábbis azt hittük... Én most jövök rá, hogy az ember nem lehet rabja a szakmájának vagy a hivatásának. Van még más is, ami boldoggá teheti... - Ábrándosan Rogersra nézett, aki átölelte, és hosszan megcsókolta. Majd újból és újból összefonódtak, s egymás ajkának ízével nem tudtak betelni.

Kis idő múlva halk köhécselésre lettek figyelmesek. Caroline kinyitotta a szemét, és Wilson doktornő állt előttük.

- Ez szép, mondhatom! A főorvos itt a kertben csókolózik egyik betegével, miközben a nemrég behozott idős asszony exitált! Az egész belosztály téged keres, Rogers! - folytatta Susie kis szünet után. --Nehezen magyarázod ki, magad Andreásnál! Örjög, hogy otthagytad a beteget...

- Ugyan eredj már! Az összes leletét megnéztem, és kiírtam a gyógyszereket is! Mit tehettem volna még? Egyébként sem én vagyok az ügyeletes.

- De egy főorvos mindenért felelős! - Még gúnyosabb lett az orvosnő hangja. - Szerencse, hogy a kedves kis betegünk - Caroline-ra mutatott - meggyógyult, és néhány nap

múlva visszamehet Iraklionba. Azt hiszem, a további zűrös ügyekre nincs szüksége Gaviolinak. De eredj csak fel hozzá, és magyarázd meg, hogy kivel és mivel töltötted az idődet, amíg a beteged...

- Most már elég volt, Susie! Jobb, ha te hallgatsz! Úgy látszik, nem bírod elviselni Mata eltűnését. Lehet, hogy éppen tőled menekült el a szerencsétlen teremtés, ki tudja?

- Ne! Ne! Ne mondj ilyet! Mindent megtettem neki... - A nő elhallgatott, mert rájött, hogy így is többet mondott a kelleténél.

- Caroline, menj vissza a kórterembe, én pedig mindent elintézek Andreasszal! - Rogers felállt, s elindult a belgyógyászat felé.

A két nő, amikor magára maradt, hosszú ideig egy szót sem szólt egymáshoz, érezték, hogy a feszültség nőtön nő közöttük. Végül Caroline törte meg a csendet:

- Doktornő, nagyon sajnálom, hogy a segítőtársa és jobbkeze, Mata nővér eltűnt...

- Maga csak ne sajnáljon semmit, mert nem is ért semmit! Nincs szükségem az álkedvességére. Tudom, hogy az angol nők álszentek és önzőek. Nem törődnek senkivel és semmivel. Lehet, hogy Rogers Carleni jövőjét is tönkreteszi, kedvesem! De maga ezzel nem törődik... csak a pillanatnyi kellemes helyzet, a megkülönböztetett bánásmód érdekli. Aztán faképnél hagyja ezt a félnótás főorvost, akin látszik, hogy jól beleesett magába. De hát ez nem tartozik rám. Most úgymint megkapja a magáét! - fejezte be diadallal, és se szó, se beszéd, elrohant.

Lucilio Mattoli, Jessica Sabata, Terry Barboni és Chris Hamilton jókedvűen és másnaposan érkezett vissza a kórházba. Iraklionban kitombolták magukat, hajnalig ruletteztek a kaszinóban, majd az egyik lelegegásabb szállodában délig heverésztek.

Ezután lementek a strandra, s balhéztak a csinos, fiatal lányokkal. Délután folytatták a játékot a kaszinóban. Több mint ötvenezer dollárt veszítettek. Kiállítottak egy csekket, de kihívó viselkedésük miatt az alkalmazottak bizalmatlanok lettek. Így Chris kénytelen volt hajnali öt órakor felhívni Gavioli doktort, hogy a kaszinó tulajdonosa felé igazolja személyüket.

Amikor Andreas letette a telefont, mérgében őrzöngött és elhatározta, hogy a jövőben nem ad kimenőt egyszerre a díszes társaságnak.

- Még csak az hiányzik nekem, hogy a jómadarak viselkedésére a rendőrség is felfigyeljen! Csak jöjjenek haza, előveszem őket! Még szerencse, hogy a kaszinó tulajdonosa elhitte telefonon, hogy az amerikaiak nálunk fekszenek, dúsgazdag emberek és a csekkjükön van fedezet.

Újra megszólalt a telefon.

- Itt Bruno. Még ma indulok hozzátok, légy szíves, szólj Helenának is. Viszek egy újabb "beteget", készülj fel rá!

- Jaj, Bruno, ez most nem alkalmas. Az utóbbi időben annyi minden történt! Jobb lenne, ha az itt lévő betegeidet is visszavinnéd, mert egyre melegebb lesz a talaj. Állandóan itt a rendőrség. Egy nővér, Mata Riart eltűnt a kórházból, ezután nyomoznak... Túl sok a gyilkosság itt nálunk...

- Mi a fenét akarsz ezzel mondani? Mi közöm van nekem, mint a kórház tulajdonosának ahhoz, hogy elcsászkaált valahol Krétán egy nővér? Begolyóztál, Andreas? Szedd össze magad, légy szíves! Viszek egy nőt, és kész! Nem érdekel a véleményed. Egyébként nem hozom vissza a négy amerikait, nem tehetem meg, nem járt még le az idejük. Elég legyen ebből a vénasszonyos siránkozásból! Vagy talán nem kapsz elég pénzt? - Bruno köszönés nélkül letette a kagylót.

Andreas kiment a fürdőszobába, lezuhanyozott, felöltözött, és elhatározta, hogy a laboratóriumban ellenőrzi Strode előző napi munkáját.

- Valahogy nem tetszik nekem a doktor úr - morfondírozott. - Az utóbbi időben állandóan morózus, mindenért szól, kifogásokat keres, és nem végzi elég gyorsan és pontosan a munkáját! Pedig szükségem van rá, kiváló szakember, és nélküle nem tudnám előállítani a készítményeket. Ebből pedig még sok pénz jöhet be. Néhány év múlva független lehetek. Neki is szüksége van a pénzre, ha jól emlékszem, még mindig közel félmillió dollár az adóssága... Hogy is keveredhetett bele abba az ügybe, orvos létére?

Andreas annyit tudott, hogy Strode doktor egy nő kedvéért részt vett valamilyen heroin-akcióban. A küldeményeket abban a laboratóriumban dolgozták fel, ahol ő volt a főnök. Aztán lebuktak, Strode valahogy kikerült az ügyből, de az utolsó csomag értékét, ami szőrén-szálán eltűnt a laboratóriumból, neki kellett kifizetnie. Amikor zűrbe került, a nő elhagyta, s ő azóta is lelkibeteg.

Mikor Andreas belépett a laboratóriumba, látta, hogy Strode egész éjjel dolgozhatott, mert még elől voltak a plazmákhoz szükséges felszerelések. De azt is észrevette, hogy nemcsak a közös munkájukat végezhetette el az orvos, hanem valami mással is foglalkozhatott, mert különféle centrifugák, kenetek és vérrel teli ampullák sorakoztak az asztalán.

- Jó lesz egy kicsit a körmére nézni. Lehet, hogy a hátam mögött másnak is dolgozik? Nála is igaz lenne a szolás, hogy kutyából nem lesz szalonna?

Strode lépett elő a laboratóriumból nyíló raktárból.

- Mi a csuda, Andreas? Te ilyen korán kelsz? A szállítmányt elkészítettem, szólhatsz a barátodnak. Remélem, elégedett vagy.

- Hogyne, persze, csak azt nem értem, hogy a centrifugákra és a kenetekre mi szükséged volt? Megmagyaráznád?

- Nem tartozom semmiféle magyarázattal. A munkámat elvégzem, a kutatásaim pedig nem tartoznak rád. Nem vagyok hajlandó ennél többet mondani...

Monica gyakornokként is jól ismerte a nyomozócsoport munkáját. Okos lány volt, és igyekezett főnökének, Dimitri Tipolónak a kedvében járni. Most azonban, ahogy egyedül üldögélt a reggelinél, újból végiggondolta az eddigi gyilkosságokat, és úgy találta, hogy Dimitri nem elég rátermett a nyomozási csoport vezetésére. Talán még túl fiatal, esetleg nincs elég tapasztalata... Így medítált magában, amikor megszólalt mellette egy kellemes férfihang:

- Leülhetek? Még nem találkoztunk itt a kórházban. Engedje meg, hogy bemutatkozzam: Chris Hamilton vagyok.

- Monica Zafér. -, A lány kezét nyújtott. - Parancsoljon. Én azonnal kész vagyok a reggelivel.

- Ne siessen már annyira, kisasszony. Örülök, hogy ilyen csinos fiatal asztaltársam akadt. Itt, ebben a kórházban úgysis a legtöbb beteg hetven év körüli.

- Ez így is van. De én azt is hallottam, hogy azért hozták létre ezt a létesítményt, hogy a krétaiakat ingyen gyógyítsák. Tudja, erre mifelénk az emberek egészséges életmódot folytatnak, és ha betegek lesznek, akkor már valóban a hetedik évtized felé közelednek.

- Maga hogy került ide, mivel kezelik? - kérdezte Chris, inkább udvariasságból, mint kíváncsiságból a lányt.

- A gyomrom rendetlenkedik. - Monica hirtelen elfelejtette, mit is kell mondania... - vagyis az epém... De hát az orvosok dolga, hogy a bajt kiderítsék. - Elpirult. - Én Iraklionban dolgozom egy bankban - hadarta a szövegét -, de azt mondták, itt vannak a szigeten a legjobb

orvosok, ezért kerültem ide.

Chris felfigyelt, hogy a lány milyen zavarban van, s végképp nem értette, mit kérdezhetett tőle, amivel ezt kiváltotta.

- Hát igen, az orvosok tényleg soha nem közlik a beteggel a diagnózist. - Sóhajtott. - Én sem tudom, valójában mi a bajom, valószínűleg idegkimerülésem van. Nagyon sokat dolgoztam Amerikában, apám bankjában...

Monica gyomra összerándult. - Úristen, csak nehogy a bankszakmáról érdeklődjön behatóbban, mert akkor lebuhtam.

Szerencsére Chris - beszéd helyett - elmerült a lány arcának, szemének tanulmányozásában. Éjfékete haja és szeme, ovális és szabályos vonásai olyan egységet alkottak, hogy akár fotómodellnek is elmehetne - ezen töprengett magában Chris.

- Mondja csak, Monica - ugye szólíthatom így? Nem gondolkozott még azon, hogy szakmát változtat, és modell lesz? Ilyen csodálatos alakkal és gyönyörű arccal minek ücsörög egész nap egy bankban? Ezt még nem mondta senki?

- Nem, nem, dehogya! Itt nálunk, Krétán egy fiatal lány örülhet, ha munkát talál. Ez nem Amerika! Meg kell becsülni a mindennapi betevő fálatot, s én nem akarok változtatni a helyzetemen. Én tartom el a szüleimet is meg öt testvéremet. - Úristen! - gondolta, még a végén elfelejtem, mit is kell mondanom! Úgy látszik, megzavart ennek a férfinak a nyílt tekintete, kedvessége. Jobb lesz, ha itthagynom, mielőtt elszólom magam. - Bocsásson meg, de vizsgálatra kell mennem. Remélem, még találkozunk. - Biccentett, és gyors léptekkel elhagyta az ebédlőt.

- Ezt megúsztam - mondta magában. - Igen, csinos ez a férfi, tetszik nekem. De első a munka, meg kell mutatnom Dimitrinek, hogy nemhiába lődörgök itt a kórházban! Most már végre valami nyomra kell bukkannom. Alexandra is hiányzik. Kár, hogy hazavitték a szülei. Látom, Kimion doktor is bánatos ettől. De a barátnóm elárulta, hogy levelezni fognak, s Themisz megígérte, hogy meglátogatja majd Athénban.

Eldöntötte, hogy elsétál a leszállópálya felé. Már többször meg akarta nézni a betonpályát, de eddig nem volt kedve, mert sokkal szívesebben töltötte idejét Alexandrával. Mintegy tíz percig gyalogolt, amikor repülőgépzúgást hallott. Már messziről felvillant a kifutópálya, s Monica nem is mert közelebb menni, amikor is feltűnt az ezüstsínű gép. A lány megállt, és elmerülten nézte a landolást. Röviddel a gép leszállása után kinyílt a kabin ajtaja, s egy középkorú férfit segítettek kilépni belőle, akit egy igen öreg, legalább nyolcvan éves nő követett. Hát ez meg ki lehet? - Eltöprengett. Mindegy, úgyis megtudja. Mindenesetre visszamegy a kórházba, nem kell, hogy itt találják, amint nézelődik.

Bruno Piccoli érkezett meg az új beteggel, a 76 éves Sarah Bandinivel, akit a családja csupán egy hónapra kívánt itt elhelyezni, amíg rendezik ügyeiket. Hogy erre miért volt szükség, azt nem árulták el, de nyilván jó okuk lehetett rá, ha egy hónapra hajlandók voltak ötszázezer dollárt fizetni az öregasszony elrejtéséért! - Andreas nem lesz boldog, ha meglátja az új vendéget, de hát kit érdekel az ő boldogsága? - gondolta Bruno, miközben a kórház, felé sietett, hogy mielőbb lássa szerelmét, Helenát.

A főnővér tudta, hogy Bruno rövidesen megérkezik, de nem kért szabadságot, noha Gavioli doktor ezt felajánlotta. Dolgozott az osztályon, mint rendesen.

- Nagyon sok a betegünk - válaszolta Helena az igazgató ajánlatára -, ezért semmiképpen nem vehetek ki még egy szabadnapot sem!

Éppen egy súlyos beteget látott el, aki már három hete feküdt bent

nyirokérgyulladással. A főorvos többször telefonált az iraklioni sebészetre, ahová át kellett volna szállítani a beteget, mert sebészeti beavatkozásra lenne szüksége, de mindig nemleges választ kapott helyhiányra való hivatkozással. Helena pedig tudta, egyszerűen arról van szó, hogy az idős szőlőtermelő nem tudná kifizetni a sebészeti költségeket, ezért nem veszik át. Itt a kórházban ingyenes ellátást kap, ezért a görög orvosok inkább ezt az utat választották. A szőlőtermelő már elmúlt nyolcvanéves, így gyakorlatilag semmiféle kilátás nem volt a gyógyulására. Helena nyugtatót adott a betegnek, megigazította a takaróját, és éppen a főnővéri szobába indult, amikor a folyosón szembejött vele Bruno.

- Drágám! - Átölelte a lányt. - Úgy örülök, hogy látlak, annyira hiányoztál. Sajnos csak két napig maradhatok, de azt kihasználjuk. - Szorosabban magához húzta a lány testét.

- Bruno, a kórház tele van betegekkel, és napközben nem hagyhatom itt őket. Most, hogy Mata nővér is hiányzik...

- Tudom, tudom, eltűnt! De már megbocsáss, csak nem leszel a kórház rabszolgája? Inkább felszámolom az egészet... - Dühében elvörösödött a férfi. - Nem azért repültem ide a világ másik feléről, hogy ne legyünk együtt! Ez tarthatatlan állapot! Egyébként is az lenne a legjobb, ha szednéd a sátorfádat, és velem jönnél. Nagyon unom már - Bruno hangja élesebb lett -, hogy a jövődöbelimre várom kell!

- Ha lehet, ne itt a folyosón beszéljük ezt meg. - Helena elpirult az éles hangra. - Öt perc múlva a szobádban leszek, rendben? De most még be kell kötnöm egy infúziót.

- Ez felháborító! Ezen a belgyógyászaton egyetlen ember van?

- Nem, nem, dehogya... Csak most az orvosok valami megbeszélést tartanak, ezenkívül mindannyiunknak több a munkája.

- Engem nem érdekelnek az itt döglődő betegek! Ingyen kapnak mindent, örüljenek neki...

- Bruno! Hogy beszélhetsz így? Azt mondtad, azért hoztad létre a kórházat, hogy segíts az itteni idős, szegény embereken. Most már más szelek fűjnek? Ha ez így van, akkor nem kívánok veled találkozni. Azt hittem, te vagy az emberiség jótévedője. Lehet, hogy tévedtem?

- Ugyan, Helena, felejtse el, amit mondtam. Intézd el a dolgod, aztán várlak. Bocsáss meg az ingerültségemért, de annyira hiányoztál, ezt meg kell értened!

Amikor Bruno visszaért a szobájába, dült-fült Helena miatt. - Mit képzelsz ez a nő? Lenyelem, hogy engem oktasson? Majd megnevelem, csak már jönne el velem Amerikába! Talán nem is kellene azonnal feleségül vennem... - Töprengett. Lehet, hogy a házasság nem nekem való?... Talán Julietnek igaza van, és nem származhat abból semmi jó, ha egy szegény lányt veszek feleségül. Hülyeség! - adta meg saját maga a választ. - Helena azt sem tudja, milyen gazdag vagyok, és arról sincs fogalma, mivel keresem ezt a rengeteg pénzt, eddig még nem is kérdezte...

Monica elhatározása ellenére nem tért vissza a kórházba, hanem elindult Afrata felé. Kigondolta, hogy onnan telefonál főnökének és megkéri, engedje meg, hogy visszamenjen Iraklionba.

- Semmi értelme nincs, hogy itt lopjam a napot. Semmit nem fedeztem fel, és egyetlen olyan emberrel sem találkoztam, aki gyanús lenne. Már szeretnék hazamenni, és ismét a kollégák között dolgozni. Alexandra nélkül igen unalmas ez a hely. Teljesen nyilvánvaló, hogy a gyilkosságoknál véletlen egybeesésről van szó. Valaki éppen ezt a helyet választotta ki, de ennek semmi köze a kórházhoz.

Már legalább negyedórát gyalogolt, amikor visszaért a tengerparti elágazáshoz. Kiderült, hogy rossz utat választott, ezért visszafordult a kórház felé azzal a határozott szándékkal, hogy ebéd után a másik úton elmegy a faluba.

- Jobb, ha nem keltek feltűnést, s túl sokáig nem hiányzom. Ebéd után is elintézhetem a telefont.

Elfáradt, s leült egy percre az egyik magasabb sziklára.

- Olyan kihalt ez a vidék, még délben is csak a hatalmas hullámok dübörögnek. - Összerázkódott, s felállt, mert valami rossz érzés kerítette hatalmába. Hátrafordult, s legnagyobb megdöbbenésére egy ismerős alak közeledett felé. A lány szólni akart, de a férfi mellette termett, és teljes erejével meglökte... Repült a semmibe... hang sem jött ki a torkán... Az élettelen test elterült a parton. A férfi összedörzsölte kezeit.

- Nem is számítottam rá, hogy valaki ilyen időben itt sétáljon... Méghozzá ez a mindenbe beleszóló, kotnyeles teremtes! Milyen fölényes volt... Bosszúm lassan teljes lesz!... Hány nő lelta a halálát a sziklákon. - Felidézte magában a rémült arcokat, és megborzongott. - Milyen felséges érzés látni, amint félnek... mind félnek... a víztől, a szikláktól, a semmitől, amibe zuhannak! - Ismét érezte a régi szörnyűséget, amikor fuldoklott... Senki nem segített... Nem látott mást, csak a tenger iszonytató hullámaikat és a hatalmas sziklafalakat... A zuhanás gondolata megborzongatta. Aztán sarkon fordult, és komótosan továbbment...

Alexandru Grillo nem tudta megbocsátani magának, hogy Monicát küldte a kórházba "szimatolni". Még most is élne, és itt dolgozna náluk az a fiatal, életvidám teremtes... Dimitri legalább öt kilót leadott, mióta felfedezték az újabb gyilkosságot. Sem enni, sem aludni nem tudott, állandóan Monica Zafér nevető arcát látta maga előtt...

- Mi legyen a következő lépés, főnök? - fordult a rendőrkapitány felé.

- Megbeszéltem Gavioli doktorral, hogy lezáratja az összes kaput és a kórházból egy teremtes lélek nem mehet ki! A temetésre, miután megtudták, hogy Monica a mi emberünk volt, többen feljönnek Iraklionba. Most már kénytelen vagyok drákói intézkedéseket hozni, mert sajnos a hírközlő szervek is tudomást szereztek róla, bármennyire igyekeztem eddig titkolni a gyilkosságokat. Ha a turisták ezt megtudják, márpedig miért ne hallgatnának rádiót vagy néznének televíziót, egész idegenforgalmunk megcsappan!

- A temetés zártkörű lesz - folytatta. - Bezáratom a kapukat is. Egyik emberünk minden belépőt videóra vesz. Bár nem hiszem, hogy ennek sok értelme lenne, de megkísérlem, hátha eljön a kórházból valaki olyan is, akit az igazgató nem jelzett. Ezenkívül minden amerikai állampolgárt titokban lenyomoztatok, erről persze nem szóltam Gavioli doktornak. Nézd, Dimitri, ezek az intézkedések előbb-utóbb eredményt kell, hogy hozzanak... bár Monicát már sajnos semmi nem támasztja fel... Az anyja engem átkoz a lánya haláláért, és jogosan. Nem kapott megfelelő védelmet tőlünk...

- A temetés után küldjek valakit a kórházba, hogy ellenőrizze a biztonsági intézkedéseket? - kérdezte óvatosan Dimitri.

- Nem, senkit ne küldj! Te magad menj oda! Tudom, kellemetlen számodra a feladat Helena miatt, de mást nem akarok megbízni ezzel a munkával. Egy őrmester is csatlakozik majd hozzád. Mindezt már előre megbeszéltem az igazgatóval, akinek először nem tetszett, hogy zsaruk lesznek a kórházban, de kénytelen volt belenyugodni, miután Krétán működik a kórház, és a mi ügyünk, hogy a gyilkosságsorozatnak véget vessünk. Dimitri, mindenkire figyelj! Legyen az orvos, ápolónő vagy bárki a személyzet tagjai közül. A betegekkel is próbálj kapcsolatot kiépíteni. Egy héten belül kézre akarom keríteni az elvetemült gyilkost!

- Nem kellene a kórház tulajdonosát, Bruno Piccolit is értesíteni ezekről az intézkedésekről? Hiszen azért neki is van valami köze a létesítmény működtetéséhez...

- Nem, nem szükséges! Biztos vagyok benne, hogy az igazgató tájékoztatja, ha nem, az az ő gondja. Úgy készülj, hogy holnap a temetés után kocsiba ülsz, és azonnal indulsz.

- Rendőrségi autóval menjek?

- Nem, a sajátoddal. Jobbnak találok így. Aztán még csak annyit, hogy beszélj a szállítókkal is, akik a szomszédos faluból a különböző élelmiszereket hordják oda. Nekem eredmény kell! - dörgött Alexandru hangja. Dimitri ilyen dühösnek és elszántnak még soha nem látta a főnökét.

Bruno Piccoli úgy járkált Andreas szobájában, mint egy vadkan.

- Te teljesen megőrültél! Miért nem néztél utána, hogy ki volt Monica Zafér?

- Ne haragudj, Bruno, de úgy viselkedsz, mint egy örült! Ha minden felvett beteg után nyomoznék, honnan jött, mi a valódi foglalkozása, jól néznék ki, nem maradna időm semmire! Egyébként is már a kezdet kezdetén megállapodtunk, hogy a görög származású betegeket, akiket a mentő vagy a helyi orvos beutal, azonnal felvesszük, ha van helyünk. Mit akarsz még?

- Értsd meg, Andreas, hogy az amerikaiak veszélybe kerülhetnek, ha állandóan itt nyomoz egy zsarú! Mert az nyilvánvaló, hogy a lány halála után most mindent megmozgatnak.

Gavioli egy percig töprengett, elmondja-e Brunónak, hogy egy zsarú, mégpedig jövődöbelijének a volt szeretője itt lakik majd egy darabig. Aztán rájött, hogy ezzel csak olajat öntene a tűzre, s Bruno, aki meglehetősen szangvinikus természet, a végén még egy időre bezáratná a kórházat! Akkor Strodéval hogyan végeznék el a megbízásokat? Egyetlen kórház sem akad a világon, ahol ilyen zavartalanul és ilyen felszereltséggel lehetne a vérkészítményeket előállítani. Mindezt mérlegelve hallgatott.

- Jól van, Andreas, ne veszekedjünk. Én még ma hazarepülök, és megpróbálom a családokkal megbeszélni, hogy ha forró lenne itt a talaj, hazaküldjük a csemetéket. Az öregasszonyt pedig máris magammal viszem, olyan szenilis! Mindenkinek dicsekszik, hogy az ő családja a legnagyobb fehérpor kereskedő a keleti parton! Szépen visszaadom nekik a pénzt. Ezt a felelősséget nem vállalhatom. Hülye voltam, amikor belementem ebbe. Éreztem, hogy valami nagy zűr lehet vele. Igaz, hogy csak egy hónapról van szó, de a rizikó óriási. Most sem tudom, miért állt a család útjában a nő, s miért éppen itt akarták eldugni. No mindegy, légy szíves, intézkedj, egy nővér csomagoljon össze neki, mert fél órán belül indulok. Ja, és még annyit, Andreas, hogy Helena ugyan nem adott választ, feleségül jön-e hozzám, de légy szíves, ne hajszold annyira!

- Akkor pedig több ápolónőt kell felvennünk! Igaz, az eltűnt Mata helyett már reggel munkába állt egy fiatal nővér, de sok a beteg, és kevés a személyzet.

- Rendben, akkor vegyél fél annyi embert, amennyit jónak látsz, de ne engedd, hogy egy főnővér végezzen olyan munkát, ami nem az ő dolga.

- Te aztán sokat értesz ahhoz, mi is egy főnővér feladata! De Bruno, azon még nem gondolkodtál, hogy ha Helena megtudja, mivel foglalkozol, esetleg nemet mond?

- Nem szoktam meg, hogy velem bárki ellenkezzen. Ő sem fog, csak még kéreti magát. Hiába, ilyen a női lélek. - Bruno felállt, majd kezet nyújtott, elköszönt, és kiviharzott a szobából. Az ajtóból még visszazólt: - Ha van valami érdemleges, azonnal hívj telefonon!

Az igazgató a személyzeti szobák mellett, pontosabban Otto Ceres lakásával szemben, egy kis helyiségben helyezte el Dimitrit.

- Most nem tudok jobbat biztosítani, remélem, ez is megfelel.
- Köszönöm, igazgató úr. Nem szándékozom sokáig itt maradni, legalábbis remélem...

A nyomozási csoport főnöke átöltözött, rövidnadrágot, trikót, sportcipőt vett fel, s újra elindult körülnézni... Megállapította, hogy most más szemmel nézi a kórházat, mivel ő is "idetartozik", legalábbis egy rövid időre. Először a laboratóriumba ment, ahol Carlson Strode, Themisz Kimion és Pénelopé Ivra kisebb-nagyobb fiolákból vért öntöttek egy üveglapra, majd Dimitri számára érthetetlen mondatokat mormoltak, aztán egymás szavába vágva hangosan kiabáltak. Láthatólag valamin élénken vitatkoztak, így észre sem vették a belépőt. Már éppen vissza akart fordulni, amikor hallotta, hogy Pénelopé Ivra doktornő éles hangon szólt az idős orvosnak:

- Te és a tisztelt igazgató úr nem kellő gondossággal jártatok el! Tudom, hogy Andreas állandóan itt ténfereg, de látod, Carlson, mégis tévedtetek a vérsüllyedés és a vérkép megítélésében! Mondtam, hogy az én betegem nem szenved toxikus májártalomban, s ezt most, mint látod, alátámasztják a leletek is! Strode, légy szíves máskor jobban figyelj az én betegeimre is! - Ivra doktornő kiviharzott a szobából.

A két orvos ekkor vette észre Dimitrit.

- Mit keres ön itt, uram? - szólt ingerülten Strode doktor. - Micsoda viselkedés, hogy az orvosok beszélgetését titokban kihallgatja? Ez is a munkájához tartozik?

- Nem, dehogy, csak ismerkedni akarok a kórház munkájával...

- Mi a fene, orvosnak készül, és felhagy a nyomozással?

- Ugyan, Carlson - szólt közbe Themisz -, a rendőrségnek meg kell találnia a gyilkost, ez a mi érdekünk is. Kérem, uram - fordult Dimitrihez -, az ilyen vita mindennapos az orvosok között, ne tulajdonítson nagyobb jelentőséget neki, mint ami van. A laboratóriumi és a hematológiai munka még ma is számos fehér folttal küszködik. Ivra doktornő az egyik leglelkismeretesebb orvos, akit valaha ismertem, ezért ő maga nézett utána a vizsgálatoknak. Ennyi az egész és nem több. De ha bármit szeretne megtekinteni itt, szívesen állok a rendelkezésére. - Kimion doktor barátságosan mosolygott.

- Nagyon nehéz a feladatom - válaszolt Dimitri -, mert valójában nem is tudom, hol és mit keresek... Ezért gondoltam, hogy ma az összes vizsgálóhelyiséget megnézem. Kérem, fogadják el ezt az egyszerű, de igaz tény. Nem akartam és nem is tudok az orvosok munkájába beleszólni. Csak annyit szeretnék tudni, hogy a laboratóriumban hányan dolgoznak.

- Valójában Steno Barizza doktor a főnök, de ő általában csak a reggeli vizsgálatokat nézi át, utána saját munkája köti le. - Strode nem akarta elmondani, hogy Barizza csak névleges főnök, ezt együtt sütötték ki még a kórház indulásakor Andreassal. A laboratórium vezetője, miután ellenőriz néhány vizsgálatot, visszavonul a szobájába, és alkoholfogyásban úszik... Ez a legjobb megoldás Strodénak és Gaviolinak, mert így zavartalanul végezhetik saját munkájukat.

Strode folytatta:

- Szóval a főnökön kívül még egy laboráns és két kisegítő dolgozik itt. A belgyógyászatról az orvosok is elég gyakran részt vesznek egy-egy munkában. Sajnos erre szükség van, Gavioli doktor azért is válogatta össze úgy a kollégákat, hogy a belgyógyászat mellett szinte mindenkinek van egy laboratóriumi vagy hematológiai szakvizsgálója. Itt, ezen az eldugott világvégén ez nagyon fontos.

- Köszönöm a tájékoztatást. - Dimitri felállt, és továbbment a röntgen felé. Ott semmi érdemlegeset nem talált, csupán egy nővér pakolta össze az előző napi felvételeket.

- A röntgenorvos éppen leszaladt a bárba egy hideg italért - mondta.

A nyomozó végigment a belgyógyászaton, és mindkét emeleten jócskán időzött. Megfigyelte az orvosok és nővérek beosztását, munkáját. Igyekezett mindent jól elraktározni magában. Aztán visszament a szobájába, és egy kis noteszban mindenki neve mellé feljegyzett egy-egy észrevételt.

Ebéd után a pincéereket, a konyhalányokat, a séfhelyettes és a főnököt nézte meg. Otto meglehetősen lekezelően nyilatkozott a kórház munkájáról, főként arról, hogy az orvosok itt nem állnak hivatásuk magaslatán, s a diétás ételeket nem írják elő, így neki fő állandóan a feje, hogy mit készíttessen a betegeknek. Dimitri ezen meglepődött, s beírta jegyzetfüzetébe is.

Délután Helena Preza és Susie Wilson doktornő voltak az ügyeletesek. A nyomozó igyekezett barátságosan, ám elfogulatlanul kikérdezni Helenát a főnövéri teendőkről, de semmi újat nem tudott meg. Amikor bekopogott Wilson doktornő szobájába, a válasz csak annyi volt:

- Jöjjön, már számítottam magára. Az egész kórház arról suttog, hogy egy zsarú szaglászik körülöttünk, ahelyett, hogy a gyilkost fognák már el. Szerencsétlen Mata! Őt kellene megbosszulnia... - mormogta az orvosnő, majd beljebb tessékelte a látogatót.

- Bocsásson meg, doktornő, de néhány kérdést szeretnék önnek feltenni, éppen az eltűnt nővérrel kapcsolatban.

- Ön nem tud fogalmazni! Mata nem eltűnt, hanem megölték! Biztos vagyok benne, érzem!

- A holttest nem került elő, így e pillanatban nem beszélhetünk gyilkosságról.

- Kit érdekel, hogy maga minek minősíti a nővér eltűnését? Én tudom, hogy valakinek az útjában állt. Bezzeg a maguk kis zsarujának a halála után megmozdultak végre!... Akkor kellett volna jobban körülnéznie... Én a tisztelt rendőrkapitánynak megmondtam, itt bizony gyilkossággal állunk szemben. Mata sehova nem ment, nekem biztosan szólt volna. Nagyon jóban voltunk, kiváló nővér, szeretetreméltó teremtés, készséges, a betegek imádták! Szakképzettsége elsőrendű volt, még főnövér is lehetett volna, ha Helena feleségül megy Piccoli úrhoz.

Dimitri furcsa felhangot érzett a doktornő szavaiban. Mindenki, akivel eddig beszélt, kedvezően nyilatkozott a nővérről, de itt más volt a levegőben. Wilson doktornő istenítette a lányt, s ez különösnek tűnt a férfi szemében, amit nem tudott megmagyarázni. Feltett még néhány kérdést az orvosnőnek a beosztásokkal, a szabadidővel, a kijárásokkal kapcsolatban, de a válaszok semmitmondóak voltak. Hirtelen eszébe jutottak az amerikai betegek!

- Őket ki kezeli, és miért jöttek át a szigetre, éppen ebbe a kórházba? Én úgy gondolom, hogy Amerikában még ennél is jobban felszerelt létesítmények működnek. Vagy tévednék? - kérdezte.

- Nézze, tisztelt uram! Engem Londonból hívtak ide, ahol a Szent Benedek Klinikán és Szanatóriumban dolgoztam. Vonzott ez a számomra ismeretlen világ, az igen magas fizetés, és ezért vállaltam a munkát. Az amerikai kórházokról, klinikákról én is csak hallottam, még soha nem jártam ott. Nekem semmi közöm az amerikai betegekhez, és valójában nem is tudom, miért vannak itt.

- De hát csak ismeri a betegségüket? A kórlapjukon, gondolom, minden szerepel.

- Milyen naiv lélek maga! A négy amerikai kizárólag Gavioli doktorhoz tartozik, még a főorvos, Rogers Carleni sem szól bele a kezelésükbe. Gondolom, a tisztelt igazgató urat nálam is jobban megfizetik ezért. - Kesernyésebb lett az orvosnő hangja. - Egyébként kérdezze meg

öt magát! Minek faggat engem? Éppen elég a bajom! Most már dolgom van. - Egy kórlap fölé hajolt, mint aki nem akar tovább tárgyalni.

- Köszönöm a segítségét, doktornő. - Dimitri távozott a szobából, majd megkereste Helenát. Szíve összeszorult a gondolatra, hogy a lány máshoz megy feleségül. Megpróbált uralkodni érzelmein, s tárgyilagosan kérdezte tőle:

- Ne haragudj, hogy ismételten zavarlak, de szeretném tudni, hogy a külföldi betegeket miért az igazgató kezeli? Ez megszokott egy kórházban?

Helena egy pillanatig gondolkodott a válaszon.

- Nézd, én nem tudom pontosan, de azt hiszem, nem szokásos. De Gavioli doktor senkit nem enged a külföldiek közelébe. Egyébként egyik sem súlyos beteg, egész nap a kertben vagy a parton lógnak, vagy kirándulnak a félszigeten, olykor a fővárosba mennek. Többet én sem tudok róluk.

- Kedvesem, tudom, hogy rövidesen férjhez mégy Piccoli úrhoz. Hidd el, már nem is kívánom befolyásolni döntésedet. Valahol a lelkem mélyén megértelek. Maradjunk jó barátok, rendben?

- Igen - szólt Helena, kicsit elcsukló hangon.

- Akkor most arra kérlek, segíts nekem. Ma annyi információt szedtem össze, hogy nem ismerem ki magam. Nem a kórház működése érdekel, azt nagyjából látom, hanem az, hogy neked, aki jó emberismerő vagy, mi a véleményed egy-egy orvosról, ápolóról, a személyzetről. Ki a kedvenc orvosod, és kiben bízna meg, ha beteg lennél?

- Hát ez fogas kérdés. Én másként közelíteném meg a dolgot. Nézzük csak! Rogers Carleni itt a főorvos. Kiváló diagnosztá, roppant lelkiismeretes ember, rendet tart az osztályon, nem kivételez senkivel. Amint látom, beleszeretett az angol régész nőbe, persze lehet, hogy tévedek.

- Nemcsak amerikaiak vannak itt? Más külföldit is kezeltek?

- Caroline Bess a hajószerencsétlenség következtében került ide. Carleni doktor műtötte meg, s azt hiszem, rövidesen visszakerül Iraklionba, mivel a Régészeti Múzeum meghívására tartózkodik a szigeten. Ásatásoknál kellene dolgoznia, de jelenleg még munkaképtelen. Szóval Carleni mindent megtesz a gyógyulásáért, de azt hiszem, ennél lényegesen többről van szó. Aztán itt van Susi Wilson, aki fura teremtés. Matát imádta, már az jutott eszembe, hogy valami másfajta kapcsolat van közöttük... tudod, mire gondolok...

- Ezt miből sejtet?

- Mindig együtt ügyeltek, és olyankor a betegeket nem látták el megfelelően. Sokszor egész éjszaka nem mutatkoztak, ki sem jöttek a doktornő szobájából, még akkor sem, ha egy beteg mondjuk, csöngetett a nővérnek. Persze, Dimitri, a feltételezésemet ne vedd készpénznek. De még az is gyanús, ahogy az orvosnő Mata eltűnésére reagált!

- A laboratóriumban gyakran megfordulsz?

- Nem. A kürt vizsgálati anyagokat a beosztott nővérek viszik és hozzák. Persze nagy ritkán előfordul, ha sürgős a lelet, lefutok érte. De sajnos nem ismerem az ottani munkát, bár szívem vágya, hogy egyszer én is laboráns legyek. Mindig is érdekelt, amikor a vérből szinte mindent kiolvasnak az orvosok, persze a műszerek segítségével.

- Ha férjhez mégy, nem hiszem, hogy jövődöbelid engedne tovább dolgozni...

- Igen... igen... de még nem adtam végleges választ. - Helena elpirult. - Semmit nem tudok Brunóról! Nagyon zavar a gazdagsága, amiről itt mindenki beszél, de én nem is sejttem, miből van az óriási jövedelme.

- Mesélj még a benyomásaidról, kizárólag emberi oldalról.
- Az igazgatót alig ismerem, gyakorlatilag semmiféle kapcsolatom nincs vele. Néhány udvarias mondatot váltunk, ha véletlenül találkozunk. Pénélopé Ivra doktornőt igen kedvelem, kellemes vele dolgozni. Úgy látom, jó barátságban van Bertrand Farrennel, aki a gazdasági igazgató. Ne értsd félre, barátságra gondoltam és nem szerelemre! Aztán meg ott van Themisz Kimion, aki egy görög betegünkbe, Alexandra Messába szeretett bele. De miután a lányt hazavitték a szülei Athénba, aligha folytatódik a románc. Legfeljebb egy kis ideig leveleznek még, aztán vége.

- Strode doktorról még nem beszélte, meg Steno Barizzáról.
- Hát igen, valójában őket sem ismerem. Néhány felületes mondaton kívül nem beszéltem velük. Mindketten elfoglaltak a laboratóriumban. Barizza, aki elvileg a vezető, szinte soha nincs lent, állítólag a szobájában dolgozik, tudományos munkákon... De ki tudja? Az tény, hogy minden hematológiai és laboratóriumi munka Strode doktor kezében fut össze, akit az igazgatónk is igencsak pártfogol.

Még legalább egy órát beszélgettek, amikor Helena felállt...

- Bocsáss meg, két betegnél infúziót kell cserélnem, egyébként sem tudok már semmit mondani.

- A konyhai dolgozókról nem beszélte.

- Nem is tudok. Otto Ceres a főnök, aki mintha dróton ráncigálná az embereit...

Gavioli doktor engedélyezte Caroline Bessnek, hogy még néhány hétig a kórházban maradjon utókezelésre. Látta, hogy a belgyógyászat főnöke teljesen belehabarodott a csinos angol régész nőbe. Úgy gondolta, e pillanatban nem vesznek fel több beteget, mert egy időre úgymint lezárják a kórházat. Miután van szabad ágy, így a lány nem zavar senkit.

- Ennyit igazán megtehetek a barátomért - gondolta Gavioli. - Sajnos most különösen nagy szükségem van rá. Brunón kívül ő az egyetlen, aki tudja, hogy az Amerikából érkező betegek bűnözők.

Így aztán Caroline Bess egy kétágyas szobában kapott elhelyezést. Szobatársnője kellemes modorú, középkorú asszony volt, akit vesegyulladásal kezeltek.

Caroline és Rogers, ha a főorvos ideje engedte, állandóan együtt voltak. Most már nem is titkolták kapcsolatukat, amelyről az egész kórház tudott. Ha Rogers nem volt ügyeletes, Caroline nála töltötte az éjszakát. Nem tudott ellenállni a vonásnak, amely a férfiből áradt felé. Mikor egymást ölelték, a szenvedély, az ujjongás és a beteljesülés egyetlen körforgást alkotott. Caroline-nak néha még eszébe jutott Steve, aki azóta sem jelentkezett, nem is telefonált. Levélben magyarázkodott, hogy egész nap ásatáson dolgoznak, ezért nem tud élőszóval hírt adni magáról, de reméli, hogy Caroline rövidesen visszatér a munkájához.

Éjjel három óra volt. Rogers gyöngéd kézzel simogatni kezdte a lány leburnult, selymes, bársonyos bőrét. Úgy becézte testét, mintha egy drága ékszer lenne. Mozdulatai finomak voltak és ugyanakkor gyönyörűséget árasztottak. Caroline nem tudott betelni a férfi ölelésével, s addig sodorta magával, amíg egyszerre értek el a csúcra.

Rogers ismét felvetette, hogy házasodjanak össze, de a lány mindig talált kifogásokat. Most is ez történt.

- Nézd, drágám, téged ideköt a munkád a kórházhoz. Nekem pedig előbb-utóbb vissza kell mennem Iraklionba, később Angliába. Esetleg amikor hazamész Amerikába, oda én is utánad megyek. Remélem, találok ott is valamilyen munkát magamnak, mert nem szívesen adnám fél a hivatásomat. A régészet olyan szakma, ahol állandóan más és más terepen kell

dolgozni. Egy főorvos nem futkározhat a felesége után különböző országokba, ahol éppen valamit feltárnak. Azt javaslom, várjunk a döntéssel. Szeretjük egymást, és ez a fontos. Amíg én Iraklionban dolgozom, sokat találkozhatunk, aztán majd kialakul... - Megsimogatta a férfi fejét.

A szeretkezés mámore, a gyönyörök, a beteljesülés mély álomba ringatta őket, de az éjszaka rövid volt, s hamar reggel hét óra lett.

- Jézusom, rohannom kell! - Rogers kiugrott az ágyból. - Andreasnál nyolc órákor megbeszélés lesz. Te mit csinálsz egész nap, Caroline? Fél órát úszkálhatsz a medencében is, aztán sétálj egy nagyot, és pihenj! Este, tudod, ügyeletes vagyok.

Caroline visszament a kórterembe, hogy a reggeli és a délelőtti vizitnél ott legyen, aztán eldöntötte, hogy ebéd előtt úszik egyet.

- Jó, hogy Rogers elhozta a ruháimat az iraklioni szállásomról, így a fürdőruhám is velem van. - Lesétált a kertbe, majd leült a medence szélére. Néhány perc múlva forróbbnak érezte a napsugarakat. Lezuhanyozott, és óvatosan lement a lépcsőn. Senki nem volt a környéken. - Milyen jó ez a csend, megnyugtató a kellemes, langyos víz, a friss levegő...

Hirtelen észrevette, hogy egy férfi nézi. Ahogy rápillantott, nem ismerte meg mindjárt, aztán rájött, hogy a konyhafőnök mustrálgatja őt. Nem volt kedve szóba elegyedni a számára visszataszító séffel, ezért amint kilépett a medencéből, biccentett felé, felkapta magára a köpenyét, és indulni akart a szobájába. A férfi azonban megállította!

- Látom, kisasszony, már teljesen meggyógyult. Gondolom, örül, hogy rövidesen visszamehet a fővárosba.

Caroline megsemmisítő pillantást vetett rá.

- Uram, nem hiszem, hogy a konyha főnökének dolga lenne eldönteni, mikor, melyik beteg távozhat a kórházból! Jobb lenne, ha a saját munkájával törődne.

- No fene! Már a betegek is bírálgatják a főzéstudományomat?

- Bocsásson meg, uram, de sietek, mert ebéd előtt át akarok öltözni. Egyébként nem értem, hogy egy séf hogy ér rá nézelődni a kertben, éppen ebben az időben. Egy órán belül megkezdődik az ebéd.

Caroline utolsó megjegyzésére a férfi közelebb lépett hozzá, amitől rossz érzés futott rajta keresztül. Otto erősen megszorította Caroline karját.

- Túl sokat kérdezzet, kedves kisasszony! Nem szeretem, ha megleckéztetnek! A főorvost sikerült behálózni... elégedjen meg ezzel!

Caroline hirtelen mozdulattal kitepte karját a férfi szorításából.

- De uram! Mi ez a viselkedés? - A férfi ekkor átfogta a lány két vállát, de további mozdulatot nem tett, mert Dimitri közeledett az úszómedencéhez, aki a jelenetnek csak ezt az utolsó mozzanatát látta.

- Bocsánat, zavarok? - elmosolyodott, először azt hitte, hogy egy randevút zavart meg.

- Ugyan kérem! - tört ki Caroline-ból. - A legjobbkor jött. Ön, mint rendőr, talán jobban tud hatni a mélyen tisztelt konyhafőnök úrra, hogy ne rémisztgesse a betegeket... - Azzal sarkon fordult.

- Csak nem képzeli, uram, hogy ez a nő igazat mondott? Én soha senkit nem rémisztgettem. Lejöttem néhány percre kikapcsolódni, s akkor ez a lány illegette-billegette magát előttem. Hát persze én is férfi vagyok.

Dimitri furcsa zavartságot érzett ki a beszélő mondataiból. Aztán hirtelen beléhasított a felismerés, hogy a nő Caroline Bess volt, a főorvos szerelme. Így tehát sehogy nem áll össze a

kép. A lány nyilván nem akart kikezdeni a konyhafőnökkel, de akkor mi volt ez az egész?

Ceres otthagya a tünődő Dimitrit, aki elhatározta, hogy délután kifaggatja a lányt erről a fura jelenetről...

A kora délutáni hőségben, aki csak tehetett, lepihent. A betegek rendszerint aludtak, a belgyógyászatban is csak az ügyeletes dolgozott. Gavioli úgy gondolta, ez a legjobb időpont, hogy Strodeval tisztázzon néhány kérdést. Az utóbbi időben kollégája begubózott, bezárkózott előtte, s a segítőkészsége is elpárolgott.

Belépett a kihalt laboratóriumba.

- Úgy látszik, mindenki lepihent. Valóban nagy a forróság. Leült az íróasztalhoz, és a kirakott leleteket kezdte vizsgálni. Az utolsónál megállt, már kétszer elolvasta, de nem akart hinni a szemének.

- Mióta keressük ezt a vércsoportot! Most végre megvan! - Aztán megfordította a lapot, s látta a beteg nevét: Caroline Bess. - Jézusom! Rogers soha nem egyezne bele, hogy teljes vércserét csináljunk a lánynál, a leletei sem indokolják, teljesen negatív minden, de nekem ehhez a különleges anyaghoz szükségem lenne rá! De hogyan csináljam?

Gondolkozott, törte a fejét. Aztán egy ördögi terv fogant meg, benne.

- Kicsérélem a leleteket. Erre senki nem jön rá... Akkor Rogers is meg akarná menteni a barátnőjét! A tervembe még Strode-t sem avatom be, ezt nekem kell megoldanom! - Még egyszer alaposan átolvasta Caroline leletének minden adatát. - Valamennyi vércsoport-, szérumszűrés- és a szöveti antigének is egyeznek! Kórházunk fennállása óta keresem ezt a vércsoportot! Az Amerikából érkezett kérések között szerepelt az az olajmágnás, akinek a lánya súlyos leukémiás és kizárólag teljes vércserével lehetne megmenteni. Ehhez azonban ez a rendkívül ritka vércsoport kellett, amit mind ez ideig itt nem találtunk. Most itt fekszik előttem félmillió dollár, mert annyit kapnék ezért a vért. Miután a teljes vérre szükség van... keresnem kell egy másik leletet, és azt mutatom meg Rogersnak! - Ismét az íróasztalon lévő vizsgálati anyagokat kezdte tanulmányozni. Aztán szinte felkiáltott: - Megvan! Ez egyszerű, ez kell nekem!...

Alaposan elolvasta egy 69 éves asszony leletét, amelyből kiderült, hogy a betegnek makrocitás leukémiája van. Fogta, és a két nevet megcserélte, így Caroline Bessé lett a szörnyű betegséget igazoló papír.

- Az idős asszonyon úgysem tudunk segíteni, ezért nem is ártok neki. Valahogy mielőbb Rogers kezébe kell, hogy kerüljön ez a lelet, de az lenne a jó, ha ő fedezné fel a diagnózist! Így minden gyanú felett állok! Strode-t semmiképpen nem avatom be, még képes lenne és elszólna magát, annyira megváltozott az utóbbi időben...

Jessica egyre elviselhetlenebbnek érezte, hogy a kórház területét nem hagyhatja el. A szigorú intézkedések rájuk is vonatkoztak. Társait ez láthatólag nem izgatta, mert éjt-nappallá téve pókeroztak. Lucilio, Terry és Chris már korán reggel kiültek a parkba, délig játszottak, délután úsztak, teniszeztek, és éjszakáig ismét kártyáztak. Közben itták a jégbehűtött krétai bort, sört, és nem törődtek a világgal. Még Dimitri jelenléte sem zavarta őket - állapította meg magában Jessica. Bezzeg én csak itt ténfergek, még Ottóval sem találkozhatok. Az a szemét állat rám se néz, úgy tesz, mintha soha nem feküdtünk volna le egymással... Lehet, hogy másnak csapja a szelet? De ezt még megkészerüli!

Elindult a hátsó kertkapu felé, azzal a titkos szándékkal, hogy megpróbálja kinyitni, hátha kijut legalább egy-két órára ebből a bezártságból. Jól számított! Körülnézett, sehol egy

teremtett lelket sem látott. A kapuhoz lépett, amely először nem nyílt ki, majd nagyobb erővel ráncigálni kezdte, s örömmel tapasztalta, hogy az ócska zár kipattant. Kilépett, behúzta maga mögött a vaskaput, s elindult egy keskeny ösvényen. Vajon hová vezet? Mindegy, csak egy kicsit el innen, el ebből a szörnyen nyomasztó légkörből! Úgy érezte, megfullad!... Bezzeg az otthoniak nem törődnek vele! Bostonban pezseg az élet, a drágalátos kis családja, a bátyjai élnek a világukat. Apjuk senkivel nem olyan szigorú és zsarnok, mint éppen a lányával.

Már jó hosszú utat megtett gyalog, amikor egy házat pillantott meg. Előtte kis kert húzódott, kerítés nélkül. Közelebb ment. Láta, hogy valaki ápolhatja a növényeket, mert frissek. Kicsit arrébb különböző zöldségek sorakoztak, katonás rendben. Benézett az ablakon. A szoba egyszerűen volt berendezve, és mindenütt tisztaság uralkodott. Az asztalon friss hús feküdt, nemrég hozhatta valaki. Az ágy bevetve, a székeken párnák heverték.

Ki vagy kik lakhatnak itt? - Nem mehetett messze az illető, mert minden nyitva van - gondolta a lány, és kitérte az ajtót. Belépett, leült az egyik székre, néhány percig pihent, aztán indulni akart. Háta mögül hirtelen egy magas, fiatal férfi ugrott elő. Arca békésnek tűnt, szeme barátságosnak. Jessica nem félt tőle, kedvesen szólt hozzá:

- Elnézést, de senkit nem találtam itt, ezért leültem egy kicsit pihenni. De máris megyek! - Felállt a székről.

A férfi abban a pillanatban mellette termett, ledöntötte a földre, letépte ruháját és magáévá tette. Se szó, se beszéd, hatalmas kezével markolászta Jessica combját, mellét, majd újból és újból beléhatolt... A lányt eddig nem tudta egyetlen férfi sem kielégíteni, most az erőszak gyönyört keltett benne. Utána a férfi felállt, és szó nélkül, ahogy jött, kiment a szobából. Jessica utána indult, de nem találta. Egy ócska kerékpár volt a ház mellé állítva, amit bejövetelekor nem vett észre:

- Helló! Helló! - kiáltott, de választ nem kapott.

Egy darabig még ácsorgott a kertben, aztán visszaindult a kórházba.

- Hát még ez sem fordult elő velem, hogy valaki megerőszakoljon! Micsoda kaland! A nők megőrültek volna a félelemtől, ha az én helyemben vannak! Én pedig csak gyönyört éreztem... - Elhatározta, hogy másnap is visszajön ide... Vajon ki lehet ez az örült? Talán süketnéma a pasas? - Elgondolkozott, aztán hirtelen felmerült benne: lehetséges, hogy megtalálta a sziklás gyilkost, ahogy a kórházban nevezték! Meggyorsította lépteit. - Mégsem jövök ide vissza... - Végiggondolta, hány felderítetlen gyilkosság történt, aztán összerázkódott. - Nem! Nem szabad ezt megismételni! Legalább ezt is kipróbáltam, de szerencsém van, hogy ép bőrrel megúsztam. Talán el kellene mondanom annak a zsarunak... De mit? Azt, hogy a pasas letepert, én meg hagytam, nem is védekeztem... Nem, ezt nem mondhatom el...

Ahogy besurrant a kertkapun, azonnal Dimitribe ütközött:

- Hát maga, kisasszony? Ha szabad kérdezni, hogy kerül ide? Látom, most csukta be a kaput. Ezek szerint megszegte a kórház biztonsági intézkedését és kiment innen. Megmondaná, hol járt? - Dimitri hangja fenyegetővé vált.

- Nézze, annyi az egész, hogy untam magam, és kicsit körülnéztem. Nem lehet bezárni az embereket.

- Miért? Gyógyulni jött ide, nem? Akkor pedig a kórházban a helye!

- Unom az egészséget, kutyabajom sincs, szívem szerint már mennék haza Bostonba! - csattant fel meggondolatlanul Jessica. Aztán rájött, hogy hibát követett el. - Tulajdonképpen idegileg kezelnek, valami vírusos fertőzést kaptam... - Hebegni kezdett.

- Ha idegbeteg, akkor idegklinikán kellene gyógyítani magát. Bostonban, gondolom,

meg tudja fizetni az ellátást, vagy önt is ingyen kezelik itt?

- Igen... nem... vagyis nem tudom... Apám rendezett el mindent Gavioli doktorral. -

Egyre zavartabb lett a lány.

- Nem találkozott senkivel?

Jessica habozni kezdett, mit és mennyit mondjon el a kalandjából.

- Egy fiatal férfit láttam... vagyis a házába is bementem, de nem volt otthon...

- Honnan tudja, hogy fiatal férfi volt, ha nem találkozott vele?

- Hát aztán hazajött, és megerőszkolt... - nyögte ki Jessica. Félt, hogy a nyomozó úgyszólván kiszedi belőle az igazat.

- Micsoda? Aztán mi történt?

- Semmi. Ő kiment a szobából, és én visszajöttem...

- Hogy nézett ki az illető? Próbálja részletesen, leírni!

- Nagydaráb volt, óriási férfi, nagy kezekkel, fekete hajjal, fekete szemekkel. Farmernadrág és ing volt rajta. Kerékpárja a ház mellett állt. Többet nem tudok, kérem, ez az igazság...

- Rendben, kisasszony! Én átkutatom a környéket, de előtte megnézem azt a bizonyos házat. Messzire van innen?

- Nem, talán félóra járásnyira sincs. Kis kertje van, virágokkal és növényekkel, tiszta ház...

- Kérem, ne meséljen senkinek erről! Azonnal indulok, aztán felkeresem magát. Ha megtaláltam az illetőt, azonosítania kell. Gondolom, ezt megteszi, s ha akarja, neki erőszak elkövetéséért feljelentheti...

- Jaj, nem, dehogy! Nem akarom, hogy bárki megtudja a kórházban, mi történt...

A nyomozó jól kilépett, s rövid idő múlva valóban ott állt előtte a lány által leírt ház, kéményéből füst gomolygott elő. Dimitri belépett. Egy férfi állt a tűzhely előtt, és halat sütött. A lány leírása alapján azonnal felismerte hatalmas termetéről. Legalább két méter magas lehetett, és valóban fiatal, nem több húsz évesnél.

Dimitri köszönt, majd egyenesen mondanivalója közepébe vágott.

- Mondd meg a neved és a foglalkozásod. Nemrégiben itt járt a kórházból egy beteg, akit megerőszkoltál. Elismered? Noha a lány nem kíván feljelentést tenni ellened...

A férfi megfordult, és halkán mondta:

- Nevem Nico, halász vagyok. Amikor hazaértem, a lány itt ült... Aztán egy perc alatt megkívántam, és magamévá tettem, de ő nem tiltakozott... Sőt még élvezte is... nem rohant el... Ezután elmentem, s mire visszajöttem, már nem volt itt.

- Melyik faluból jöttél ide?

- Messziről, Kréta másik részéről.

- No ki veled, beszélj, miért bujkálsz? - Dimitri elővette a jelvényét. - Mondj el mindent, vagy bekísértetek az afratai őrszobára!

A férfi komótos mozdulatokkal két poharat vett elő a szekrényből, majd egy borral teli kancsót tett az asztalra. - Igyunk egyet, uram, nagy a hőség! Aztán beszéljünk...

Dimitri már az első pillanatban felmérte, hogy a férfi kicsit gügye, de semmi más. Valamiért ezt a helyet választotta. A nyomozó ivott egy kortyot.

- Ki veled, szólalj meg már, nincs sok időm!

- Zakrosz mellett, egy kis településen laktunk a szüleimmel. Apám halász volt, én is gyerekkorom óta járom a tengert. Aztán egy szép napon a rendőrök elvitték őt. Állítólag, azt

mondták, turistákat ölt meg a pénzükért. Anyámmal akkor ide menekültünk, mert a faluból elkergettek minket. Pedig mi soha nem sejtettünk semmit... hazugság volt!

- Hogy ölte meg apád a turistákat? Mivel vádolták?

- Azt mondták a rendőrörsön, hogy külföldi nőket vitt a tengerre, ott vízbe fojtotta őket, és elszedte a pénzüket. Anyámmal mi ezt nem hittük el soha... a pénzből nem láttunk egyetlen vasat sem. Mégis kiátkozott a falu, aztán itt húztuk meg magunkat.

- Anyád hol van?

- Egy éve meghalt. Itt temettem el a kertben... Dimitri hátán a hideg futott végig, amint ezt a történetet meghallotta, s attól is, hogy az előtte ülő férfi milyen rezzenéstelen arccal és szenvedélymentesen meséli el a tragédiát.

- Te hány éves vagy? Még húsznak sem nézel ki.

- Pedig harminc múltam. Hat osztályt végeztem, és a tanító úr mondta, hogy jó a fejem... Aztán apámat börtönbe zárták, és mi menekültünk.

- Mennyi időre ítélték apádat?

- Nem tudom. Amikor utoljára láttuk, azt mondta, hogy ő élve soha nem kerül vissza hozzánk. Nem is tudok róla semmit...

- Mit csinálsz a hallal, amit fogsz? Hol adod el?

- Hát itt, Afratában. Minden szerdán és szombaton leviszem a piacra. Aztán meg a vendéglősnek is adok. Mindig mondja, hogy vigyek neki bőven, mert én nem kérek olyan sokat a halért, mint az afratai halászok.

Dimitri beszélgetés közben eldöntötte magában, hogy azonnal telefonál a főnöknek Iraklionba, mert lehet, hogy mégis ez a güggyének látszó férfi a gyilkos!

- Mindent meg kell tudnom róla... - töprengett.

Alexandru Grillo két embert ráállított, hogy nézzen utána Zakroszban a Nico által elmondott történetnek. Az iraklioni rendőrségi irattárban a régi bűnténynek semmiféle nyomát nem találta.

- Valószínű - gondolta a rendőrkapitány -, ha igaz is, amit a férfi mondott, annak idején az apjával együtt az egész rendőrségi anyag átkerült a fővárosba.

A két nyomozó rövid időn belül visszatért, s igazolták Nico állítását, azzal kiegészítve, hogy a helybeliek elmondása szerint az öreg Nico, ahogy az apját is nevezték, külföldi nőket csalogatott ki halászni, akik soha nem tértek vissza. Az nem derült ki, hogy pénzt szedett el tőlük, vagy megerőszakolta-e őket, mert az öreg végig hallgatott a rendőrségen is. Mindenki szerint ritka szép ember volt, sudár, kellemes modorú. A településen kedvelték, egészen addig, míg ki nem derült a gyilkosságsorozat.

- Többen állították - mondta az egyik nyomozó -, hogy sok nőt tett el láb alól. Persze az emberek mindig többet mondanak.

Alexandru csak annyit kérdezett:

- A fiáról nem mondtak semmit?

- Nem, vagyis azt, hogy imádta az apját, és gyakorta ment vele halászni. A fiú a falusi iskolába járt, jóeszmű, kedves gyerek volt. Aztán egy szép napon, amikor az apját elvitték, a fiú és az anyja felszívódott, azóta sem hallott róluk senki.

A rendőrkapitány gondolkodni kezdett. Elképzelhető, hogy a fiú olyan ártatlan, mint a ma született bárány, de az is lehet, hogy megtalálták a gyilkost. Esetleg nem is olyan güggye, ahogy Dimitri leírta telefonon, csak megjátssza magát. Mivel lehetne lépre csalni?

Majd hirtelen döntött. Lement a kocsijához, és elindult Afratába. Mindent részletesen

kidolgozott magában, és kész tervvel érkezett meg a rendőrsre.

Rogers már harmadszor olvasta el Caroline hematológiai vizsgálati leleteit, amelyeket Andreas adott át neki.

- Úristen! Ez nem lehet igaz! Semmi, az égvilágon semmi nem utalt arra, hogy leukémiában szenvedne.

- Egyetlen lehetőség van, Rogers, a teljes vércsere!

- Nem, azt nem engedem meg! Én magam ismétlem meg a vizsgálatot. - Mikor Andreas ezt meghallotta, hirtelen válaszolni sem tudott, csak belül omlott össze, hogy egész terve kútba esik! De aztán hirtelen feltalálta magát:

- Menj és vegyél tőle vért, én mindent előkészíték a laboratóriumban, hiszen te nem vagy hematológus, de természetesen készséggel állok rendelkezésedre, hogy segítsék a vizsgálatoknál. Lent várlak.

Rogers gyors léptekkel igyekezett Carolinehoz. Azonnal levette tőle a vért, s magában azon imádkozott, hogy szerelme ne legyen leukémiás!

Közben Andreas berohant az idős asszonyhoz, felkapott egy serológiai csövet, és azonnal tíz milliliter vért vett tőle. Se szó, se beszéd, a csövet zsebre vágta, és besietett a laboratóriumba. Mire Rogers megérkezett, Andreas már készen várta.

Rogers átnyújtott Andreasnak egy serológiai csövet, melyben körülbelül tíz milliliter vér volt... Az igazgató egy pillanatra elfordult, és így szólt:

- Talán legjobb lesz, ha először kíméletesen, kis fordulatszámra lecentrifugálok. - Mikor a centrifugához lépett, Rogers nem vette észre, hogy egy gyors mozdulattal köpenye zsebébe süllyesztette Caroline vérmintáját, és helyette az idős asszony ugyanolyan csőben lévő vérére vette elő, és tette a centrifugába!

Tíz perc után kivette a csövet, és együtt kezdték meg a vizsgálatokat. Egy órán át dolgoztak szótlanul. Már az első eredmények sem hagytak semmi kételyt afelől, hogy a beteg a legsúlyosabb, rosszindulatú leukémiában szenved. Rogers megsemmisülten, sápadt arccal nézte a számoszlopokat, melyeket a komputer printere vizsgálati eredményként kinyomtatott.

- Most már elhiszed? - kérdezte Andreas.

- Igen, igen, a számok téged igazolnak. De vedd tudomásul, hogy nem engedem meg a vércserét e pillanatban, még gondolkozom rajta. Esetleg megkérem Bruno Piccolit, hogy átvihessem Caroline-t a legjobb amerikai hematológiai klinikára...

- Tedd csak azt, barátom, amit jónak látsz - mondta álszent arccal Andreas, aki már eldöntötte, hogy azonnal beszél Brunóval telefonon, s megakadályozza Rogers tervét...

A megbeszélt helyen, Afrata kocsmájában várta Dimitri Alexandrut. Legalább egy órát tárgyaltak a tervről.

- Ehhez persze a főnök lányát, a szép Justine-t kell bevonnunk! Az apát és a lányt is be kell avatnunk tervünkbe - mondta a rendőrkapitány.

- És ha nem vállalják?

- Fogják, mert az érveim meggyőzőek lesznek! Tudod, Dimitri, a mi szakmánk alapkövetelménye, hogy alaposan tájékozódjunk, mielőtt lépünk. Tudom, hogy Girosz, a kocsmáros néha-néha csempészárut is átvesz, és nemcsak Afratában, hanem a közeli falvakban is eladja. Ebből származik a plusz pénze. Nemhiába Iraklionba járhatja iskolába a lányát, Justine-t, s jövőre, az érettségi után főiskolára akarja küldeni. De bízd rám, én mindent megbeszélék velük, hívd csak ide mindkettőjüket. Aztán hozd a kocsiból a lehallgató készüléket és a hozzá tartozó gombmikrofont. Sikerülni fog. - A férfi kortyolt egyet a borból.

Úgy érezte, mintha mázsás kövek nehezednének rá. - Meg kell találnom a gyilkost. Justine segíthet... és fog is - zárta le magában.

A nap még fenn volt az égen, de sugarai már kevésbé perzseltek, amikor Justine elindult Nico háza felé. Okos, értelmes lány volt, a nyári szünetben hazajött Iraklionból és segédkezett az apjának. Szerette a kocsmá sajátos légkörét, a férfiak esti beszélgetéseit, anyja állandó perlekedését a cselédséggel. Giroszék egyetlen gyermeke Justine volt, s mindent megadtak neki, ami későbbi boldogulásához szükséges volt:

- Nem akarom, hogy a lányom itt a sziget végén eltemetkezzen. Nagy jövő vár rá - mondogatta az apja, s a nyolc osztály elvégzése után a fővárosba küldte tanulni.

Justine mintegy félórai gyaloglás után már messziről észrevette a házat, a körülötte lévő megművelt kertet. Érezte, hogy szívdobogása egyre szaporább lesz. Félt, igen félt, bár tudta, hogy a zsaruk tőle alig ötven méterre vannak, s a rendőrkapitány biztosította, hogy a gombmikrofonból mindent hallanak.

- Nem történhet semmi baj, kislányom - jutott eszébe a testes férfi megnyugtató szava. Egy pillanatra megállt. - Vajon itthon lesz-e Nico? Bárcsak ne lenne - sóhajtott magában -, akkor megúsznám a találkozást. Vagy ki tudja? Lehet, hogy ismét el kellene jönnöm.

Az ajtó nyitva volt, és Justine belépett.

- Helló, helló, Nico, én vagyok, Justine!

A magas férfi fürge léptekkel jött elő egy kis helyiségből, amely a szobából nyílt.

- Helló, Justine! Mi járatban vagy itt, ahol a madár se jár?

- Apám küldött, holnapra soron kívül tíz kiló tintahalat kér tőled. Azt üzeni, jól megfizeti, mert vacsoravendégek jelentették be magukat a szomszéd faluból, legalább húsz emberre számít.

- Jól van, majd hajnalban kimegyek a tengerre. Tudod, szükségem van a pénzre, mert a biciklim helyett egy motorkerékpárt akarok venni, olyan kicsit, ötven köbcentiset, azzal gyorsabban megjárom a piacot és ez fontos. De ülj le egy kicsit, hozzak egy pohár bort?

- Nem, köszönöm, soha nem iszom szeszes italt.

- Jó lány vagy te, Justine. Apád örülhet neked, látom, a kocsmában is olyan szorgosan segítesz.

- Nem unod magad itt egyedül, Nico? Nem gondoltál arra, hogy beköltözzöl a faluba?

- Nem, nem, dehogy! Jobb itt nekem...

- Akkor én lassan elindulok, szeretnék még elmenni a tengerpartra. Olyan sokat mesélnek arról a sziklás helyről, ahol azok a gyilkosságok történtek, és kíváncsi vagyok rá. - Közben egyre erősebb szívdobogást érzett a lány. - Most kell hogy felajánlja, elkísér, s akkor ott... lehet, hogy a rendőrkapitánynak igaza lesz...

- Tudod mit, Justine? Elkísérlek! Én pontosan tudom, hol lökték le a nőket. Sokszor járkáltam már arrafelé.

- Köszönöm, Nico, gyere, akkor induljunk.

- A kórházat meg kell kerülnünk, úgy gyorsabban odajutunk - mondta a férfi, s kedvesen megfogta a lány karját. - Gyere, előre megyek, és mutatom az utat.

Közben Alexandru és Dimitri, akik pontosan hallották a beszélgetést, szinte egyszerre szólaltak meg:

- Valószínűleg megvan a gyilkosunk. Most nagyon óvatosnak kell lennünk, egy pillanatra sem szabad messzebbre kerülnünk, mint ötven méter! A megfelelő percben le kell csapnunk rá, de közben vigyáznunk kell Justine-ra is!

A lány nem tudta pontosan, mennyit mentek, de a lába már remegett az izgalomtól és a fáradtságtól. Azt vette észre, hogy alattuk a tenger zubog, dörög és hatalmas hullámokban csapódik a sziklákhöz.

- Nézd, Justine, milyen dühös a tenger! Most nem lehetne halászni sem, a felkorbácsolt hullámok elvinnének, messzire sodornának...

- Olyan ijesztő mindez, Nico! Mondd csak, itt, ezen a helyen lökték le a nőket?

- Igen, igen, nagyjából egy-két méter lehet a különbség. De látod - lemutatott a kiálló szirtre -, mindannyian ott lelték halálukat. Volt, akit elsodort a víz, annak a holttestét már soha nem találják meg.

A lány az utolsó mondat hallatán még jobban megijedt, s arra gondolt, mi van, ha a rendőrök messzebb vannak, és a hullámok zaja elnyeli a hangokat. Igyekezett nyugodtan kérdezni:

- Mondd csak, mindezt te honnan tudod? Hiszen senki nem biztos benne, hogy itt ölték meg a szerencsétleneket...

- Ez legyen az én titkom. - A férfi elmosolyodott, és sokat sejtetően nézett a lányra. - Képzeld el, mit érezhettek, mikor repültek le a mélybe, aztán belevesztek a semmibe...

Justine csak állt, és bámult lefelé, mint akit megbabonázott a látvány. Azt nem beszélték meg, hogy ha a férfi nem csinál semmit, akkor ő mit tegyen. Legalább három-négy percig szótlánul álltak, majd a férfi barátian átölelte a vállát. - Gyere, hazakísérlek. - Azzal elengedte a lányt, megfordult, s az ösvényen elindult Afrata felé...

A zsaruk értetlenül mentek utánuk. A mondatokból arra következtettek, hogy Nico a gyilkos, Justine-t mégsem akarta megölni.

- Főnök, most mi lesz a következő lépésünk? - kérdezte Dimitri.

- Még nem tudom, de el kell kapnunk Nicót, méghozzá úgy, hogy kezünkben legyen a bizonyíték. Az még semmi, hogy ismerte a helyet. Ha a kórházból ötven embert megkérdezel, nagyjából mindenki megjelöli a sziklákat. Valami okosabbat kell kitalálnunk.

A két fiatal szótlánul ment a falu felé. Justine boldogan lépdelt, hogy mielőbb otthon lesz, Nico pedig arra gondolt, a reggeli halászatot hajnali négykor kezdi, hogy mielőbb leszállítsa a tintahalat:

- Már nem sok drachmám hiányzik, hogy meglegyen a járgányom - medítált magában.

A falu szélénél Justine megszólalt:

- Nico, most már ne kíséj tovább. Holnap várunk a hallal. Viszontlátásra! - Megszaporázta lépteit.

A rendőrkapitány a kocsmároséknál szállt meg, míg Dimitri visszament a kórházba. Alexandru egész éjszaka le-föl járkált a szobában, s törte a fejét, hogyan leplezze le Nicót.

- Micsoda agyafűrt gazember! Nyilván végiggondolta, hogy Justine megölése a leleplezéséhez vezetett volna, hiszen a lány apja küldte el hozzá. Így nem mert lépni, vár a következő áldozatára... Ezt meg kell akadályoznom, de hogyan? És a bizonyítékot hogyan szerezzem meg?

Caroline frissen ébredt, az egész éjszakát átaludta. Előző este Rogers kedvesen ugyan, de határozottan a lelkére kötötte, hogy ne jöjjön át hozzá a lakásába, mert késő este megbeszélése lesz az igazgatóval, s nem tudja, mikor fejezik be.

- Neked is szükséged van a pihenésre, drágám, ezért korán feküdj le és aludj! - Caroline-nak nem tűnt fel a férfi vizsgálódó tekintete, csak azt találta gyanúsnak, hogy többször megkérdezte, milyen a közérzete.

- Nem is értem, hiszen ő mondta, hogy már meggyógyultam, akkor pedig miért aggályoskodik? De hát az orvosok bizonyára mind ilyenek - gondolta Caroline, majd zuhanyozott, s lement reggelizni az ebédlőbe. Már régen érezte ilyen jól magát fizikailag, nyilván az éjszakai alvás, a sok erősítő, amit kapott, lassan megteszik a magukét! Jó étvágyal evett, s már éppen a kávé itta, amikor mellé telepedett Jessica Sabata.

Jessica még a szokásosnál is udvariatlanabb volt, csak bólintott asztaltársnőjének, a megrakott tálcát maga elé helyezte, és kapkodva enni kezdett. Caroline megpróbált-beszélgetést kezdeni.

- Te nem unod magad itt? Mennyi ideig kell maradnod?

- Semmi közöd hozzá! Szerencsére nem a drágalátos szeretődötől, a főorvostól függ, hogy meddig leszek a szigeten!

Caroline annyira meglepődött a durva válaszon, hogy elállt a szava.

- Nem akartalak megbántani, de olyan kevés fiatal van a kórházban, azt hittem, unatkozol. Most pedig, hogy még ki sem lehet menni innen, még rosszabb a helyzet. Persze ez így van jól, mert előbb-utóbb elfogják a gyilkost... talán...

- Hagyd már abba a szövegelést! Kit érdekel a gyilkos? Engem ugyan nem! Azt hiszed, Amerikában nem ölnek meg nőket? Csak itt csinálnak olyan hűhót az egészből.

Caroline most már végleg nem értette a lányt, ezért eldöntötte, hogy nem folytatja a beszélgetést, hanem lemegy sétálni a kertbe.

- Micsoda szemtelen teremtés, mintha ő lenne az atyaisten, úgy beszél velem! De inkább hagyom, nem érdekel. Aztán kiment az étteremből.

Jessica felsóhajtott.

- Még ez kell most nekem! Éppen elég bajom van! Micsoda egy szemét fráter ez az Otto! Amikor váratlanul betoppantam hozzá éjszaka, először kedves volt, aztán őrjöngött, hogy felkerestem. Alig tudtam az ágyba csalni, s abban sem volt sok örömöm... Nem is tudom, minek futok utána. De itt nincs férfi, mert az amerikaiak nem tekintenek nőnek, valószínűleg ismerik a történetemet... Csak már letelne az idő, és mehetnék haza! Boston! - Sóhajtott, amikor észrevette, hogy Dimitri ül le mellé.

- Jó reggelt, kisasszony. Szeretnék beszélni magával fontos ügyben. Ha megreggelizett, sétáljunk egyet.

- Mi a fenét akar tőlem? Talán én leplezzem le a gyilkost? Akkor maguk mivel foglalkoznak? - kérdezte ironikusan.

Reggeli után leültek egy csendes padra, s Dimitri azonnal előadta az Alexandruval előre egyeztetett szöveget.

- A kérésemet természetesen megtagadhatja, mert veszélyes feladatra vállalkozik, ha elfogadja a megbízásomat...

- Mi lenne az? - Jessica maga elé nézett, már előre unta a férfi szövegét.

Negyedórai megbeszélés után Jessica igent mondott, s csak annyit kérdezett:

- Mikor induljak és milyen távolságról követnek majd a zsaruk?

- Ha lehet, most, mert valószínűsíthető, hogy Nico leszállította a halat, és utána hazamegy. - A lány blúzának zsebébe tette a mini-készüléket.

- Induljunk.

Jessica jól megjegyezte az utat, s most rövid idő alatt érkezett Nico házához.

- Szabad? - kiáltotta már a kertből. A férfi kijött elé.

- Nocsak, kisasszony! Maga ismét nálam? Nem volt elég a múltkori...

- Bemehetek?

- Hogyne, jöjjön.

Jessica leült az egyik székre.

- Nem kínálna meg valami itallal? Olyan forráság van kint, és milyen hűvös ez a kis szoba!

- Én építettem a saját kezemmel. De várjon, hozok egy kis krétai bort. - Perceken belül az asztalon állt egy köcsög fehér, zamatos ízű ital, amelyből csupán egyetlen kortyot ivott a lány. Magában arra gondolt, ahogy a férfit nézte, micsoda izmok, micsoda erő lakozik ebben az alakban. Most, hogy a rendőrök itt vannak a közelemben, nem engedhetem, hogy megerőszkoljon, amennyiben a múltkori együttlétet annak lehet nevezni... Hiszen nem tiltakoztam, nem kapálóztam ellene! - A férfi hallgatott, végül Jessica törte meg a csendet:

- Sétálni szeretnék. Nem lenne kedve elkísérni? Ilyenkor már nem szokott halászni...

- Maga meg honnan tudja, hogy én halász vagyok? - kiáltott fel Nico.

- A ház mellett láttam a hálókat - találta fel magát a lány, aki tudta, hogy elszólta magát, mert az információt a rendőröktől szerezte.

- Az igaz. Kint hagytam száradni, reggel jó fogásom volt. Induljunk. Maga merre akar menni?

- A tengerpartra, a sziklákhöz.

A férfi összehúzott szemmel ránézett.

- Pont oda? Maga is milyen kíváncsi! De nem bánom, gyerünk!

Amikor megérkeztek a tengerpartra, Jessica félni kezdett. Rájött, hogy veszélyes kísérletre vállalkozott, mert mi van akkor, ha a pasas hátulról meglöki, s mire a zsaruk ideérnek, ő már halott?... Igyekezett úgy menni, hogy a férfi mellette és ne mögötte lépkedjen.

- Álljunk meg egy percre, olyan csodálatosan szép ez a hely. A kórházból reggelenként gyakorta idejövök. Maga is itt halászik?

- Nem, ez a partszakasz nem jó. Túl nagyok a hullámok és sok a szikla. Innen arrébb, egy csendesebb öbölben dolgozom, ott van a csónakom is.

- Milyen messzire van innen?

- Miért érdeklí?

- Csak, kíváncsi vagyok.

- Mindegy, nem? Legalább egy kilométernyire. - Jessica kifogyott a mondanivalójából.

A férfi pedig csak állt, és szúrós tekintettel nézte.

- Mondja csak, Nico! Itt ölték meg a nőket?

- Itt - mutatott a mélybe a férfi.

- Mennyi idő alatt haltak meg az áldozatok?

- Hát... gondolom, néhány pillanat alatt... Ejnye, kisasszony, milyen kíváncsi! Árulja el nekem, hol tanult meg ilyen jól görögül? Mert azt látom, hogy külföldi.

- Bostonban jártam két évet görög-olasz szakra az egyetemen. Tudja, hol van ez a város?

- Nem tudom.

- Hallott Amerikáról?

- Igen.

- Boston Amerikában van. Engem itt kezelnek a kórházban, beteg vagyok.

- Ne mondja! A múltkor pedig ugyancsak virgonc volt, amikor...

Közben Dimitri és Alexandru mérgelődtek, hogy Jessica csak cseveg, és nem történik

semmi. Ebben a pillanatban Jessica sikolyát hallották.

- Kérem ne, most ne, nem akarok magával lefeküdni!

- Akkor miért jöttél hozzám, minek kerestél fel? - üvöltött a férfi, magából kikelve.

- Ne bántson, ne bántson... Segítség! Segítség! - Mikor a rendőrök odaértek, nem láttak mást, csak annyit, hogy a férfi átöleli a lányt és megcsókolja.

- Atyavilág! Ezzel aztán nem sokra megyünk! - Keserűen vette tudomásul a fordulatot a rendőrkapitány. - Egy eszelős amerikai csaj, aki már lefeküdt a magányos férfival, és most is nyilván feltűzelte vágyait. Ennyi és nem több. Mindenesetre letartóztatjuk. Nico! Engedd el a lányt, letartóztatunk.

- Miért? Nem csináltam semmit.

- De akartál! Dimitri, vidd vissza a kisasszonyt a kórházba, én pedig bekísérem Nicót az afratai őrszobára. - A férfi lehajtott fejjel ment a rendőrkapitány előtt, s egyetlen kérdésre sem válaszolt az úton.

- Ne félj, Nico, előbb-utóbb vallani fogsz... Tudom, hogy te ölted meg a nőket! Idecsaltad a tengerpartra... végeztél velük. Meglökted őket, úgy, mint apád meglökte a csónakban ülő asszonyokat, lányokat... Aztán eltűntek... De a te áldozataidat megtaláltuk!

Dimitri a kórteremig kísérte a lányt, aki elfáradt az izgalmtól.

- Ugye tanúskodik majd, ha szükséges? - kérdezte a nyomozó.

Jessica magából kikelve üvöltött:

- Megőrült? Hogy képzeled ezt? Nincs miért tanúskodnom, nem történt semmi!

- És a múltkori eset?

- Akkor sem történt semmi...

- De hát maga mondta, hogy megerőszakolta Nico...

- Elég volt a zsarukból! Hazudik, hazudik! Nem mondtam semmit, mindent maga talált ki... Soha többet nem állok szóba magukkal. - Úgy csapta be a nyomozó előtt az ajtót, hogy az egész folyosó visszhangzott.

- Most aztán jól befürödtem. Lehet, hogy a főnök sem hisz majd nekem? Jézusom, nem gondoltam, hogy ez az amerikai csaj egy örült, aki összevissza beszél. Lehet, hogy ez a betegsége? Én hülye, hittem neki! De olyan élethűen adta elő a múltkori történetet, és annyira összeállt a kép... No mindegy, ezt a békát le kell nyelnem! Mindenesetre átmegegyek Afratába, és tisztázok mindent a főnökkel. Jobb, ha tőlem tudja meg az igazat, hogy a lány csak fantáziált...

Ahogy múltak a napok, Susie Wilson egyre mélyebb apátiába süllyedt. Mata elvesztése felszakította benne azokat a sebeket is, amelyeket még Londonban szerzett. - Mintha minden ismétlődne, csak éppen a helyszín és a körülmények mások - gondolt vissza a doktornő szeretett kedvesére. Behunyta szemét, és maga előtt látta Christine bájos arcocskáját, hosszú szőke haját, égszínké szemeit. A huszonegy éves ápolónő az iskolából azonnal Wilson doktornőhöz került. Kapcsolatuk felhőtlen és zavartalan volt, egészen addig a bizonyos éjszakáig. Susie megrázkódott.

- Hogy is volt? - idézte fel magában ismét a történetet. - Valójában ezért vállaltam el ezt a munkát, itt az isten háta mögötti helyen. De itt is utolért a végzet... - Söhajtott.

- Mindketten ügyeletesek voltunk. Christine ellátta a vizit utáni teendőket, majd bejött hozzám. Éjfél körül felöltözött és elment az osztályra, hogy három betegnél cserélje az infúziókat. Igen lelkiismeretes teremtés volt. Többé nem jött vissza... Hajnalban a nővérszobában találták rá: brutálisan megölték. A tettest nem találták meg. Szerintem a férfi

osztályról jöhetett át egy elmebeteg és az támadta meg. De erre nekem sem volt bizonyítékom. A rendőrség egy hónap után lezárta az ügyet. Én még magándetektívet is fogadtam, de ő sem ért el semmit. Christine élete olyan fehér volt, mint a hó. Csak a munkájának és nekem élt... Senkivel nem járt, senkije nem volt... borzasztó! - Susie megborzongott. - Eddig igazán két embert szerettem, Christine-t és Matát. Mindkettő meghalt... De miért? Miért ver a sors ennyire?

Tudta, hogy néhány perc múlva indulnia kell az osztályára, Mata nélkül elviselhetetlenek voltak számára a napok. Minden a lányra emlékeztette. Azon törte a fejét, hogy valami ésszerű indokkal felbontja a szerződését, visszamegy Londonba, és megpróbál egy afrikai missziós orvosi állást keresni. Hiszen orvosokból sehol a világon, különösen Afrikában nincs elegendő. Úgy érezte, hogy elege volt Európából, és messzire, nagyon messzire akar elkerülni, ahol semmi nem emlékezteti szerelmeire. - Megpróbálok majd új életet kezdeni... amennyiben ez még lehetséges számomra... Igaz, harminchat múltam, de mit kezdjek az életemmel?

Gyorsan lezuhanyozott, a szekrényéből frissen vasalt, fehér köpenyt vett elő, és elindult a belgyógyászatra.

Ahogy átnézte a feljegyzéseket, látta, hogy csendes éjszakának ígérkezik a mai. Helena Preza személye pedig biztosíték arra, hogy minden beteg időben megkapja a gyógyszereket. Bement az ügyeletes szobába, szokásától eltérően a hűtőből elővett egy üveg konyakot, és jócskán töltött magának.

- Hátha ettől kicsit megnyugszom, és utána józanul, megfontoltan dönthetek a jövőmről...

Helena a gyógyszeres tálcával végigjárta a szobákat. Mire végzett, olyan fáradtságot érzett, hogy le kellett ülnie a folyosón. Ekkor vette észre, hogy Dimitri közeledik felé.

- Ne haragudj, Helena, tudtam, hogy ma éjszaka ügyeletes leszel. Életbevágóan fontos, hogy négy szemkört beszéljek veled!

- Nincs nekünk mit mondanunk egymásnak.

- Jaj, félreérted, most nem kettőnkéről van szó, hanem az én egész jövőmről!

- Ezért én mit tehetek?

- Menjünk a szobádba, és ha megengeded, elmesélek mindent. - Dimitri röviden, tömören és leplezetlenül beszámolt kudarcáról a lánynak. - Igaz, Jessica félrevezetett, de én hittem neki! A nagyfőnök átjött Iraklionból, és most őrzöng, hogy milyen pocsek nyomozó vagyok, aki nem tud különbséget tenni az igazmondás és a fantáziálás között. - Majd beszámolt Nicóról, sőt Justine feladatáról is. Legalább egy órán keresztül mesélte a történetet, végül azzal fejezte be: - Ha nem tudom megoldani a rejtélyt, Grillo kiteszi a szűrőmet. Helena, te jobban ismered az itteni életet, mondd, mit tanácsolsz?

- Hát nézd, nehéz a válasz. Kezdjük azzal, hogy a négy amerikai vendég ugyan itt fekszik a belgyógyászaton, de nem a főorvos, Rogers Carleni kezeli őket, hanem az igazgató. Így aztán a kórlapjukon csak enyhe szedatívumok szerepelnek, mert a leleteket Gavioli doktor magánál tartja. Én sem tudom megmondani, hogy Jessica Sabatát mivel is kezelik valójában, de nekem úgy tűnik, semmivel. Ott a baj, hogy nem tudom megszerezni a leleteket. Így a lányról sem tudok érdemlegesen mondani. Talán csak annyit, hogy elég nehéz a természete, s a pletykák szerint, ha azoknak hinni lehet, baráti viszonyban van Otto Ceressel, a séffel. Ez lehet igaz is, meg nem is. Tény, hogy Ottót mindenki utálja, és nehezen képzelhető el, hogy bármelyik nő szíve megdobbanjon érte... De ki tudja? Őt nem tanácsos megkérdezni, mert

pillanatokon belül fűnek-fának összezagyvál mindent. Ez tehát nem megoldás... - Helena elhallgatott, és látszott rajta, hogy töri a fejét. - Nézd Dimitri, egyetlen járható útnak látom, hogy Wilson doktornőt kell beavatni a tervünkbe...

- Milyen tervről beszélsz?

- Én mint főnővér, sehogy sem tudom a leleteket megszerezni, de ő esetleg igen, bár lehet, hogy neki sem sikerül. Egyébként mióta Mata eltűnt, teljesen megváltozott, magába fordult, nem áll szóba senkivel, csak a szükséges utasításokat adja ki.

- Tudod, Helena, én nem szeretném, ha a kettőnk közötti megbeszélésről bárki tudomást szerezne. Grillo megölne engem, még azt sem árultam el neki, hogy tőled kérek tanácsot. De tudom, hogy te tudsz hallgatni, mint a sír, ezért is merem rád bízni a titkomat. Ha beavatnánk Wilson doktornőt, esetleg valakinek elmondaná...

- Lehetséges, de azt hidd el nekem, Dimitri, hogy ha az igazgatóhoz elmégy, és valamilyen ürüggyel érdeklődsz az amerikai betegekről, semmiféle választ nem fog adni, az orvosi titoktartásra való hivatkozással. Pedig itt szerintem egészen másról van szó, de nem tudom miről. Tény, hogy mind a négy amerikai beteg remekül van, semmiféle tünetet nem láttam náluk. Persze én nem vagyok orvos...

Kis szünet után Dimitri szólalt meg:

- Mondd csak Helena és mi a véleményed arról, ha Wilson doktornőnek csak annyit mondanék, hogy Jessica betegségét szeretném tudni, és ebben segítsen?

- Ez így nem elég! Nem fog segíteni. Ismerem. Ha viszont azt mondd, hogy ez összefügg a gyilkosságokkal és Mata eltűnésével, akkor talán... de csak talán... Okosan kellene beszélned vele. Most éppen ő az ügyeletes, bent van a szobájában.

- Gondolod, hogy nem lesz ebből további komplikáció?

- Nem hiszem. Az tény, ha meg akarod tudni, hogy Jessica beteg-e vagy sem, és mivel gyógyítják, ez az egyetlen járható út. Mert nézd csak, Dimitri! Az sem kizárt, hogy Jessicának kényszerképzetei vannak, bár ez esetben nem belgyógyászatra, hanem ideggyógyászatra kellett volna küldeni. Tanácstalan vagyok, és nem akarom, hogy rosszat lépj. Én a helyedben beszélnék Susie-val és megkérném, hogy senkinek ne szóljon a nyomozás érdekében! Ha megígéri, meg is tartja, ebben biztos vagyok...

Amikor Dimitri bekopogtatott Wilson doktornő szobájába, meglepődött, mert egy karikás szemű, szomorú tekintetű nő nézett rá.

- Elnézést, hogy zavarom, de szeretnék önnel beszélni.

- Parancsoljon, foglaljon helyet. Miben segíthetek, mert gondolom, ezért keresett fel...

A nyomozó próbálta úgy előadni mondanivalóját, hogy felkeltse az orvosnő érdeklődését, ám a kezében lévő lapokat sem akarta mind kitergetni az asztalra. Ezért csak a legszükségesebbet mondta el, végül rátért Jessica betegségére. Amikor befejezte mondanivalóját, Susie csak ennyit mondott:

- Nézze, az amerikaiakat Gavioli doktor kezeli. Fogalmam sincs, mivel, s ha segíték magának, azt kizárólag Mata emlékéért teszem! Mennyi időm van arra, hogy megtudjam a diagnózist?

- Hát, hogy őszinte legyek, nekem most kellene... Életbevágóan fontos, mert a halászt csak huszonnégy óráig tarthatjuk előzetes letartóztatásban, délelőtt szabadon kell engednünk. Ha nincs bizonyíték... akkor végem van...

- Rendben... Persze nem világos számomra, hogy Jessica betegsége és a bizonyíték megszerzése hogyan függ össze, de nyilvánvalóan nem mondott el nekem mindent. No

rendben, felmegyünk Gavioli dolgozószobájába, és megpróbáljuk megszerezni a leleteket. De jöjjön velem, ha bármi kiderülne, nem kívánom egyedül elvinni a balhét!

Elindultak a folyosó végére, ahol Andreas szobája természetesen zárva volt. Dimitri elővett zsebéből egy éles kést és perceken belül kipattintotta a zárat. Szerencse, hogy csak egy közönséges zár volt rajta.

- Először a fiókokat kell átkutatnom - szölt az orvosnő -, de azt hiszem, azok is zárva vannak. Mintegy negyedórai keresgélés után Wilson doktornő előtt feküdt négy kórlap és több lelet. Pár perc múlva így szólt: - Uram, sajnos semmit nem tehetek magáért és a nyomozásért! Igazgatónk a papírok szerint felerősítés céljából, vagyis roborálás miatt vette fel a beteget a kórházba. Kisebbségi idegkimerülése is lehetett Jessicának, erre utalnak a szedatívumok. Ez aztán semmi.

Dimitri magába roskadt.

- Akkor nem tudok továbblépni.

- Hát így nem is. Jessica diagnózisa semmit nem támaszt alá. - Susie szépen sorrendben visszatette a papírokat. - Kérem, zárja be a fiókot és az ajtót, aztán menjünk. Ennek az egésznek semmi értelme nem volt.

A folyosón elváltak. Dimitri bement a saját szobájába. Hajnalig sem jött álom a szemére, mert képtelen volt eligazodni a szövevényes ügyben. Tisztában volt vele, hogy Grillónak bűnbakot kell találnia, s őt rövidesen meneszti...

Ivra doktornő tudta, hogy barátja, Bertrand Farren lent van a tengerparton, mert a reggeli horgászatot a világ minden kincséért nem hagyná el. Ezért elindult, hogy megkeresse. Már napok óta alig beszélgettek, s Pénélopénak hiányzott a férfi kedvessége, barátsága. Az orvosnő egyre nyomasztóbbnak érezte a kórház légkörét, a betegek még a szokásosnál is nyűgösebbek voltak. Amint leért a partra, azonnal észrevette barátját, aki szinte mozdulatlanul tartotta horgászbotját, és bámult a semmibe.

Pénélopé mögé surrant, és befogta a szemét.

- Jó reggelt, jó reggelt! Tudtam, hogy itt talállak meg. Napok óta nem láttalak, annyira hiányoztál.

- Nekem is hiányoztál, kedvesem, de tudod, borzasztóan el voltam foglalva. Képzeld el, az alapítvány két tagja eljön Krétára, mert szerintük az elszámolásunk nincs rendben. Ezt aztán végképp nem értem. Minden egyes tételt átnéztem, hibát nem találtam. Még azokat a pénzeket is szabályszerűen elszámoltuk, amelyeket tőlük kaptunk ajándékként! Talán az egyetlen, amiből az előirányzatnál többet költöttünk, az a kaja volt. De hát nem minden vásárlásról van számlánk, hiszen ezt lehetetlen itt a félszigeten megoldani. Nem is hiszem, hogy ilyen kis tételeken akadnának fenn. Nem jövök rá, mi a baj. Brunót már kerestem telefonon, de nincs Amerikában. Ezt sem igen értem... Persze neki igen kiterjedt, széles körű üzleti kapcsolatai vannak, és ezt nem köti senkinek az orrára. Ez volt az oka, hogy nem kerestelek, Pénélopé! Ürülök, hogy most itt vagy.

- Tudod, Bertrand, engem meglehetősen zavar, hogy egy rendőr állandóan a nyomunkban van. Hol a belgyógyászatban, hol a laboratóriumban, hol itt, hol ott futok össze vele. Mi értelme ennek az egésznek? Nem tudom elképzelni, hogy a betegek között egy többszörös gyilkos legyen. Azt sem, hogy az orvosok közül valaki minden ok nélkül sorra megölje a nőket. Ez az egész zagyvaság. Gavioli doktornak a kórház jó hírneve érdekében Amerikából kellett volna nyomozókat hívni. Azok aztán napok alatt elkapták volna a tettest. Ahogy én hallottam, nálatok igen kemények, rámenősek és eredményesek a rendőrök... - A

doktornő elmosolyodott. - Persze csak filmekből, könyvekből tudom. A görög emberek általában békések, szelídek...

- De drága Pénélopém, itt is akadhatnak örültek! Nem gondolod? Mert egy ilyen bűncselekmény-sorozat nem lehet épelméjű ember műve.

- Hagyjuk a bűnügyeket, inkább menjünk fel, reggelizzünk meg együtt! Fel kell váltanom Susie-t az osztályon, s nem akarok elkésni, tudod, újabban milyen mogorva.

Pár perc múlva kézenfogva indultak a kórház éttermébe.

Wilson doktornő és Helena elkészítették a reggeli kisvizithez a vizsgálati beosztást, a kiírásokat a röntgenre és a laboratóriumra. Még csupán fél hét volt. Egyikük sem tudott aludni az éjszaka, így már hajnalban megkezdték a munkát. Mindkettőjükön látszott, hogy fáradtak. Az éjszaka folyamán több órán át beszélgettek, és Helena úgy érezte, közelebb kerültek egymáshoz. Most Susie sem volt olyan fellengzős és nagyképű, sőt megmutatkoztak igen mély érzelmei és kiváló emberi tulajdonságai. Különösen akkor, amikor óvta Helenát attól, hogy Brunónak igent mondjon anélkül, hogy ismerné a férfi otthoni körülményeit.

- Gondolj arra, Helena - szólt az orvosnő -, sem te, sem én nem tudhatjuk, hogy Piccoli mivel foglalkozik kint. Lehetséges, hogy olyan tiszta üzletei vannak, mint a patyolat, viszont az is elképzelhető, hogy kétes vállalkozásokban is benne van! Egy tény elgondolkoztató számomra: vajon Amerikából miért éppen ide küldte a négy beteget? Tovább megyek, mi az oka annak, hogy kizárólag az igazgató ismeri a kezelésüket? Őszintén megvallom, furcsának találom mindezt, persze lehetséges, hogy tévedek és nincs mögötte semmi...

A gyilkosságsorozat sem maradt ki a mai beszélgetésükből. Helena tudta, hogy az orvosnő segített volna Dimitrinek, ha tud.

- Úgy szeretnék megoldást találni - fordult a főnövére a doktornőhöz. Sajnos bizonyos vagyok benne, hogy Dimitrit napokon belül leváltják. Kell lennie valami trükknek, amivel ki lehetne ugratni a nyulat a bokorból! De hát én nem vagyok rendőr, fogalmam sincs a módjáról.

- Ehhez nem kell zsarunak lenni, kedves Helena. Egyetlen jó ötlet kell és nyert ügyünk van. Tudod, most már én is kicsit úgy tekintem, mintha valami közöm lenne Dimitri barátodhoz, pedig hidd el, egyszerűen arra jöttem rá az éjszaka, hogy olyan zsákutcába került, ahonnan nincs kiút. Gondolatban végigmentem az áldozatok külsején, már amennyit én tudtam róluk. Gyakorlatilag sem külső, sem belső tulajdonságukban semmiféle közöset nem találtam. Mindegyik fiatal nő volt, mindegyiket lelökték, és még a tetthely azonos...

- Igen, igen, Dimitri is ezt ecsetelte nekem hosszasan. Tudomásom szerint ma szabadon engedik azt a halászt. Sajnos nem tudunk segíteni. - Helena lemondóan legyintett.

- Várj csak, az nem olyan biztos! Eszembe jutott egy megoldás, ha a nyomozó vállalkozna rá. Mi segíthetnénk neki...

- Miről lenne szó?

Wilson doktornő részletezte az elgondolását. Helena először képtelenségnek tartotta az egészet, majd rájött, hogy esetleg Susie rátalált a megoldásra.

- Hogy értesítsük Dimitrit? - kérdezte Helena.

- Egyszerű, menj le hozzá most, meséld el a tervünket. Ha ő meg a rendőrkapitány egyetért vele, akkor megvalósítjuk. - Susie elszánt arckifejezést öltött. - Hozzáteszem, mindezt Matáért csinálom!

Helena gyors léptekkel futott Dimitri szobájába. A férfi valójában nem is lepődött meg a főnövére betoppánásán.

- Tudod, drága Helena -, fordult a lány felé -, le sem feküdtem az éjszaka. Egyetlen pillanatra sem jött álom a szememre. Számot vettem azzal, hogy el kell búcsúznom a pályámtól, egy vagy két napon belül leváltanak. Azon törtem a fejem, mihez kezdek majd, de még semmi okosat nem találtam ki...

A lány élénken és részletesen elmondta, amit Susie-val közösen kitaláltak. Dimitri az első pillanatban badarságnak tartotta az egészet, aztán ahogy jobban belemélyedtek a részletekbe, neki is megtetszett az ötlet.

- Persze ehhez Alexandru segítségét és engedélyét kell kérnem, de remélem, megkapom. Ez lenne az utolsó dobásom. Hátha... hátha sikerül! - Föl-alá járkált a kis szobában. Ugye az egész alapötletet Wilson doktornő találta ki?

- Igen.

- Gondoltam, és azt is tudom, honnan jött ez a fura és szokatlan megoldás, amennyiben ez valóban megoldást jelent és elkapjuk a gyilkost. Most azonnal átmegyek Afratába, és a főnök elé terjesztem a tervet. Szabadon kell engednünk Nicót! Egyébként sem tarthatjuk fogva, semmiféle bizonyíték nincs ellene. De most már jobb is így...

A kórház délelőtti megszokott rendjét semmi nem zavarta meg. A tervről csak Susi és Helena tudott, ők pedig senkinek nem beszéltek róla. Amikor a nagyvizit is befejeződött, Wilson doktornő átment a lakásába, és összekészített mindent, amit megígért.

- A többi holmi beszerzése, amire szükség van, már a zsaruk dolga. Kíváncsi vagyok, sikerül-e a terv - gondolta magában, amikor Dimitri megjelent a kézitáskáért.

- A főnök beleegyezett. Holnap megkíséreljük leleplezni a gyilkost. Doktornő, köszönjük a tanácsát és a segítségét!

- Várjon csak! Ki tudja, sikerül-e? Nyugtával dicsérjük a napot.

Ezután Dimitri felment az igazgatóhoz, és bejelentette, hogy elhagyja a kórházat, mert semmiféle nyomot nem talált, s így nem érdemes tovább itt maradnia.

Andreas mosolygott magában. A zsaruk nem valami szemfüles emberek, az ő szerencséjére. Ezért nem szereztek tudomást az amerikai bűnözők jelenlétéről.

- Most már csak Caroline Bess vércseréjét kellene elrendeznem, és ismét dagad a bankszámlám! Brunót sikerült meggyőződnöm, hogy Rogers jelenléte a kórházban létszükséglet, s nem engedheti el Amerikába Caroline-nal! Bruno nyilván közölte vele a hírt, mert olyan gyászos képpel jár-kelet, hogy csak ez lehet az oka. Megvárom, amíg maga kéri a vércserét, ez lesz a legokosabb. Nem szabad semmiképpen gyanút keltenem...

Az esti szellő kellemes hűvösséget árasztott a kórházban és a tengerparton. Félhomály borult a tájra, s lassan csak a sziklák körvonalai meredeztek az égnek. A férfi ismét érezte a vágyat, hogy lássa a tajtékzó hullámokat, újból átélje a rémségeket... Ahogy leért a meredek sziklafalhoz, észrevette, hogy egy nő ül a parton, és mereven nézi a tengert. Hátról látta meg, ahogyan hosszú, fekete haját időnként a szél meglengeti.

- Ő lesz az utolsó - határozta el magát. - Megvan a teljes létszám. - Felnevetett. - Amnyi nőt taszítottam a mélybe, ahány órát kénytelen voltam a vízben eltölteni, amiatt a kis szuka miatt. Megbosszultam a nőkön az átélt szenvedéseimet! Letaszítom... és kész... elmegyek innen örökre. Befejeztem a munkám. Új életet kezdek majd... új névvel, új papírokkal... Soha senki nem jön rá, ki volt a sziklás gyilkos! - Közelebb ment a nőhöz, aki kedvesen nézett az őt köszöntő férfira.

- Honnan jött a kisasszony ide, ahol még a madár sem jár?

- Átsétáltam Afratából, ott nyaralok a barátnőmmel. De ő ma nem akart sétálni, így

egyedül tettem meg az utat. Olyan csodálatos és egyben félelmetes ez a partszakasz! Ilyet még nem láttam sehol Görögországban.

- Honnan érkezett Afratába?

- Larissában lakunk. Főiskolára járok, nyelvtanár szeretnék lenni.

- Megengedi, hogy leüljek maga mellé? Olyan magányos itt az ember, nagyon ritkán találkozom ilyen csinos nővel. - A férfi végignézte a fiatal teremtest, és már lelki szemei előtt látta, amint majd lebeg a női test zuhanás közben...

- Maga hol lakik? - kérdezte a lány.

- Kicsit messzebb innen, de a kórház kiépítette az autóutat, így könnyű eljönni erre a csodálatos helyre.

Kis szünet után a férfi megkérdezte: - Tud úszni, kisasszony? Nem volna kedve fürödni?

- Nem, nem tudok úszni... Larissa elég messze van a tengertől, és a szüleim soha nem értek rá, hogy nyaralni vigyenek... Most is egy barátnőmmel vagyok itt, mint említettem. Ön kocsival jött vagy kerékpáron?

- Hát... így is, úgy is - volt a válasz.

- Ezt hogy értsem?

- Sehogy. - A férfi felnevetett. - Gyalog tettem meg a rövid utat. De tudja mit? Kísérjen le az ösvényen, én úszom egyet, aztán visszakísérem Afratába, mert bizony nemsokára leszáll a sötétség, s akkor nem tanácsos egy fiatal nőnek egyedül mászkálnia. Nem hallott még a sziklás gyilkosról, aki itt szedi áldozatait?...

- Nem, nem, tegnap érkezünk...

- Na jöjjön! - A lányhoz lépett, és segített felállnia. Aztán jó erősen szorítani kezdte a karját.

- Jaj, uram, ez fáj!... Engedjen el...

A férfi egyre jobban szorította, most már mindkét karjával megragadta, és a part széle felé taszította a lányt.

- Mit csinál? Megőrült? Leesek innen a mélybe! - sikoltott a nő. - Segítség! Segítség! Lezuhanok! Meghalok!

- Azt is akarom! Te leszel az utolsó, kedvesem! Egy pillanat, és elszáll belőled az élet...

- Egyre csak tolt a sziklaperem felé a kétségbeesetten kapálódzó lányt...

- Egy pillanat és az égbe száll a lelked, kedveském.

A sziklák visszaverték a kétségbeesett kiáltást:

- Segítség! Segítség! Megölnek! Megölnek!

- Meg, bizony... máris repülsz! - Hatalmas lökéssel készült meglódítani a testet, ám ebben a pillanatban a lány egy karate ütéssel leterítette a támadóját! Dulakodás közben a csinos hölgyről lerepült a paróka, a szoknyája elszakadt, s férfias lába előbukkant. Ekkor ért oda Alexandru Grillo és Dimitri Tipolo. A leterített férfin kattant a bilincs. Hebegve-habogva szólt:

- Uram, mi ez? Én vagyok a kórház...

- Ne is folytassa, Otto Ceres! - szakította félbe a kapitány. - Letartóztatom Anna Grog, Margareta Keller, Angela Diosz, Júlia Omalosz, Mata Riart és Monica Zafér meggyilkolásának vádjával! Joga van ügyvédet fogadni, mert az itt elhangzó szavait a per során felhasználjuk. Most azonnal Iraklionba szállítjuk.

A helyszínre érkezett Susie Wilson és Helena Preza is, akik messziről figyelték az

eseményeket. Valójában Wilson doktornő találta ki, hogy egy fiatal rendőr öltözzön nőnek, és próbálják így lépre csalni a gyilkost. Sikerült.

Amikor a két nő visszament a kórházba, Helena csak ennyit mondott:

- Köszönöm, Susie! Sok mindenben felnyitottad a szemem.

Este már az egész kórház az eseményeket tárgyalta. Mindenki hozzátett vagy elvett a történetből, saját ízlése szerint kiszínezte. Csak azt nem tudta senki, hogy az egész terv Susie fejében fogant meg. Nem akarta, hogy ezt a rendőrökön és Helenán kívül bárki is megtudja. Így a rendőrkapitánynak tulajdonították a nagyszerű cselet.

Még két napig erről pusmogtak a kórház lakói, aztán az élet lassan visszatért a megszokott mederbe. Rogers Carleni nem tudott belenyugodni Caroline leukémiájába, s eldöntötte, hogy éjszaka, amikor senki nincs a laboratóriumban, még a vércsere előtt ő maga megcsinálja a vizsgálatot. Nem értette ugyanis, hogy a lánynál a betegség egyetlen tünete sem mutatkozott, sőt, ahogy a napok teltek, egyre frissebb és vidámabb lett.

Éjjel két órakor az ügyeletes szobából lement a laboratóriumba, és a már reggel levett vért kivette a hűtőszekrényből. Olyan helyre tette, ahol senki nem találhatta meg.

- Meg kell bizonyosodnom a szörnyű betegségről. Miután Bruno nem engedélyezte a szabadságomat, itt kell végrehajtani a vércserét, ami bizony nem veszélytelen...

Beindította a centrifugát. Több mint egy órát dolgozott, aztán megnézte a számoszlopokat. Elolvasta egyszer, aztán még egyszer, és harmadszori átnézés után olyan boldogság járta át, amelyet még soha életében nem érzett. Caroline makkegészséges, nem szenved leukémiában! Letette a papírokat, aztán a következő gondolata az volt, hogy akkor kié volt a vér? És Andreas miért akarta a vércserét?...

Legalább egy órát ült az íróasztalánál, de képtelen volt az összefüggésre rájönni. Aztán megjelent előtte Strode doktor arca, s tudta már, hogyan deríti ki az igazságot. Elhatározta, hogy amíg a valóság nem kerül napvilágra, nem szól Andreasnak semmit.

Már éppen kifelé indult a laboratóriumból, amikor szeme megakadt az egyik nagyobb szekrényen. Úgy tűnt neki, mintha az üveges polc elcsúszott volna a faltól.

- Még a végén összetörik benne valami... - mormogta, és közelebb lépett, hogy visszatolja a helyére. Ám ahogy a szekrény oldalához ért, legnagyobb meglepetésére, az hangtalanul teljesebbre kifordult a faltól, és mögötte egy vastagon párnázott ajtó vált láthatóvá. Rogers döbbenetben megállt, az első pillanatban nem is tudta, mit csináljon. Végül bizonytalan mozdulattal megfogta a párnázott ajtó kilincset, mely zajtalanul kinyílt!

Az orvost hideg levegő áramlata csapta meg, mintha egy hűtőkamra ajtaját nyitotta volna fel. Habozva belépett. Az ajtó mellett a falon fluoreszkálva világító villanykapcsolót vett észre. Megnyomta és a helyiséget vakító fény öntötte el. Azonnal látta, hogy valóban egy ablaktalan, de szellőzőnyílásokkal ellátott hűtőszobába került, ahol középen három-négy sorban rozsdamentes acélból készült polcok, a falak mellett pedig nagyméretű, átlátszó falú mélyhűtő rekeszek sorakoztak. Hitetlenkedve nézett körül. A polcokon a vérkészítmények tárolására szolgáló, átlátszó műanyagtasakok százai sorakoztak, bennük szürkés vagy sárgásfehér, porszerű anyag. Rogers azonnal tudta, hogy cryózott plazma vagy egyéb, liofilizált készítmények lehetnek! Nem is maradt ebben kétsége, miután néhányat levett a polcokról, és megnézte a feliratukat. Mindegyiken fel volt tüntetve a készítmény neve, a vérvétel, a liofilizálás és a felhasználhatóság pontos dátuma. Ezután már meglepetést sem érzett, mikor kinyitotta az egyik mélyhűtőládát, és abból egy hasonlóan feliratozott vörösvérsejtmassza-koncentrátum került a kezébe...

Ebben a pillanatban Andreas és Carlson hangját hallotta.

- Nézd, Strode, amivel elkészültünk, azt szállítjuk! Még ma telefonálok, hogy a többi megrendelésnek sajnos csak késve tudunk eleget tenni. Remélem, hogy egy-két napon belül Caroline Bess vérét is sikerül lecserélnünk, így ezt a különleges csoportú vért mielőbb szállíthatjuk az olajmágnásnak. Még szerencse, hogy az az ütődött Rogers semmit nem sejt, s előbb-utóbb beleegyeznek a vércserébe... Kénytelen lesz, a leleteket látva.

- Mondd csak, Andreas, hogy sikerült elhitetned ezzel a kiváló belgyógyással, hogy egy egészséges nő leukémiás?

- Ne hidd, hogy varázsló vagyok! Egyszerű... egy krétai asszony leletét adtam először a kezébe... Aztán pedig... az öregasszonytól vett vért vizsgálta meg Rogers, mert menetközben kicseréltem azzal, amit ő hozott. Tudod, egy szerelmes férfi nem lát, nem hall, így nem volt nehéz feladat. De most már gyorsan meg kell oldanunk a lány vércseréjét, sürges az idő...

Rogers hófehér arccal lépett elő a hűtőkamrából.

- A játszának vége, kollégáim! Befejeztétek! Nem ölhetek meg több ártatlan embert, hogy eladjátok a vérüket!

- Ha szabadna kérdeznem, drága barátom, mit fogsz tenni ellenünk?

- Feljelentelek mindkettőtöket! - Rogers kirohant a-szobából.

Gavioli és Strode nevetve néztek egymásra.

- Hol jelenthetne fel? Itt nem vonatkoznak ránk a görög törvények, mert az intézmény amerikai tulajdonú! Mehet a drága Rogers, ahova akar! Mindenesetre azért értesítsük Brunót...

Rogers széleseben száguldott Iraklion felé. A kocsiban ülő Helena Preza nem szólt egy szót sem.

Amikor a főorvos elmondta neki a vérrel folytatott, bünténynek minősíthető ügyeket, a lány azonnal segíteni akart. Javasolta, hogy Alexandru Grillóhoz menjenek át.

- Ő a rendőrkapitány, fog találni megoldást!

Am Rogers azt sem hallgatta el, hogy sajnos ő is tudott róla, hogy Bruno Piccoli az amerikai rendőrség által körözött bűnözőket rejtegetett a kórházban, s ezért igen tetemes összeget kapott.

- Én voltam az örült, amikor vállalkoztam erre. Helena, maga az egyetlen itt a szigeten, akiben megbízom és talán segíthet! Nem akarok kibújni a felelősség alól, de a vérmanipulációról valóban nem tudtam. Az amerikai bűnözők rejtegetéséről pedig úgy gondoltam, nem az én asztalom... Lényegében még az Amerikában elkövetett bűnügyekről sem tudtam, mindent Bruno és Andreas beszéltek meg.

- Mondja, főorvos úr, akkor az alapítvány így nem is létezik?

- Hát ez benne a legördögibb, hogy létezik. Még hozzá az egész Piccoli és Corti szenátor szervezte meg! Az alapítványból jött létre ez a pazar kórház! Persze Bruno is sok pénzt adott, de azt mind leírhatta az adójából, ahogy Bertrand Farren nekem elmondta egy alkalommal.

Alexandru Grillo ugyancsak meglepődött, amikor Helenát és a Minosz Kórház főorvosát meglátta. Carleni doktor igyekezett szabatosan és pontosan fogalmazni, nem hallgatva el saját szerepét sem, vagyis azt, hogy tudott a bűnözők rejtegetéséről. Részletesen, egy laikus számára is érthetően elmondta a vérkészítmények lényegét, amelyeket valószínűleg Amerikába szállítottak óriási összegekért. Azt is ecsetelte, hogyan jött rá az igazságra.

Mintegy kétórai beszélgetés után Grillo csak annyit mondott:

- Doktor úr, köszönöm a segítségét! A Minosz Kórházba amerikai kollégák segítségével egy-két napon belül vizsgálóbizottságot küldök ki. De ne féljen, ügyészek is lesznek közöttük! Ezt nem úszhatja meg senki!... - dörrent a rendőrkapitány hangja. - Remélem, önt felmentik, hiszen nem követett el semmiféle bűncselekményt, csupán hallgatott az amerikai bűnözők elrejtéséről. De ezt jóvátette azzal, persze ez az én véleményem, hogy segít felszámolni ezt a széles körű és e pillanatban még előttem sem egyértelmű bűnügyet.

EPILÓGUS

Rogers Carleni a reggeli nagyvizitre indult. Sietett, hogy mielőbb végezzen és elinduljon Agü Dekába. Caroline-t készült meglátogatni az ásatásoknál. A lány még mindig nem adott választ házassági ajánlatára, de a főorvos úgy érezte, már nem kell sokáig várnia. Délre minden teendőjével végzett, s a belgyógyászatot rábízta Susie Wilsonra, Themisz Kimionra, valamint Helena Prezára.

- Jót fog tenni ez a háromnapos kikapcsolódás - gondolta, miközben berakta holmiját egy kézitáskába.

Az utóbbi hetek izgalmait még nem emésztette meg, bár valójában a dolgok alakulását nem kifogásolhatta... Az iraklioni rendőrkapitányságon tett bejelentése után legnagyobb megdöbbenésére semmiféle vizsgálat nem indult! Egy tény, hogy Bruno Piccoli másnap megérkezett, s Andreas Gavioli és Carlson Strode távoztak a kórházból. A pletyka szerint éjszaka vitette el őket Bruno, és valahol Dél-Amerikában dolgoznak azóta. A milliomos mindent elrendezett, vagyis inkább az ügyvédje. Így aztán még orvostikai vizsgálat sem folyt! Gyakorlatilag semmit nem lehetett felfedni abból, amire Rogers rájött. A két orvossal együtt a négy amerikai beteg is villámgyorsan elhagyta a kórházat...

- Na, mindegy - sóhajtott Rogers -, hiába próbáltam bizonyítani, hogy Gavioli és Strode vérkészítményeket küldtek külföldre, semmiféle nyom nem maradt. Bruno megértésének és látható segítőkészségének köszönhettem, hogy nem mentettek fel a főorvosi állásomból. Igaz, ebben szerepet játszott Bertrand Farren közreműködése is, aki az ideiglenes igazgatói posztot csak úgy vállalta el, ha én maradok a főorvos... Így aztán Bruno végül is mindenki mást meghagyott eredeti munkakörében.

A kanyargós hegyi úton óvatosan vezetett. Oasiban megállt egy kicsit pihenni. A mini-bárban rendelt egy kávét és egy narancslevet. Amikor a finom kebab illatát megérezte, rájött, hogy éhes, mert indulás előtt nem ebédelt. Így elhatározta, hogy eszik valamit. A húsdarabkákhöz görög salátát és muszakát is rendelt. Közben azon tűnődött, hogy vajon mi készíttette Otto Cerest arra, hogy a nőket letaszítsa a mélybe. A hosszan elnyúlt tárgyalások során ez nem derült ki. A férfi számos elmeszakértő vizsgálata után sem kapott felmentést a gyilkosságok vádjá alól. Beszámíthatónak minősítették, és életfogytiglani fegyházra ítélték.

- Valami régi lelki törés okozhatta, hogy Otto Ceres tudatalattijából időnként felszínre került a bosszú gondolata. Vajon Jessica Sabata tudja-e, hogy volt szeretője élete végéig fegyházban tölti napjait? Valószínűleg nem is érdekli azt a fura teremést... A családja neki is - mint a többi jómadárnak - nyilván elintézték az ügyét.

Rogers néhány hete beszélt Brunóval telefonon, s mikor megkérdezte, mi van az amerikai betegekkel, csak annyit mondott, hogy mind a négyen "meggyógyultak", és folytatják további életüket... Rágújtott egy cigarettára, fizetett, és a kocsijához indult.

- Milyen tekervényes a sors útja - folytatta a meditálást, amikor ismét rátért a

tengerparti főútra. - Pénélopé Ivra és Bertrand Farren jó barátok maradtak, de semmi több nem alakult ki közöttük. Helena és Themisz egymásba szerettek, így sem Dimitri, sem Bruno nem nyerte el a főnővér kezét. Bárcsak már én is hallanám Caroline-tól a boldogító igent! Remélem, rövidesen ez is bekövetkezik, mert ahogy nálunk az olaszok mondják: "Amit hónapokig nem adott meg a sors, gyakran egyetlen nap alatt az öledbe hullatja."

- Nemsokára a karomba kaphatom Caroline-t! - A vágyakozás érzése öntötte el.